KURBANIN SON GÜNLERİ • José Pablo Feinmann

KURBANIN SON GÜNLERİ

José Pablo Feinmann

Fransızcadan çeviren: Hüseyin Boysan

AYRINTI

JOSÉ PABLO FEINMMANN

1943'te Buenos Aires'te doğdu. Felsefe öğrenimi gördü. Beş roman ve dört deneme kitabı yayımladı. Ayrıca senaryolar da yazdı.

Kurbanın Son Günleri Adolfo Aristarain tarafından Arjantin'de, Gérard Jourd'hui ve Fréderic Dard tarafından da Fransa'da sinemaya uyarlandı.

Ayrıntı: 158
Kara Ayrıntı dizisi: 8

Kurbanın Son Günleri
José Pablo Feinmann

Fransızcadan çeviren
Hüseyin Boysan

Yayıma hazırlayan
Necmettin Sevil

Kitabın özgün adı
Ultimas Dias de la Victima

Çeviride kullanılan metin
Les derniers jours de la Victime

Albin Michel/1991
basımından çevrilmiştir.

Kapak
Sevinç Altan

Kapak düzeni
Arslan Kahraman

Düzelti
Zeynep Atayman

Basıma hazırlık
Renk Yapımevi (0 212) 516 94 15

Baskı ve cilt
Mart Matbaacılık Sanatları Ltd. Şti. (0 212) 212 03 39-40

Birinci basım
Ağustos 1996

ISBN 975-539-145-2

Dizi yönetmeni
Hüseyin Boysan

AYRINTI YAYINLARI
Piyer Loti Cad. 17/2 34400 Çemberlitaş-İstanbul Tel: (0 212) 518 76 19 Fax: (0 212) 516 45 77

José Pablo Feinmann

KURBANIN SON GÜNLERİ

Salonun girişinde ayakta duruyordu, elinde bir tabanca.
Hammett

Sonra, özenle, ateş etti.
Borges

BİRİNCİ KISIM

TAKİP

Karanlık işler çeviren, epeyce düşmanı olan, küstah ve önemli bir adamdı. Bütün bunlar Mendizabal'ın yazı masasının karşısındaki kadife sandalyeye buyur edilmeden oturmasını engellemedi. *Ben de herhangi biri değilim* –dedi kendi kendine– kimse bunun aksini iddia edemezdi zaten, o bile. Bir kez oturduktan sonra bacak bacak üstüne attı.

Yine de kesin olan bir şey vardı: Mendizabal ötekiler gibi değildi. Hele de dimdik ayakta durup, panik içinde, soluk almak için izin ister gibi emir bekleyen, kendini aşağılarcasına saygılı, bu büronun alışılmış ziyaretçileri gibi hiç değildi. Hayır, o, Mendizabal karşısındakine eşitiymiş gibi davranırdı. O emir almaz, iş bağlardı. Ve işte bu nedenle, evet, işte bu nedenle önemli adam şöyle beyanda bulundu:

—Sizin için bir iş var Mendizabal.

Tastamam böyle, parmaklarını çenesinin altında kenetleyerek. Özenle sözcüklerini seçerek, sakince konuşmuştu.

Mendizabal hemen karşılık vermedi, biraz bekledi. Duyduğu cümle onu öylesine tatmin etmişti ki, bu sözcükleri söyleyen, masanın öteki tarafında dikkatli ama dingin bir tavırla oturan adama gizlice hayranlık duymaktan kendini alamadı.

Sizin için bir iş var, demişti, sizin için bir işim var, değil. Ve aradaki fark da önemliydi. Ona bir iş verilmezdi, hayır, hayat usul usul, sabırla ona yapılması gereken işler dokurdu.

—İyi, dedi. Bu ara satılık zamanım var.

Önemli adam gülümsedi. Cevabı, kuşkusuz ukalaca bulmuştu. Ama gereğinden fazla etkilenmiş gözükmedi.

Özenle işlenmiş tahta bir kutudan ince uzun bir puro çıkardı. Yalnız değildi (aslında hiçbir zaman yalnız olmazdı. Muhtemelen karanlık işleri ve düşmanları nedeniyle). Koltuğunun arkasında, bakışları odanın karanlık köşelerinde kaybolmuş iri yarı bir adam dikilmiş duruyordu. Kırmızı bir kravatı ve inanılmaz bir gömleği vardı. Ceketi –fark etmemek imkânsız– taşıdığı kocaman ağır bir nesneden dolayı şişmişti.

Bir süre çıt çıkmadı. Önemli adam purosunu yaktı ve konuştu:

—Evet Mendizabal, satılık zamanınız olduğunu bilmek benim de işime gelir. Ne tuhaf, sizinle ben pek denk düşüyoruz. Çünkü bu iş için en gerekli olan şey zaman. İş sizindir. Mendizabal. Bizim için, nasıl derler... koruyucu bir önlem bu. Tehlikenin çok yakında olup olmadığını bilemiyoruz, ama mevcut olduğu kesin.

Mendizabal hafif bir baş hareketiyle onayladı. Önemli adamın birinci çoğul şahıs kullandığını duymak, örgütlüden çok, başdöndürücü, karmaşık bir güçler ve altgüçler ağının unsurlarından sadece biri olduğunu duymak hoşuna gidiyordu.

—Gereken tüm zamanı kullanırım, diye karşılık verdi.

—Mükemmel, dedi öteki. Ama şunu da iyi bilelim: *gerekenden fazla uzamamalı.*

—Gerekenden fazla uzamasın, diye tekrarladı gülümseyerek Mendizabal.

Önemli adam ona bir zarf uzattı.

—Masraflarınız için, dedi. Keyfiniz için de elbet. Son söz-

leşmemizde verdiğimizin üç katı. Sanırım anlaştık.

—Anlaştık, dedi Mendizabal. Ha, bir şey daha var: İşim bittiğinde bunun gibi bir zarf daha istiyorum, aynı miktarda.

Önemli adam purosunu söndürdü. Karşılık vermeden önce durakladı.

—Pekâlâ. Çalışma biçiminiz hoşumuza gidiyor Mendizabal ve görüyorum siz de bunun farkındasınız. Sizin şu, diyelim... özenli, yanınızı seviyoruz. Ve değerinizin bedelini ödemek de bizi rahatsız etmiyor.

İnanılmaz sarılıkta bir gömleği olan adamı işaret ederek ekledi:

—Dostumuz Peña sizinle temasta olacak. Ona güvenebilirsiniz. İşte böyle Mendizabal, iyi şanslar.

El sıkıştılar. Sonra Peña adlı adam Mendizabal'a kendisini izlemesini işaret etti. Uzun bir koridordan geçip içerisi madeni dosya dolaplarıyla dolu, karanlık, daracık bir odaya girdiler. Peña adlı adam daktilo yazısıyla tıka basa doldurulmuş bir kâğıt çıkarttı.

—İşte adamınız. Onu yok etmeniz gerek. Hepsi bu.

Cümledeki küçümseyici ton Mendizabal'ı şaşırttı. Böylesine bir gömlek giyebilen bir adamdan bunu beklemiyordu. Şaşkınlığını üzerinden atmadan kendisine verilen kâğıdı ceplerinden birine koydu ve çıktı.

Dışarıda ağaçlara, kuşlara ve kurşun gibi bir güneşe kavuştu. Mevsim yazdı, Mendizabal birden, yakında ellisine basacağını anımsadı.

Savedra'da, Lugones sokağında, küçük ama bakımlı bir villada tek başına yaşıyordu. Müzik, fotoğrafçılık ve televizyon dizilerine meraklı, kusursuz davranışa sahip, adeta saydam bir yaşam süren bir adamdı. Cumartesi öğleden sonra, eskiden ailesinin yaşadığı banliyödeki evinin bahçesinde atış talimi yapıyordu. Ama sadece cumartesileri.

Fotoğraf banyo ettiği küçük tavanarası odasına tırmandı. Peña adlı adamın kendisine vermiş olduğu kâğıdı, bolca aydınlatılmış bir masanın üzerine koyup incelemeye başladı.

Adamının –öldürmekle yükümlü olduğu kişinin– adı Rodolfo Külpe'ydi. Garip bir tip. Ailesi, ataları gibi Arjantinliydi. Otuz, otuz beş yaşlarında. Sarışın. Bir seksen boyunda. Şimdilik Ec-

heverria ve Sucre sokaklarının arasındaki Zapiola sokağındaki bir apartmanın üçüncü katında tek başına yaşıyordu. Epey şey biliyordu, tehlikeli olabilirdi ve yok edilmesi gerekiyordu. Hepsi bu. Hiç değilse Mendizabal için önemli olan bu kadardı.

Kâğıdın arkasına yapıştırılmış küçük zarfın içinde bir fotoğraf buldu. Büyülenmişçesine dikkatle bunu inceledi. Külpe'nin suratı ilginçti. Saçları (Mendizabal bunu düşlediğine şaştı) öğle güneşinde altın gibi parlıyor olmalıydı. Gözleri mide bulantısı, baş dönmesine neden oluyordu sanki. İnce ama duyarlı dudaklı ağzı hafiften aşağı doğru kıvrılmıştı, küçümsercesine.

Mendizabal fotoğrafı beş parçaya böldü, parçaları üst üste yalağın kenarına koydu ve parmakları yanana kadar tuttuğu bir kibritle onları ateşe verdi. Bakışları alevlere takılmış, sanki gizli ve yasaklı bir ayine katılırmış gibi dalıp gitmişti.

—Hayır, dedi birden, yüksek sesle. Hayır.

Uzun bir uyku çekti, belki de birtakım önsezileri de içeren rüyalar görmüş ama uyandığında, kahvesini içerken hepsini unutmuştu. Tavanarasına tekrar çıktığında akşam olmuştu. Pencereyi ardına kadar açtı ve –adeta tutku derecesine varan bir dikkatle– günbatımının geçici aydınlığını inceledi. Sonra tatmin olmuş, dinginliğe kavuşmuş olarak Külpe'yi bulmaya gitti.

Kurbanının son ikâmetgâhı (Mendizabal bunu şimdiden biliyordu) olacak sokakları tanıyordu. Rastlantı ya da değil, çocukken birkaç yıl bu semtte oturmuştu. Anılarının verdiği gayretle peşpeşe Washington, Martinez, Melián, Superi, Freire ve nihayet Zopiola sokağını geçti. Otomobilini –72 model bir Renault 12– durdurdu ve indi.

Belgrano'nun bu köşesini tanıyanlar, Pampa sokağının yukarısında, bir demiryolunun Zapiola sokağını Doğu ve Batı kesimleri diye ikiye ayırdığını bilirler. Yine burada eski bir aile pansiyonunun, *Europa* adlı bir mağazanın, sık dalları olan ağaçların yer aldıkları da bilinir. Ama buradan geçenleri asıl şaşırtan şey, akşam bu sokaklara birden çöküveren tenhalık, ancak cırcırböceklerinin bozduğu sessizlik ve ulu ağaçların muhteşem gölgeleridir.

İşte Külpe şimdi burada oturuyordu.

Üçüncü katın balkonuna açılan pencereler karanlıktı. Men-

dizabal bir sigara yaktı, binayı dikkatle inceledi, sonra gidip Belgrano R durağındaki banklardan birine oturdu. Oradan tüm *cuadra*'yı* gözetleyebilirdi. Dikkati çekme riskini taşısa bile beklemeye karar vemişti. Bir şeye daha karar vermişti (nedenini pek açıklayamasa da) bu kez kurbanıyla arasında çok az mesafe bırakacaktı. Külpe'nin gözlerinin içine bakarak çok yakından ateş edecekti.

Bir saat –belki de çok daha fazla– geçti, hiç kimse görünmedi. Gece derin, boğucuydu. Bir sürü sigara içti. Çok sonra köpeğini gezdiren kel kafalı bir ihtiyar geçti. Vakit geceyarısına yaklaşmıştı. Külpe'nin işi gücü neydi acaba? Ne Mendizabal bir şey sormuş, ne de ona bir şey söylenmişti. Hem zaten bunun ne önemi vardı? Onun hangi saatte neler yaptığını bilmek yeterliydi. Adam hangi saatte evden çıkar, yemek yer, eve döner. Evet, ne zaman öldürebileceğini hesaplayabilmek için bu kadarı yeterliydi.

Sigarasını söndürdü. *Evet, şimdi gelen oydu.* İnce, uzun, sarışın bir adam köşeyi dönmüştü. Külpe'ydi bu. Uzun, esnek kollarını bir sarkacı andırırcasına hafiften sallayarak ağır ağır yürüyordu. Mendizabal garip, yoğun bir coşkuya kapıldı. Bankın en karanlık ucuna kaydı, iki büklüm oldu, Külpe'nin hiç ardına bakmaksızın sigarasını attığını, ceketinin cebinden bir anahtar destesi çıkardığını gördü. Her türlü tehlike fikrinden uzak, sakin görünüyordu. Mendizabal, eğlenirmiş gibi, içinden güldü. İnsan denen yaratık kaderi hakkında ne kadar az şey biliyordu. Kim derdi ki Rodolfo Külpe, bu sakin gecenin sakin anında, bir an önce yatağına kavuşacak olmanın verdiği keyifle evinin kapısını açarkan ölümle karşılaşmıştır! Dehşet verici bir düşünce Mendizabal'ı altüst etti: Ya kendisi, kendi kaderi hakkında ne biliyor?

Çok geçmeden üçüncü katın pencereleri aydınlandı. Külpe'nin ince uzun, düşsel gölgesi cama düştü. Mendizabal bir sigara daha yaktı ve tüm ışıklar sönene kadar orada kaldı. Hemen hemen sabahın ikisi olmuştu. Yorgun ama içi kıpır kıpır, evine döndü. Tek bir iseği vardı: Uyumak.

---

* Güney Amerika kentlerinde sokaklar dama tahtası gibi çizilmişlerdir. Bir *cuadra*, iki sokağın kesişmesiyle sınırlanmış bölümüdür. (ç.n.)

Ertesi sabah harekete geçti.

Çözülmesi gereken ilk sorun mesafeydi. Külpe'nin çok yakınında olmak, ötekinin bilmediğini bilmek gibi gizli ve başdöndürücü bir şenliğe katılmak, onu gözlemek, yaşadığını görmek ve aynı zamanda onun kaderinin tek hâkimi olduğunu bilmek istiyordu.

Zapiola sokağındaki aile pansiyonunun avluya bakan odalarından Külpe'nin pencerelerini görebileceğini hesapladı. Anımsadığı kadarıyla iki bina arasındaki boşluğu kesen herhangi bir şey yoktu.

Yerinde görmeye karar verdi.

Pansiyonun sahibi, Garland adlı sıska İngiliz kadın çok soru sormadı. Hem zaten Mendizabal'ın da ona bilgi vermek gibi bir niyeti yoktu. En fazla bir aylık bir süre için avluya bakan oda-

lardan birini kiralamak istediğini söyledi. Garland adlı kadın teklifi kabul etti, hem yılın bu mevsiminde (aylardan şubat) pek müşteri olmadığını, sıcak nedeniyle insanların deniz kenarına gitmeyi yeğlediklerini ekledi. Mendizabal sıcak olsun olmasın şubat ayının Buenos Aires'de kalmak için ideal bir ay olduğunu, kentin boşalıp sakinleştiğini söyledi. Hepsi bu.

Odanın bulunduğu (ikinci) kata tırmandılar. Mendizabal taşıdığı eski bavulunu yatağın üzerine attı, kadın belli belirsiz gülümseyerek izin isteyip çıktı. Yalnız kalır kalmaz Mendizabal pencereleri ardına kadar açtı. Elli metre kadar ötesinde Külpe'nin dairesi bulunuyordu. Görüş mükemmeldi.

Panjurları, pencereleri kapadı, perdeleri çekti. Bir gece lambasının solgun ışığı odayı belli belirsiz aydınlatıyordu. Mendizabal bunu sevmişti. Başkalarının "doğal ışık" dedikleri acımasız ve sinir bozucu parlaklıktan hep nefret etmişti. Bavulunu açtı, tabancasını çıkarıp özenle yatağın üzerine koydu. Bir Lüger. Ateşli silahlar uzmanı Mendizabal bu silahı hep acımasız, genç bir Prusyalı subayın ellerinde düşlemişti. Kimbilir kaç hayata son vermişti? Kimbilir kaç işe yaramaz yalvarış, küfür ya da sızlanış duymuştu? Kimbilir kaç yalnız ve yenilmiş adam (belki savaş bittikten sonra bizzat bu Prusyalı subay) daracık ve karanlık odalarda, şakaklarında namlusunun acımasız soğukluğunu hissederek, yaşamlarına veda etmişlerdi.

Hiç acele etmeden silahı temizledi, parlattı ve kılıfına koydu. Külpe'yi bununla öldürecekti. Elbette daha başka yollar da vardı. Daha modern, daha hassas başka silahlar da. Bunları bilmiyor değildi. Lugones sokağındaki evinde, çok güvenilir, teleskopik dürbünlü uzun namlulu silahlardan oluşan bir koleksiyonu vardı. Yine de eski Lüger'ini tercih ediyordu. Öteki silahların üstünlüklerini bilmediğinden değil (o kesin yanılmazlık duygusu, hedefin temiz bir uzaklıkta oluşu) ama bu silahları tanıdığı için onlardan nefret ediyordu. Kendi kendine öldüren silahları reddediyordu: Hiçbir şey, hiçbir kimse kendi verdiği ölümün zanaatçısı olmanın getirdiği o harikulade duyumu ondan alamazdı. Buna karşılık birtakım insanların ondan, birtakım başka insanları ortadan kaldırmasını isteten kontrol dışı birtakım olayların sorumlusu olmadığını kolaylıkla kabulleniyordu. Ama final günü, evet o gün, onun günü oluyordu.

Şimdi vakit sabahın on biriydi. Mendizabal Pentax'ının (çalışmaları için hemen hemen lüger kadar vazgeçilmez) teleobjektifini Külpe'nin dairesine yöneltti. Bir sürü fotoğraf çekti. Perdeler sıkıca kapalıydı. Kurbanı gününe bu kadar geç mi başlıyordu?

Sabırla bekledi. On biri kırk geçe panjurlar açıldı ve Külpe küçük balkonuna çıktı. Hâlâ uykulu görünüyordu. Sigarasını sokağa fırlattı ve göğü, ağaçları seyre daldı. Mendizabal teleobjektifi ona yöneltmişti. İşte kıstırmıştı. Gri gözler, yarı aralık incecik dudaklar, sarı saçlar. Elini uzatsa tutuverecekmiş gibi geliyordu. Pentax'ın düğmesine bastı. Şimdi evet, artık onundu.

Alelacele odadan fırladı, arabasını aldı ve Külpe'nin evinin yakınında, bir yarım-*cuadra*'da park etti. Bekliyordu. Ceketinin ce-

bine inanılmayacak kadar küçük ama Pentax kadar acımasız bir fotoğraf makinesi kaydırıvermişti.

Külpe evinden çıkmakta çok gecikmedi. Pampa ve Zapiola sokaklarının kesiştiği köşeye kadar yürüdü ve 113'e bindi. Mendizabal onu izledi. Hava nemli ve bir önceki günden daha boğucuydu. Yağmurun boşalmasına az kalmıştı.

Külpe Belgrano'da, Las Barrancas meydanında indi. Mendizabal arabasını park etti. Bir çardağa çıkan merdivenleri tırmanırken de bir resmini çekti. Külpe bir kadına doğru gitti, onu yanağından öptü –pek hafifçe– birlikte tahta bir sıraya oturdular. Mendizabal bir gazete aldı ve onları gözlemek üzere biraz ileri oturdu. Beş, altı yaşlarında ufak tefek sarışın bir çocuk, neşeyle üç tekerlekli bisikletini onlara doğru sürdü. Külpe kollarını açtı ve çocuk boynuna atıldı. Oğluydu bu, Mendizabal bundan bir an bile kuşku duymadı. Kadın da annesi miydi? Peki o zaman neden birlikte oturmuyorlardı?

Çocuk yine üç tekerlekli bisikletine döndü ve Külpe kadınla gevezelik etmeye başladı. Kadın gençti, uzun siyah saçlı, oldukça sağlam yapılı. Sanki kaderinin önemli bir bölümü yaptıkları konuşmaya bağlıymış gibi sinirli sinirli ellerini oynatarak konuşuyordu. Durmadan, ani hareketlerle saçlarını düzeltiyordu. Külpe ses çıkarmadan onu dinliyordu. Bu kadın adamda ne tür duygular uyandırıyordu acaba? Nefret, can sıkıntısı, küçümseme? Hepsi, sevgi hariç, diye karar verdi Mendizabal. Her ne kadar bu tür deneyimlere derinden bulaşmamışsa da, iki kişinin birbirini sevip sevmediklerini anlıyabiliyordu. Külpe kadını yalandan öpmüştü ve şimdide ellerini tutmak ya da ona yaklaşmak yerine, her türlü fiziksel temastan iğrenirmiş gibi aradaki mesafeyi bozmamaya çalışıyordu. Neden bu iki kişi arasındaki her şey böylesine derinden bozulmuştu?

Mendizabal birçok kez onların fotoğrafını çekti. Çocuğun da. Sonunda Külpe beceriksiz hareketlerle ayağa kalkıp gitmeye davrandı. Mendizabal kadının yüzündeki gözyaşlarını görür gibiydi. Adamın ellerini tutmayı denedi ama çocuğun hemen yanıbaşlarında olduğunu görünce vazgeçti. Üzücü bir durumdu. Külpe yine çocuğa sarıldı, onun küçük kollarını boynunda hissedebilmek amacıyla havaya kaldırdı ve gitti. Kadın öfke dolu bir

hareketle saçlarını arkaya attı ve gözyaşlarını kuruladı. Hiç hoş olmayan bir sahneydi, neredeyse şiddet dolu.

Mendizabal, Külpe'nin merkeze giden bir otobüse bindiğini gördü. Bugünlük takibe son vermeye karar verdi: Çardağın yanındaki sahne yetmişti. Demek ki Külpe'nin çok sevdiği bir oğlu ve nefret ettiği bir karısı vardı. Yaşanacak birkaç günü kalmış olmasına rağmen onu böyle tutkulu görmek çok dokunaklı, çok saçmaydı.

Mendizabal otomobiline bindi ve Lugones sokağındaki küçük evine yöneldi. Kızgın bir öğleden sonranın ilk saatleriydi. Tavanarasına, laboratuvarına tırmandı, çektiği fotoğrafların banyosu ve agrandismanı için gerekli araçları toparladı ve onları arabasına koydu. Sonra pansiyona döndü. Bayan Garland önce ona bir şey içmeyi teklif etti, bu reddedilince bütün bu araçlarla ne yapmak niyetinde olduğunu sordu. Mendizabal fotoğrafçılığa olan tutkusundan söz etti ve banyosunda küçük bir laboratuvar kurabilmek için izin istedi. Biraz duraksadıktan sonra Bayan Garland kabul etti.

Saat akşamın dördü olmuş ve sonunda yağmur yağmaya başlamıştı. Mendizabal bir hayli fotoğraf banyo edip basmıştı: Penceresinden sigara fırlatan Külpe, otobüse binen Külpe, Las Barrancas'ın merdivenlerini tırmanan Külpe, bisikletinden çocuğu alan Külpe, saçı başı karışık kadınla tartışan Külpe, tekrar otobüse binen Külpe.

Gün batana kadar yağmur yağdı, korkunç gökgürültüleri ve şimşeklerin eşlik ettiği bir yağmur. Zaman geçtikçe Mendizabal'ın çalışmaları daha titiz, adeta manyakça olmaya başladı. Külpe'nin suratının görünmediği bütün resimleri yok etti. Ne çocuk, ne mahzun yüzlü kadın, ne merdiven, ne Las Barrancas'daki çardak ilgilendiriyordu onu. Sadece Külpe. Önce yüzün bütünü, sonra dudakları, alın, burun. Özellikle de gözler. Bitkin düşene kadar çalıştı, garip bir güç ve zafer duygusunun esiri olarak boyuna resim büyültüyor ve basıyordu. Yavaş yavaş bu yüze hâkim olmaya başlamıştı.

Akşamın ilk gölgeleriyle birlikte işi bıraktı. Yağmur durmuş, derin bir esinti panjurların aralıklarından içeri sızmaya başlamıştı. Mendizabal büyüttüğü fotoğrafları odasının duvarlarına raptiyelemeye başladı, her taraf kaplanmaya başlamıştı. Artık Külpe

onu her yandan kuşatıyordu. gözleri –yeni resimler de eklenmişti– bütün açılardan ona bakıyorlardı. Yavaş yavaş, nedenini açıklayamadan başlardaki güçlülük duygusunun yavaş yavaş onu terk etmeye başladığı sanısına kapıldı. Külpe'nin gözleri artık ona boyun eğmek bir yana, Lugones sokağındaki tavanarasında ilk baktığında duyduğu baş dönmesiyle içine işliyordu.

Birer birer bütün fotoğrafları duvardan söktü ve yatağın altına soktu.

İki saat istirahat etti. Sokağa bakmak üzere pencereye yanaştığında saat dokuz buçuk olmuştu, gökte iri kara bulutlar dolanıyordu. Sıcak yine bastırmış, yağmur her an yağmak üzereydi. Külpe'de ışık yanmıyordu: Eve henüz dönmemişti. Mendizabal silah kılıfını düzeltti, içine tabancasını koydu, ceketini giydi ve bavulundan bir anahtar destesi çıkardı.

Kurbanının dairesini araştırmaya karar vermişti.

Basit bir tükenmez kalemle aşağı kapıyı açmayı becerdi. Üçüncü kata kadar basamakları tırmandı. Kimseye rastlamadı. Kapının önüne gelince dikkatle kilidi inceledi. Neyse ki çok rastlanan kilitlerden biriydi, ama zaten herhangi bir kilidi açmak onun için çocuk oyuncağı sayılırdı. Üç, dört anahtar denedi ve kapı açıldı. İçeri girip ışığı yaktı.

İçinden riske girdiğini düşündü, ama böyle hareket etmeyi istiyordu. Önemli adam (ve uşağı, Peña adlı adam) bu davranış biçimini kuşkusuz kınarlardı. Ama bu işte tek geçerli olan onun kararlarıydı. Hem Külpe'nin ani dönüşü dışında başına ne gelebilirdi ki? Böyle bir durumda da onu hemen temizleyiverirdi.

Daire, üstünkörü döşenmiş iki büyük odadan oluşuyordu. Mendizabal hiçbir şeyi ihmal etmedi: Salonu, banyoyu, yatak odasını, başucu masalarının çekmelerini, dolapları iyice aradı. Ne silah buldu, ne uyuşturucu, ne de gizli belgeler. Hiç. Tek dikkatini çeken, yatağın başucundaki komedinin üstündeki fotoğraf oldu.

Genç bir kadının fotoğrafıydı bu (belki yirmilerinde), güzel sayılabilecek, güler yüzlü, platin sarısı saçları kısacık kesilmiş bir kadın. Mendizabal onu çok çekici buldu. Manken ya da oyuncu olabilirdi. Ona göre ancak bu tür bir kadın saçlarını bu renge boyayabilirdi. Kimdi bu? Külpe'nin hayatında nasıl bir rolü vardı? Üç tekerlekli bisikletteki çocuğun annesi olamayacak kadar genç-

ti, belki de gelgeç bir sevgili. Ama bir erkeğin resmini başucuna koyduğu bir kadın gelip geçici bir sevgili olabilir miydi?

Mendizabal resmi aldı ve daha dikkatle inceledi. İncecik, hemen hemen okunmaz bir yazıyla yazılmış bir ithaf vardı: *Rodolfa'ya sevgilerle. Cecilia.* Demek adı Cecilia'ydı. Daha sonra bütün çekmecelerde Barrancas meydanında gördüğü kadının resimlerini aradı ama bulamadı. Ne de üç tekerlekli bisikletteki çocuğunkini.

Birden aklına bu ziyaretinin bir izini bırakmak geldi. Duvara bir işaret, bir eşyanın yerini değiştirmek, diş macununun ya da başka bir şeyin... Birden heyecana kapılıp, kendi kendine Külpe'nin *dikkatini uyandıracak bir işaret, görevi daha da başarılı kılmaz mı?* dedi. Saatine baktı. Vakti var mıydı? Ne olursa olsun artık geri dönemezdi: Bu fikir beynine yerleşmiş, bütün vücudu bu ateşli heyecanla titremeye başlamıştı.

Bütün daireyi inceledi. İyi bir işaret seçebilmek kolay değildi. Odadaki fotoğrafların yerlerini mi değiştirmeli? Çok apaçık. Dolaptan bir şeyler alıp yatağın üstüne atmak? O da aynı. Girdiğinde açık bulduğu bir kapıyı kapatsa? Kesinlikle olmaz. Külpe bunu hava cereyanına bağlayabilirdi. Daha ince bir şey bulmalıydı, ama öyle bir şey olmalıydı ki, fazla belirgin olmadan bu münzevi ine *birinin* endişe verici girişini haberlesin.

Salonda dolandı. Bir sandalye ya da masanın üzerine bir şeyler çiziktirse? Evet, buna benzer bir şey, dedi, ama daha az görünür olsun.

O zaman gözü büyük penceredeki perdeye takıldı, hani şu gardaki sırada otururken baktığında Külpe'nin gölgesinin düşmüş olduğu perde, Külpe'nin küçük balkona çıkıp, Pentax'ın yardakçılığına boyun eğmeden önce kapalı tuttuğu perde.

Fazla duraksamaya gerek yok: Perde, evet, oraya bir iz bırakmalıydı.

Bir sigara yaktı, üç derin nefes çekti. Masanın pırıl pırıl yüzeyi üzerine külünü bırakmak fikri de fena değildi, ama ondan da vazgeçti. Pencereye doğru gitti, sol taraftaki perdenin kıvrımının yanına diz çöktü. Ve oraya perdenin katının hemen kenarına sigarasının yanan ucuyla bir delik açtı. Hepsi bu kadar. Külpe bunu görecek miydi? Görse bile bunu (dalgın bir temizlikçinin sa-

karlığı, sıradan bir hareket) gibi küçük bir dikkatsizliğe mi yoracaktı, yoksa Mendizabal'ın dilediği gibi, kendisini bekleyenin korkunç bir uyarısı olarak mı görecekti?

Evden çıktı ve gidip duraktaki banka oturdu. Sonunda yağmur yağmamış ve öğleden sonraki fırtına, şubat aylarında hep olduğu gibi, sıcağı daha dayanılmaz bir duruma getirmekten başka bir işe yaramamıştı. Mendizabal gömleğinin yakasını açtı ve mendiliyle yüzünü sildi. Ter içinde kalmıştı. Gölgeler arasında, bankta tek başına, nemden zor nefes alarak otururken Külpe'nin dairesini araştırmanın kendisini ne kadar heyecanlandırdığının farkına vardı. Pek de şaşırmadan ateşinin çıktığını hissetti.

Bu durumda iki saatini geçirdi. Külpe'nin dönüşünü beklemeye karar vermişti. Bu süre boyunca kurbanını kuşatıp gözlemeyle ilgili yeni yöntemler tasarladı boyuna. Örneğin, dairesine bir mikrofon gizlemek. Bu fikir onu adeta büyülemişti, böylece en

önemsiz gürültüleri, Külpe'nin en gizli diyaloglarını (kim tek başınayken bile yüksek sesle konuşmaz ki) duymakla kalmayacak, ara sıra ziyarete gelenleri de saptayabilecekti. Böylece önemli anlarda Külpe'nin, örneğin Las Barrancas meydanındaki kadınla konuşmalarını tahmin etmek için yorulmayacaktı: Dinlemek yeterli olacaktı.

Mendizabal fotoğraftaki sarışının da çok geçmeden ortaya çıkacağını umuyordu. Bu Cecilia'nın sesi nasıldı? Yine de asıl merakını uyandıranın, sesi olmadığını biliyordu. Kadını Külpe'yle sevişirken düşlemekten kendini alamıyordu. Bu güzellikte bir kadının böylesi bir adamın dairesinde başka ne işi olabilirdi? İnlemelerini, küçük, tahrik edici gülüşlerini, acı ya da zevk çığlıklarını kaydetmek istiyordu.

Bu mikrofonlar hiç fena olmaz, diyordu kendi kendine.

Ama bunun da birtakım sakıncaları vardı. Hem de az buz değil. Çünkü, Külpe'nin bunları bulabilmesi bir yana (tesadüfen, hem de en boktan nedenlerle), bu aletleri yerleştirebilmek için bir üçüncü şahsın yardımına ihtiyacı olacaktı, kendisi bu işlerden hiç anlamazdı. Geriye bir tek olasılık kalıyordu: Bunu yapabilmek için etkin ve güvenilir bir tanıdığa başvurmak. Ama sonra, olmaz, diye söylendi, bu mikrofon zımbırtıları, bu olağanüstü elektronik güçler bir yerde yeni teknolojilerin ürünü kusursuz silahlar, uyuşturucular, bilgisayarlar ve benzer pisliklerle buluşuyorlar ve bir bireyi yok etmek gibi, şahsen ve yalnız yapılması gereken bir görev için kullanıyorlardı. Sol yanında Lüger'in sıcaklığını hissetti ve bu yöntemlerin hiçbirinin kendisini çekmediğine karar verdi.

Geceyarısına doğru yağmur başladı. Mendizabal ıslak ve derin bir serinliğin giysilerinden içeri sızdığını hissetti. Külpe neden gecikiyordu? Bu sorunun saflığı onu güldürdü. Gecikip gecikmediği nereden belli? Kendince gecikme gibi görünen, belki de kurbanın faaliyetlerinin sıradan, normal seyriydi. Aslında Külpe'nin gününü nasıl geçirdiğini kavramaya başlıyordu. Söz gelimi adamın faaliyetlerini daha tam olarak saptayamamıştı, bir önceki gece ona tamamen gereksiz gibi görünen bilgiler şimdi inanılmaz bir biçimde merakını törpülüyordu. Neden onu yok etmekle görevlendirildiğini de araştırmamıştı. Ama bunun önemi yoktu.

Sonunda Külpe'nin geldiğini gördü. Mendizabal saatine baktı:

Sabahın biri. Yağmura rağmen adam hiç telaş etmeden yürüyordu. Elinde bir şemsiye vardı, yalnız da değildi. Yanındakinin Cecilia olduğunu tahmin etmek için platin sarısı saçları görmeye gerek kalmadı. Karanlığa rağmen, net bir biçimde yüzünü seçebildi. Yatak odasındaki resimden daha az genç görünüyordu: Fotoğraf eski olmalıydı (bunu nasıl oldu da önceden fark edememişti?) ya da tahmininde yanılmıştı. Şimdi onu adamakıllı inceleyebilirdi: Uzun boylu (Külpe'nin çenesine geliyor), otuz yaşlarında, yüzü ve vücudu son derece tahrik edici.

Mendizabal memnun olmuştu: Cecilia kendini göstermekte fazla gecikmemişti; uzun araştırmalar yapmasına gerek kalmamıştı. Kadın oracıktaydı ve onu başına geleceklerden hiçbir şey kurtaramazdı.

Külpe'ye sokulup dudaklarından öptüğünü gördü. Kendini kötü hissetti. Kadın neden böyle yapmıştı? Evet sokak kapkaranlıktı, ama kadın neden böyle bir ihtiyaç duymuştu. Gördüklerine şaşırmış, adeta donup kalmıştı, daha sonra kadının elleri adamın saçlarında gezindi, vücudunu okşayarak aşağı doğru indi ve bacaklarının arasına süzüldü. Adamın güldüğünü işitti.

Gerçekten bütün bunlar gözlerinin önünde mi olup bitmişti? Ne biçim bir kadındı bu Cecilia? Ya bu tür kullanılmayı, zorlanmayı, taciz edilmeyi kabullenen Külpe nasıl bir adamdı? İyice tahrik olmuş bir biçimde binadan içeri girdiklerini gördü.

Çok geçmeden üçüncü katın penceresinde ışık yandı, herhalde şu an Külpe kapıyı kapatıyor, kadın da yırtıcı bakışlarla onu izliyor olmalıydı. Belki de adam ona içki ikram etmeyi denemiştir, kadın da muhtemelen alay, hatta hakaret dolu bir hareketle bunu reddetmiştir. Kadın bluzunu çıkarıp ona çıplak memelerini sunmak için acele ediyordur kuşkusuz ve Külpe de telaşla onları okşayıp, öpebilmek için beceriksizce üzerine doğru eğilecektir. Böyle bir kadınla ne yapılabilir, nasıl tatmin edilir, nasıl durdurulur?

Pencere açıldı ve Cecilia balkona çıktı. Yüzünü yağmurla ıslatıyordu. Mendizabal kadının hâlâ soyunmamış olmasına şaştı. Külpe bir bardak uzattı ve kadın sessizce başına dikti. Bir süre hızı azalmış olan yağmurun altında durdular, sonra yine sarıldılar ve öpüştüler. İçer girdiler, pencereyi kapattılar ve perdeleri çektiler.

Yatak odasının penceresi aydınlandı. Perdeler kapalı olduğundan sevgililerin gölgeleri belli belirsiz görünüyordu. Ama şimdi, evet Mendizabal artık emindi, sadece kadın değil, Külpe de çıplaktı. Ve ışık söndüğünde, arzu dolu âşıkların birbirlerine çivilenmişçesine kendilerini yatağa attıklarını gözleriyle görmüş gibi biliyordu.

Yavaş yavaş pansiyonuna kadar yürüdü, odasına çıktı ve ıslak giysilerini çıkardı. Işığı söndürdü. Yıkılmış, adeta aşağılanmış gibiydi, çırılçıplak soyunup yatağına girdi. Artık bitkin düşmüş Külpe'nin vücudunun üzerine uzanmış Cecilia'yı düşlüyordu; Cecilia adamı öpüyor, ısırıyor, bir kez daha içine girmeye zorluyordu onu.

—Orospu, diye mırıldandı odanın karanlığında, pis orospu.

Uyuyabilmek için mastürbasyon yapmak zorunda kaldı.

Uyandığında neredeyse sabahın on biriydi. Bir sigara yaktı ve kafasını toparlamaya çalıştı. Önemli adamla görüşmesinin üzerinden iki gün geçmişti (bir pazartesiydi, bir pazartesi sabahı). Demek bugün çarşambaydı. Sahibinin adı Bayan Garland olan bir aile pansiyonunda bulunuyordu ve Külpe adlı bir adamı öldürmekle yükümlüydü. Pekâlâ. Bir de Barrancas meydanındaki kadınla üç tekerlekli bisikletli çocuk vardı. Ve Cecilia, evet, Cecilia.

Ayağa kalktı ve aynada çırılçıplak vücudunu görünce irkildi. Aynanın yansıttığı bu görüntüyle onun, yani Mendizabal'ın ne ilgisi vardı? Kollarını, karnını, bacaklarını inceledi. Demek çırılçıplak uyumuştu. Tekrar Cecilia'yı düşündü. Hâlâ Külpe'yle miydi yoksa gitmiş miydi? Sonunda buna aldırmadığına karar verdi.

Aynaya yaklaştı ve gözlerini inceledi. Evet ta kendisi. Saçları (giderek azalmış, giderek kırlaşmış), burnu, ağzının etrafındaki çizgiler. Ve gövdesi, karnı, göğsünü kaplamaya başlayan gri kıllar, uyuyan cinsel organı, kısa ve tıknaz bacakları. Bu, bu oydu. Kendisini eskisinden daha az dayanıklı, daha az güçlü hissetti. Bir kez daha yakında ellisine basacağını anımsadı ve bunu çok fazla buldu.

Çabucak giyindikten sonra aşağıya indi ve Bayan Garland'dan telefonu kullanmak için izin istedi. Bu işi üstleneli üç gün olmuştu (bu çarşambayı da sayarak) ve hâlâ Peña adlı adamla temasa geçmemişti. Bayan Garland telefonu uzattı ve oradan uzaklaştı. Mendizabal, daha önceki görevleri sırasında verilmiş olan bir numarayı çevirdi ve bir süre bekledi. Bir ses kiminle görüşmek istediğini sordu.

—Peña'yla, dedi.

—Benim, dedi ses.

—Mendizabal konuşuyor.

—Aramanızı bekliyordum, dedi Peña. Dün aramanız gerekirdi.

—İmkânım olmadı, dedi Mendizabal. Ama söylenmeye gerek yok, çok gecikmiş sayılmam. Sizi görmem gerek.

—Olur, dedi Peña. Nerede?

—Size yakın bir yerde. Lacroze sokağı, Cabildo sokağının köşesi. Bir restoran var, adı *Albor*.

—Tamam, bildim. Bir saate kadar orada olurum.

Kapattı.

Bir saat, Mendizabal birkaç saniye elinde ahizeyle durdu. Bir saat. Sonra, kapattı. Er ya da geç, bu buluşmayı tasarlamıştı, ama böyle, birdenbire. Odasına çıktı. Bir saat. Beklerken ne yapmalı?

Külpe'nin perdelerine bir göz attı. Aralanmışlardı. Dışarı çıkmış olmalı. Mendizabal odasından çıktı, arabasına gitti.

Vakit öğlendi. Bu saatte Külpe'nin Las Barrancas'ın dikey güneşi altında, kadın ve bisikletli çocukla buluştuğu aklına geldi. Bugün de aynısını yapar mıydı? En iyisi gidip görmek. Peña'yla randevusundan önce geçirilecek bir saati vardı.

Bir solukta oraya gitti, Renault'sunu Belgrano'nun büstünün bulunduğu küçük meydana park etti ve ağır adımlarla çardağa yöneldi. Onlara rastlayacağından nasıl bu kadar emin olabiliyordu?

Söylemesi zor, ama Külpe'yle dağınık saçlı kadının yıllarca birbirlerine yaptıkları bunca kötülükten sonra aralarında halletmeleri gereken epey hesabın biriktiğini düşünüyordu. Üç tekerlekli bisikleti olan çocuk da bunlardan biriydi.

Oradaydılar: Aynı tahta sırada. Kadın saçlarını biraz daha toparlamıştı. Ellerini etekliğinde oluşan boşluğa sarkıtmış, kendinden daha emin, önceki güne nazaran daha dingin görünüyordu. Mendizabal ondan hoşlandığını kabullenmek zorunda hissetti kendini. O yıkıma uğramış, terk edilmiş havasından sıyrılmıştı. Bu kez kendini savunmaya hazır, bir köşede kalan gurur kırıntılarını pahalıya satacakmış gibi duruyordu.

Mendizabal, birçok fotoğraf çekti. Öyle bir konuşmaya dalmışlardı ki onu göremiyorlardı. Bisikletinin gidonuna kırmızı bir balon bağlamış çocuk Külpe'ye yaklaştı ve gelmekte olan dondurmacıyı işaret etti. Külpe başını salladı ve gidip üç dondurma aldı.

Etraf kuş doluydu, gökse masmavi. Hâlâ çok sıcaktı. Külpe kadının bir elini avuçları arasında tutuyordu. Mendizabal uzun uzun bakıştıklarını gördü. Aralarında hâlâ bir titreşim vardı.

Kadın Cecilia'nın varlığını biliyor muydu? Belki de şu an ondan söz etmeye başlamıştı, çünkü kadın elini çekti ve huysuzlaşmaya başladı. Mendizabal bundan, Külpe'nin Cecilia'ya karşı duyduğu tutkudan söz ettiği sonucunu çıkardı. Ve yine Medizabal'a göre kadın olayların bu şekilde cereyan etmesini asla kabullenmeyecek ve yaralanan gururu adama duyduğu aşka üstün gelecekti.

Ve gerçekten de Külpe yine elini tutmaya davrandığında kadın sanki bir şeyler bulaşacakmışçasına geri çekti. Yaralanmıştı, ama enerjisi yerindeydi. Külpe hareketini yineledi, ama kadın yine direndi. Kendini hâlâ onun hayatının kadını olarak gördüğü ve her türlü sadakayı reddettiği besbelliydi.

Konuşmadılar. Oysa bugün aralarında bir değişiklik vardı. Belki sonunda temelli ayrılmaya karar vereceklerdi, ama şimdi her ikisi de onurlarından vazgeçmeden çatışmayı öğrenmiş gibiydiler.

Külpe cebinden cüzdanını çıkartmış, para uzatıyordu. Kadın son derece doğal bir biçimde aldı. Adam kadını yanağından öptü (neredeyse dudağından, gibi geldi Mendizabal'a) ayağa kalktı ve çocuğu çağırdı:

—Sergio! diye seslendiğini duydu.

Mendizabal sıçradı. *Demek kurbanının sesi buydu:* Çok güçlü değil, ama berrak ve etkileyici. Ve çocuğun adı da *Sergio.* Külpe el sallayarak uzaklaştı ve Mendizabal onun dünkü otobüse bindiğini gördü.

Kadın yalnız kaldı. Medizabal onu büyük bir dikkatle inceledi. Az makyaj yapmış, sade giyinmişti. Güzel denemezse de hiç çirkin sayılmazdı. Yatakta nasıl olduğunu merak etti ve şehvetli ve gürültülü olduğunu hayal etti.

Neden ona yaklaşmamalı?

Fikir iyi göründü. Hem de ideal bir zamanlama: Kadın, yalnız, gururu incinmiş, bir kadın olmaktan çok, bir ana. Onu yalnızlığından çekip çıkaracak bir adamla karşılaşmaktan daha iyi ne gelebilir başına?

Hem de bu işin hiçbir sakıncalı yanı yoktu. Bu tür bir macerayı Külpe'ye anlatması olanaksızdı. Ya da bunu onu huzursuz etmek, kıskandırmak, ya da gururunun intikamını almak için yapardı. Ama hayır. Kadın, acı çeken anaları, terk edilmiş ama onurlu kadınları oynayarak işkence etmeyi yeğler, diye düşündü Mendizabal.

Saatine baktı. Peña'ya randevusuna on beş dakika kalmıştı. Kararını vermişti: Bugün olmasa da ilerde bu kadının yakın dostu, sırdaşı ve elbette âşığı olacaktı.

Külpe'yi tuzağa düşürmenin bir başka biçimi.

Peña, *Albor*'un önünde bekliyordu. Bu kez sırtında o sarı gömleği yoktu ve nispeten daha özenli giyinmişti.

—Gelin, dedi Mendizabal'ın elini sıktıktan sonra, bir şeyler yiyelim.

Durdu ve sordu:

—Pizzaya ne dersiniz?

Mendizabal pizzanın pek iyi olacağını söyledi. İçeri girdiler. Peña pencerelerden uzakta, tam ortadaki masayı seçti.

—Nedenini anlarsınız, dedi, sanki daha fazla konuşmak gereksizmiş gibi.

—Mükemmel, dedi Mendizabal.

Garsonu çağırıp büyük boy bir jambonlu ve biberli pizzayla

yerel şaraptan istediler. "Bir testi kırmızı" dedi Peña. Mendizabal başka bir şeyi yeğlerdi ama ses çıkarmadı.

Gergin, adeta diken üstünde, Peña'nın bu davetinin altında ne yattığını merak etmekten kendini alamıyordu. Elbet bu buluşmayı bizzat kendi, Mendizabal istemişti, ama bundan tek amacı adama yerleşmiş olduğu aile pansiyonunun adres ve telefonunu vermekti. Ama bunun için restoranın köşesinde, kayıtsız ya da aceleci kalabalığın arasında geçirilecek bir dakika yeterliydi. Ama hayır. Peña bu restoranda en az bir saat birlikte görünme riskini göze alarak yemek yemeyi seçmişti; pencerenin uzağında ya da yakınında olmak önemli değildi.

Mendizabal boyuna kendi kendine bu adamın ne istediğini sorup duruyordu, onu karşı konulmaz bir biçimde böyle davranmaya iten neydi.

Garson şarabı getirdi. Gitmeden önce "Pizza fırında" dedi. Peña bardakları ağzına kadar doldurdu ve kendininkini kaldırarak:

—Sağlığınıza, Mendizabal, dedi.

Ve sonra, biraz da alaycı, ekledi:

—İşinizin başarısına.

Mendizabal şaraptan bir yudum aldı. Yemekten önce alkollü içki içmeyi sevmezdi. Bir sigara yakarak lafa girdi.

—Bakın Peña, ben doğrudan konuya girmeyi severim. Söyleyeceklerim belki pizzanın tadını kaçıracak ya da şu berbat şarabın midenizi delmesine yardımcı olacak. Ama her şeyden önce gerçeği konuşalım.

—Haklısınız, diye sözünü kesti Peña, her şeyden önce gerçeklik. Bunun için sizi buraya davet ettim. Ben de konuya doğrudan girmeyi severim Mendizabal. Söylemediğim takdirde birtakım şeyler gırtlağıma takılır ve, evet haklısınız, karaciğerimin canına okur.

Herif hızlı, dedi kendi kendine Mendizabal. Her bakımdan beklediğinden daha güçlü çıkmıştı. Bir kez daha Peña onu şaşırtıyordu. Çok dikkatli olması, adamı asla hor görmemesi gerekiyordu. Ve de asla geri adım atmamalı.

—Karaciğeriniz de, söyleyecekleriniz de bana vız gelir. Şu an ben konuşuyorum. Yapılması gereken bir iş var, biliyorsunuz, ben de bununla yükümlüyüm. Burada böyle oturmuş, hiç başka işi

yokmuş gibi gevezelik eden iki alık durumunda olmak bence tamamen yersiz. Benim tek istediğim size kaldığım yerin adres ve telefonunu vermekti. Sizi bunun için aramıştım, hepsi bu.

Peña cevap vermeden bardağını doldurdu ve Mendizabal'ın omzu üzerinden, acaba garson pizzaları getiriyor mu, gibilerinden bir bakış attı. Mendizabal konuşmasını sürdürüyordu, ama birden öfkeyle, sessizliğinin yarattığı gerilimle ötekinin kendisini konuşmaya zorladığını fark etti.

—Benim iş görme biçimimin ne sizin, ne de küçük dostlarınızın hoşuna gittiğini biliyorum. Sağda solda benim garip, hatta tehlikeli bir herif olduğumdan söz ettiğinizden de haberim var. Ama şunu bilin ki, sizin ve sizin gibi heriflerin benim hakkımda düşündükleriniz bana vız gelir tırıs gider. Anlaşıldı mı?

Peña sükûnetini yitirmemişti, suratı hâlâ ifadesizdi.

—Demek yeni bir yere yerleştiniz, dedi. Bu sizi ilgilendirir Mendizabal.

Ve sonra tevekkülle başını salladı.

—Bir herifi temizlemek için ev değiştirmeye gerçekten ihtiyacınız var mıydı?

Mendizabal bir kâğıt peçete aldı ve üzerine Bayan Garland'ın pansiyonunun adres ve telefonunu yazdı. Peña'ya uzattı.

—İşte, dedi. Bana söyleyecek bir şeyiniz olduğunda, ama önemli bir şey –üstüne basarak konuştu– beni buradan ararsınız. Gerçek adımı söyleyebilirsiniz, saklamadım.

—Pekâlâ, dedi Peña, peçeteye yazılmış adresi okurken. Zapiolo sokağı, güzel sokaktır. Öldürmeniz gereken adam da orada oturuyor. Hoş bir rastlantı.

Mendizabal'ın içinden adamın gırtlağına sarılmak geldi.

—Budala numarası yapmayın Peña, dedi saldırgan bir tavırla. Benim yöntemlerimi pek iyi bilirsiniz. Ve işte ben böyle yaptığım için işi size değil bana veriyorlar. Parayı da ben alıyorum. Sizin ve etrafınızdaki ayaktakımının sevdiği türden mezbahalık iş olmayıp, ince iş çıktığında beni arıyorlar.

Kendine olan güveni yerine geldiğinden işaretparmağını Peña'ya doğru sallayarak:

—Belki kabullenmek midenize dokunur, ama ben en iyisiyim. –Tekrarladı: Hepinizin en iyisiyim.

Peña karşılık vermedi. Ağzında sigarasıyla küçümsermişçesine bakıyordu, bir duman çizgisi yüzünü ikiye bölüyordu. Belirsiz bir güçsüzlük duygusu Mendizabal'ın içini kapladı. Aslında konuşmasını sürdürmek istiyordu ama sözcüklerin bir işe yaramadıklarının farkına varmıştı.

Ama onu asıl öfkelendiren Peña'nın görüşünü bu kadar önemsemesiydi.

Garson dilim dilim kesilmiş pizzayı getirdi. Mendizabal tabağına bir dilim aldı. Peña kâğıt peçeteyle tutarak bir dilimi avuçladı. Gülerek konuştu:

—Umarım rahatsız olmazsınız, ama ben pizzayı böyle yemeye bayılıyorum. Soğutucularla çalışırken edinmiştim bu alışkanlığı. Aradan epey yıl geçti, ama böyle şeyler unutulmuyor. Öğle tatillerinde arkadaşlarla köşedeki küçük lokantaya gider ve ayakta, tezgâha dayanıp pizzamızı böyle, ellerimizle yerdik. Üstüne de bir kadeh misket şarabı yuvarlar ve işimize dönerdik, ta akşama kadar. Boktan günlerdi aslında. Ama işte bu alışkanlık oradan kaldı. Ancak ellerimle yediğimde pizzanın tadını alabiliyorum.

Mendizabal cevap vermedi. Peña'nın öyküsünü umursadığı da yoktu. Öteki hâlâ konuşuyordu:

—Daha sonra epey iş değiştirdim, hiçbiri yaramadı. Ta ki bu işe bulaşana kadar, burada patronun dikkatini çektim.

—Hangi patron? diye sordu Mendizabal.

—Patron işte, diye kestirip attı Peña.

Mendizabal başını salladı. Peña önemli adamı böyle adlandırıyordu demek. Başka türlü olamazdı zaten.

—İşte böyle, diye ekledi Peña. İşte böyle başladım. Ta aşağılardan. Bilmem siz nasıl başladınız, ama eminim benden daha şanslı olmuşsunuzdur.

Mendizabal sinirlenmişti, çatalını bıraktı.

—Bakın, dedi, bana acındırma numaraları yapmayın. Yaşam öykünüz benim umurumda değil. İlla bana bir şeyler anlatmanız gerekiyorsa açık açık bana tahammül edemediğinizi, patronun büyük işleri bir başkasına, örneğin size vermek yerine bana vermesine bozulduğunuzu, bu işte çuvallamama sevineceğinizi söyleyin. Haydi biraz cesaret, bana soğutucularla ilgili mavallar sıralayacağınıza içinizdekileri boşaltın.

Peña hiç istifini bozmadı. Bir kez daha anlayışla başını salladı.

—Hep abartırsınız Mendizabal. Pireyi deve yapıyorsunuz. Size, sandığınız kadar kızmıyorum, işinizde çuvallamanızı da istemiyorum. Alt tarafı siz de benim patronum için çalışıyorsunuz.

—O benim patronum değil, diye düzeltti Mendizabal.

—Peki. Nasıl isterseniz. Ama açık konuşmamı isterseniz, size talihli biri olduğunuzu bildirmem gerekir.

Bir süre duraksadı, sonra yine konuştu:

—Elbette birtakım değerleriniz var, birtakım işleri becerdiniz, bunun aksi söylenemez. Bir alay adam size iş vermek için çağırıp duruyorlar. Kahrolası, bütün bunlar boşuna değil.

Bir bardak daha doldurdu.

—...Biliyor musunuz, bu konuda bir gün patrona sordum: "Neden hep şu Mendizabal'ı çağırıyorsunuz?" Evet, ona böyle sordum. Biliyor musunuz ne karşılık verdi? Çünkü siz anonim bir silahmışsınız. Evet, aynen böyle dedi, anonim bir silah. Sözcüğü iyi anımsıyorum, çünkü anlamını aşağı yukarı bilmeme rağmen yine de sözlüğe baktım. Anonim, yani isimsiz, adsız. Buna ne dersiniz? Patronum daha sonra şöyle dedi: "Oysa sen birini temizlesen, herkes senin ardında benim olduğumu bilir." Elbette bu durumu anlıyorum...

Mendizabal tatmin olmuş gibi gülümsedi.

—Evet, dedi. İşte böyle. Ben ünlüyüm, bu doğru ve herkes beni bunun için arıyor. Ama sızlanmayın Peña. Sizin hiç değilse emin bir işiniz var ve bu da çok iyidir. Oysa ben talebe bağlıyım.

Peña'nın bakışları sertleşti. Yemeğini bırakmış, gergin görünüyordu.

—Evet, size hep talep var, dedi. Ama şimdi, hoşunuza gitsin gitmesin size bir öğüt verecğim: *Ayağınızı denk alın.* Kendini beğenmişlikten çatlayacaksınız, şöhrete düşkünsünüz. Okey. Ama bizim işte çok fazla şöhret iyi değildir. Bunu sizin de bilmeniz gerekir.

Mendizabal şarabını bitirdi ve konuştu:

—Öğütleriniz sizin olsun. Beni, tanıması gerekenler tanır, şöhretten kastım de budur. Hem belki gururluyum, ama böyle olmak için de nedenlerim var.

Kalkacakmış gibi yaptı. Peña durdurdu:

—Durun, dedi. Bu kadar çabuk gitmeyin. Size bütün gerçeği söylememi ister misiniz? Pekâlâ, söylüyorum öyleyse. Beni iyi dinleyin: Evet, size tahammül edemediğim doğru, çalışma biçiminiz, alt tarafı herifin birini temizleyivermek için bunca numaraya başvurmanız da beni hasta ediyor...

Yüzünde aşağılayıcı bir gülümseme belirdi ve hınçla devam etti:

—...*Gösterdiğiniz özen,* hep patronun dediği gibi. Evet bu beni hasta ediyor, o sizin kahrolası özeniniz. Daha da bozulduğum, hep sizi tercih etmeleri, en iyi işleri, en paralılarını size vermeleri.

Mendizabal ayağa kalktı. Peña da. Sessizce bakıştılar, birbirlerini tartıyorlardı sanki.

—Oldu işte, artık biliyorsunuz, dedi Peña. Ben sizin düşmanınızım, beni öylesine kudurtuyorsunuz ki sizi temizleyebilirim. Sonra, söylemedi demeyin.

Mendizabal tek sözcük söyleyebilecek durumda değildi. Restorandan çıktı, birkaç blok yürüdü, kafası bomboştu. Sancılı bir kaygı göğsünü sıkıştırıyordu. Yıllardır ilk kez kendini tehlikede hissediyordu.

Odasına çıktı, yatağına uzandı ve aklı karışık, sabit bakışlarını tavana dikti. *Demek Peña böyle bir herifti?* Gerçekten böyle mi? Konuşmaları sırasında birtakım yön değiştirmeler olmadı mı acaba? Belleğini yokladı. Huzura kavuşabilmek için bu işi bir düzene oturtması gerekliydi. Tamam, Peña'ya saldırmakla olayı kendisi başlatmıştı, ama ne tuhaftır ki Peña, beklenmedik bir ustalıkla, sessizlik ve alaycılık gibi silahlarla doğrudan çatışmaya girmekten kaçınmıştı. Ve daha sonra o soğutucular, pizzalar, misket şarabı vs. gibi hikâyeler... Bütün bunlarla ne amaçlamıştı?

Doğrusu kendisini asıl endişelendiren bu değildi. Bir şey daha vardı: Nefret. Evet, son tehditten birkaç saniye önce birden su yüzüne çıkıveren o acımasız nefret.

Başkalarında böylesi bir nefret mi uyandırıyordu, böylesi bir hınç? Onu çok mu farklı buluyorlardı? *Sonra, söylemedi demeyin.* Pek güzel, haberi olmuştu şimdi.

Ayağa kalktı, bir sigara yaktı ve pencereye gidip dışarı bir göz attı. Saat üç olmuştu. Hava kapalıydı. Yolun kenarındaki, sarı çiçeklerle kelebeklerin istila ettiği arsada çocuklar top oynuyorlardı. Kravatını gevşetti: Nefes alamıyordu. Kuşkusuz birazdan yağmur bastıracaktı.

Başvurduğu yöntem doğru muydu acaba? Düşündüğüne şaşırdı: Şimdiye dek hiç böyle bir soru sormamıştı kendine. Aslında şimdiye kadar hiç kimse onunla az önce Peña'nın konuştuğu gibi konuşmamıştı. Herifin birini temizleyivermek için bunca numaraya başvurduğunu iddia etmek... Kahrolası, bunlar boşuna değildi.

Camdan fırlatmadan önce sigarasından derin bir nefes çekti. Yok canım, telaşa kapılacak bir şey yok. İştahı kursağında kalmış, zavallı kıskancın biri bu Peña. İyi olabilmek için bütün gayretlerine rağmen beceriksizin teki, klası olmayan bir herif. Oysa onun bir stili var, işte bu nedenle bugün olduğu yere varabilmiş, saygın bir kişi.

Külpe'nin evinde perdeler öğlende olduğu gibi, hâlâ yarı aralık: Adam hâlâ eve dönmemiş. Yalnız mı dönecek, yoksa Cecilia'yla mı? Bilmek imkânsız, hatta tahmin etmek de. Oysa Mendizabal tekrar o kadını gözetleyebilmek ihtimaliyle tahrik olmuştu bile.

Hem daha bir gün önce o daireye gelmişti, o zaman kadının tatlı varlığını tekrar koklayabilmek için geceyi beklemeye ne gerek var? Burada elbette birtakım izler bırakmıştır, belli belirsiz işaretler: Yastıktaki kokusu, dalgınlıkla unuttuğu bir eşya ya da daha az ele gelir, daha önemsiz bir şey.

Tekrar oraya gidip etrafı araştırmaya karar verdi.

İstasyona yöneldi, iki yakayı birbirine bağlayan alt geçide indi. Buradan geçmeyeli yıllar olmuştu. Üzerlerine özgünlükten yoksun siyasal ya da cinsel yazı ve resimler çiziktirilmiş, çoğu kırık, eski beyaz karoları tanıdı. Bir köşede sıska ve pis bir köpek uyukluyor ya da can çekişiyordu.

Külpe'nin oturduğu binanın üç kat merdivenini tırmandı ve da-

ireye ilk girdiğinde kullandığı anahtarı çıkardı. Avuçları karıncalanmaya başlamıştı. Apansız yakalanıverirse orada bulunuşunu açıklayacak hiçbir nedeni yoktu. *Düşman toprağına ayak basıyordu,* bundan pek hoşlandığı da söylenemezdi.

Ev düne oranla daha dağınıktı: Yerde sürünen iki yastık, büfenin üzerinde yarı dolu iki bardak, bir cin ve de bir viski şişesi, masanın üzerinde tepeleme dolu bir kül tablası.

Bardaklardan birinde ruj izleri vardı. Ama bu ayrıntıdan çok, soluduğu hava bir kadın varlığını hissettirdi Mendizabal'a.

Bardağı aldı, usulca kenarını okşadı. Sonra eğildi, dudaklarını ruj izine değdirdi ve ağır ağır yaladı. Gözlerini kapadı, tüm vücudu ter içinde kalmıştı.

Havaya girmiş, birtakım hoş duyuların içini kaplamasına izin vermişti: Dudak rujunun hafif yağlı kıvamı, tatlımsılığı, bardağı tutan elinin nemi, hafiften dönen başı, yere sağlam basan dizleri. Uzun süre bu şekilde kalabilirdi.

Birden sıçradı. Sanki karşısına şeytan çıkıvermiş gibi, biraz da utanarak, tahrik olduğunun bilincine vardı, elinden birden bırakıverdiği bardak halıya yuvarlandı. Dikkatini başka bir şeye yoğunlaştırmaya gayret ederek doğruldu ve masadaki kültablasının içindekileri incelemeye başladı. Sigara izmaritlerinin pek çoğunda da ruj izi vardı. Birkaç tanesini cebine attı, sonra perdeye doğru gitti: Önceki gece bıraktığı yanık izi duruyordu. *Külpe fark etmiş miydi acaba?*

Yatak odasına gitti, içeri girmeden önce sanki korkmuş gibi durakladı. Yine avuçları karıncalanıyor, şakakları zonkluyordu. İçeri girdi.

Çarşaflar darmadağınık, yastıklar ve yatak örtüsü yerdeydi. Orada da diplerinde içki izi olan iki bardak, bir başka viski şişesi ve filtrelerine kadar içilmiş sigaralarla dolu bir tabla vardı.

Orası. Oradaydılar demek.

Alttaki çarşafta iki sarımtrak leke vardı, biri büyük biri daha küçük. Mendizabal büyülenmişçesine onlara daldı kaldı. Sonunda yatağa oturdu, kolunu uzattı ve sağ elini lekelere değdirdi. Soluğunu tutup öylece durdu, sonra birden çarşafı öylesine bir öfkeyle buruşturdu ki parmaklarının eklemleri bembeyaz oldu.

İşte tam o sırada sokak kapısının açıldığını duydu. Beyninde

şimşekler çaktı. Biri –Külpe mi?– gelmişti.

Lüger'ini çıkardı, duvara yapıştı ve salona bir göz atma cüretini gösterdi. İlk gördükleri bir kova, bir yer bezi ve masaya dayanmış bir süpürge oldu. Rahatladı: Bunların Külpe'ye ait olması zayıf bir olasılıktı. Temizlik görevlisi olmalıydı gelen.

Sağlam, güvenli ayak sesi işitti: Gelen boş bir daireye girdiğine inanıyordu. Külpe'nin hangi saatlerde nerelerde olacağını bilen biri. Kulağı kirişte, her ihtimale hazır Mendizabal tekrar salona göz attı.

Bu kez gördüğü kafasında bigudileri, önünde önlüğüyle güçlü kuvvetli bir kadın oldu. Kuşkusuz ya kapıcının karısı ya da semtin gündelikçisi. Sorun, odada tıkılıp kalmış olmasındaydı. Alçak sesle küfretti. Bunu önceden düşünmeliydi. Külpe öğleye kadar evinde oturuyor, sonra da gece yarısı dönüyordu. Öğleden sonraları temizlik için en elverişli zaman oluyordu. Bir gün önce evi onca temiz bulmasının nedeni buydu. Temizlikçi kadın öğleden sonraları uğruyordu.

Kadının viski şişesini yerine koyup, bardakları ve kül tablalarını toparlayıp mutfağa gidişini izledi. Ya şimdi ya da asla. *Dikkat! Aman görünmemeli.* Yoksa her şey mahvolur.

Soluğunu tutarak odadan dışarı süzüldü. Kadın musluğu açmıştı, bardakları ve kültablalarını yıkıyor olmalıydı. Mendizabal şarkı söylediğini duydu: *...El beso, el beso en España, lo lleva la hembra muy dentro del alma.** İsabet, ne kadar gürültü yaparsa o kadar iyi.

Kapıya ulaştı, açtı ve binbir dikkatle dışarı çıktı. Neyse, ucuz kurtulmuştu. Silahını kılıfına soktu ve üç kat aşağı indi, ses hâlâ kulaklarına ulaşıyordu: *...La española cuando besa, es que besa de verdad, ya ninguna le...***

Yine altgeçide daldı. Heyecan dolu, kalbi çarparak pansiyonuna ulaştı. Altüst olmuştu. Daha da kötüsü: Yepyeni şeyler hissediyordu. Odasına çıktı, bir an önce sığınmak istercesine hızla kapıyı kapattı. Ağzında biriken tükürük tatlıymış gibi geldi, bundan hoşlanıp hoşlanmadığını da bilemedi: Cecilia'dandı bu ya da

* "...Öpücük, İspanya'da öpücük, bütün kadınlar bunu ruhlarının derinliklerine saklarlar." (f.ç.n.)

** "...İspanyol kadını öptüğünde bunu laf olsun diye yapmaz ve hiçbiri..." (f.ç.n.)

ondan yakalayabildiği azıcık bir şeylerden. Banyoya gitti, hırsla dişlerini fırçaladı, gargara yaptı ve olanca gücüyle lavaboya tükürdü. Nihayet kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı, daha dingin, adeta arınmış.

Mesleği sayesinde Mendizabal hiç değilse bir şey öğrenmişti: Mahkûm edilen bir kişi asla masum değildir. Kötü bir eylemde bulunduğu için değil –bu konuların iyilik ya da kötülükle ilgisi yoktur– sadece bir şeyler yaptığı için. *Aslında bu o kadar da karmaşık değil.* İnsan bir eylemde bulunduğunda bu bir kişiye ya da bir şeye karşıdır. Dolayısıyla sonunda bir rahatsızlık yaratır ve işte Külpe'nin durumu da buydu: Bu oyundan ancak zincirin *öbür ucundaki* bir ölüm aracına dönüşerek kurtulunur. İlk harekete geçen, rahatsızlık yaratan olmamak yeter. Kimseye bir şey yapmamışsanız, kim sizin ölümünüzü ister?

Bu işin anahtarı oyuna zamanında girmektir, yani partinin sonunda, kaybeden ortaya çıktığında. Ve işte burada bu kaybedeni öldürmek gerekir, bir başkasını değil.

Basit bir araç, Mendizabal kendini böyle tanımlamayı severdi. Kendisini başkalarının tutkularından uzak, saf, mikroplara bulaşmamış hissediyordu. Ve etkin. İçinde birazcık adalet duygusu varsa bunu da gururuna borçluydu: Ona başvuranlar kazanmayı hak ediyorlardı, çünkü en iyiyi seçmişlerdi.

Gök gürültüsünün ani gümbürtüsüyle yerinden sıçradı. Yağmur başlamıştı. Ceketini, kravatını çıkardı ve silahının kılıfını bir sandalyeye astı. Sabah Las Barrancas'da çekmiş olduğu fotoğraflar aklına eldi ve banyoya kapandı. Odaya döndüğünde daha önceki resimleri de aldı ve duvarın tümünü kaplayacak biçimde onları raptiyeledi.

Yine onları incelemeye başladı, otobüse koşan Külpe; Külpe balkonda; Külpe Las Barrancas'da, çardağın yanında, oğlunun anasıyla konuşurken ya da boynuna asılan çocuğu döndürmek üzere kollarını alıp havalandırmışken.

Külpe. Henüz onun hakkında çok şey bilmiyordu. Örneğin, Las Barrancas'da karısıyla çocuğunu gördükten sonra nereye gidiyordu? İki kez onun merkeze giden bir otobüse bindiğini görmüştü. Orada ne yapıyordu? Onu izlemesi gerekecekti. Daha sonra da, besbelli, karısıyla ilgilenecekti Mendizabal.

Soyundu, yattı, ışığını söndürdü, vücudu gevşedi. Fırtınadan sonra yol alan bir yelkenli, diye söylendi uykuya dalmadan önce.

Gün batarken uyandı, ışığı yaktı ve banyoya gidip yüzünü yıkadı. Temizlikçi kadının gelişinin bir iyi yanı da olmuştu: Neyse ki kadın bardakları yıkamıştı, aksi takdirde Külpe ruj lekelerinin yok oluşunu neye (ya da *kime*) yoracaktı? Bu kez, evet, ihtiyatsızlık etmişti. Ya da boş yere üçüncü bir şahsın eve girmiş olduğunun izlerini bırakmıştı. Evet, boş yere, çünkü zaten perdedeki o küçücük yanık izi bunu belirtiyordu. Kendini toparlamaya, daha dikkatli davranmaya söz verdi.

Banyodan çıktı, fotoğrafları topladı ve onları bavuluna kilitledi. Bazılarını katlamak zorunda kalmıştı ama olsun. En önemli sırrı buydu ve bunları sağlam yere koymak zorundaydı.

Pansiyonun iki blok ötesindeki *Munich*'de yemeğini yedi. Hava serindi ve yağmur durmuştu. Az kalsın sinemaya gidiyordu ama kendini yorgun hissetti ve uyumaya karar verdi. Bir sigara yaktı ve pansiyona döndü.

Resepsiyondaki koltuğuna kurulmuş Bayan Garland, *Buenos Aires Herald*'ı okumaktaydı. Saygıyla anahtarı uzattıktan sonra Mendizabal'a iyi geceler diledi. O da kadını selamladı ve merdivenleri tırmanmaya koyuldu.

—Sabah uyandırmamı ister misiniz? diye sordu kadın.

Durdu, aşağı doğru baktı. Kadın merdivenin dibinde, gözlükleri elinde, gülümsüyordu.

—Hayır, dedi, gerekmez. –Ve ekledi:– Teşekkürler.

Odasına girdi. Işığı yakmadan panjurları açtı ve dışarı baktı. Külpe'nin evinde ışık yanıyordu. Demek ki saatleri o kadar da düzenli değilmiş: Bu akşam erken dönmüştü. Mendizabal saatine baktı: Onu çeyrek geçiyor. Külpe yalnızdı. Perdelerin ardında başka bir gölge seçilmiyordu. Adamı uzun aralıklarla bir görüyor, bir kaybediyordu. Külpe –salon penceresinden uzakta– mutfakta bir yandan gazetesini okurken bir yandan yemek yiyor ya da kahve içiyor olmalıydı.

Kuşkusuz yapayalnızdı. Yani Cecilia'sız.

Mendizabal panjurlarını kapattı ve soyundu. Bugünlük bu kadar yeterliydi. Evet, birtakım aksilikler olmuştu ama işler yine de pek kötü gitmiyordu. *Duruma hâkimdi*. Yarın, Külpe'yi iz-

leyecek, neler yaptığını saptayacaktı. Geriye Las Barrancas'daki kadın kalıyordu. Ama daha sonrası için.

Başucundaki lambayı yaktı, ceketinin cebinden Cecilia'nın içmiş olduğu sigaraların izmaritlerini çıkardı ve gece lambasının üzerine koydu. Dört taneydiler, hemen dibine kadar içilmişti. Hemen hemen. Öğleden sonra, onları cebine atarken duyduğu titremeye benzer bir ürperti kapladı içini.

Lambayı söndürdü, çırılçıplak yatağa girdi, izmaritleri yaktı ve düşüncelere dalıp, parmakları yanana kadar peşpeşe onları içti.

Sonunda gözlerini kapattı ve uyudu.

Perşembe. Mendizabal, Bayan Garland'ın müşterilerine sabah ve ikindi kahvaltılarını sunduğu salonda reçelli kızarmış ekmeğini yerken kahvesini içiyordu. Saat sabahın dokuzuydu. Odasına çıktı, sandalyesini pencerenin yanına yerleştirdi ve Külpe'nin ortaya çıkmasını beklemeye başaldı.

Kafasında tek bir kuşku vardı: Ya daha önce çıkmışsa? Çünkü her ne kadar perdenin bir önceki geceki pozisyonu değişmemişse de, Külpe daha öncekinin aksine, perdesini açıp, balkona çıkıp güneşlenmeden gitmiş olabilirdi. O zaman ne yapmalı? Dünkü gibi doğrudan Las Barrancas'a gitmeyi deneyebilirdi. Ama bu randevu da hiç değişmez değildi ya! Külpe'yle kahverengi saçlı kadın belki bugün bir başka yerde buluşmayı ya da hiç buluşmamayı ka-

rarlaştırmışlardı. Evet işte o zaman izini kaybedecekti.

Zihninden bunları geçirirken Külpe'yi görüverdi, ama salon penceresinde ya da küçük balkonda değil, binanın kapısında. *Dışarı çıkmıştı bile.* Mendizabal onun Pampa sokağına yöneldiğini gördü, kuşkusuz 113 numaralı durağa gidiyordu.

Odasından fırladı, paldır küldür merdivenlerden indi ve kendini arabasına attı. Külpe Las Barrancas'a mı gidiyordu? Kuşkusuz, çünkü o durağa yönelmişti. Kontak anahtarını çevirdi: Ses yok.

—Bok yiyesice, diye söylendi.

Bundan daha kötü bir şaka olamazdı. Motor çalışmamakta direniyordu. Öfkeyle kapıyı çarpıp otobüs durağına doğru koşmaya başladı. Külpe ortada yoktu, bir önceki otobüse binmişti herhalde. Tek umudu aynı buluşma yerine gitmesiydi. Yoksa bugün de yatacaktı.

Bir sonraki otobüs gelmekte gecikmedi. Hemen hemen boştu. Mendizabal en arkaya oturdu. Camdan bakarak kendini avutmaya çalışıyordu. *Sakin olmalıyım,* diyordu kendi kendine, *soğukkanlılığımı yitirmemeliyim.* Ama kolay olmuyordu: Bütün gücüyle bugün Külpe'nin izini yitirmemeyi arzuluyordu, adam hakkında öğrenmesi gereken çok şey vardı.

Külpe'yi çardağın altında göremeyince Mendizabal'ın yüreği hopladı. Amma aksi bir gündeydi. Ama durumda bir gariplik yoktu. Kimse bir önceki günkü hareketlerinin *aynını* tekrarlamaz. Bu kez bal gibi kaybetmişti kurbanını.

Hayır. Yenilgiyi kabul etmemeli. Barrancas'da sadece bu çardak yok ya! Etrafta daha bir sürü kıyı köşe var. İyi düşünüldüğünde, ilişkilerinin dönüm noktasındaki bir adamla kadının sorunlarını tartışmak için sabit bir yer, belirli bir saat ve değişmez alışkanlıklar saptamalarında sayısız yarar vardır. Hiçbir şey dikkatinizi dağıtmadığında, bütün yan karışıklıklar silinip giderildiğinde (örneğin her seferinde yeni bir randevu yeri saptamak gibi) olaya daha iyi yoğunlaşabilirsiniz. Hayır, kuşkusuz aynı parkı ve aynı saati seçmişlerdi. Hem üstelik bir de Sergio vardı. Bu bahçe çocuk için ideal bir yerdi. Annesi, rahatça uzaktan izleyebildiğinden, koşup oynamasına ses etmezdi...

Sonunda onları buldu. Yamacı örten çimenlerin üzerine otur-

muşlardı, çocuk kuyruğu canlı renkli bez parçalarıyla süslü bir uçurtmayı havalandırmaya çalışıyordu. İşte aynı yerde bulunmamalarının nedeni: Sergio'nun uçurtması için geniş bir alana ihtiyacı vardı.

İçi rahatlayan Mendizabal bir sigara yaktı ve onları yakından izleyebileceği bir sıra arandı. Böyle yukarıdan bakmakla onlara iyice hâkim olabileceği duygusuna kapılmıştı.

Çok kısa sürdü. Külpe ayağa kalktı, karısı da, öpüştüler. Yanaktan kaçamak bir öpücük, geçmiş günlerdekinden ne daha sıcak ne de soğuk.

Külpe çocuğa seslendi, onu da kollarına aldı, öptü ve çekip gitti. Sergio hâlâ uçurtmasını havalandırmayı beceremişti.

Mendizabal sigarasını yere attı ve uzaktan Külpe'yi izlemeye koyuldu. Yine otobüse gideceğinden neredeyse emindi. Gerçekten de adam daha önceki günlerde de gittiği otobüs durağına doğru yürüyordu. Acelesi var gibiydi.

Kalabalıkta izini kaybetmemek için Mendizabal adamın kıyafetini büyük bir dikkatle belleğine kaydetmeye çalışıyordu: Koyu mavi spor bir ceket, açık renk pantolon (bejin tonları) ve yakası açık, mavi beyaz çizgili bir gömlek.

Mendizabal taksi durağında durup Külpe'nin otobüse binmesini bekledi. Adam kuyruğa girdi, bir sigara yaktı. Şu anda ne düşünüyordu acaba? Mendizabal'ın izlemiş olduğu diğer ikisine kıyasla bu görüşme kısa sürmüştü. Kesin bir ayrılışın ifadesi miydi? Bilmek ne mümkün. Ya da tam tersi. Belki de bir anlaşmaya vardıklarından fazla konuşmaya gerek kalmamıştı. Ya da yeniden hayatlarını birleştirmeye karar vermişlerdi.

Otobüs geldi. Mendizabal Külpe'nin dış basamakta, ayakta önünden geçtiğini gördü. Bir taksiye yanaştı.

—Şu otobüsü görüyor musunuz? dedi şoföre. Onu izleyebilir misiniz?

—Sorun yok, dedi şoför. Binin.

Mendizabal otururken:

—Çok hızlı sürmeyin lütfen, dedi. Ve de çok yakınına sokulmayın. Otobüsün durduğunu görür görmez siz de yavaşlayın ve kaldırıma yanaşın. Ses çıkarmazsam devam edersiniz, tamam mı?

—Okey şef, dedi şoför. Polis misiniz?

—Hayır, boynuzluyum, dedi Mendizabal sertçe. Karımı izliyorum.

Şoför dikiz aynasından baktı.

—Ya, dedi. Kusura bakmayın.

—Yorum yok, söylediğimi yapın. Yanlış hareket yok, tamam mı?

Şaşkınlığı hâlâ süren şoför sertçe başını sallayarak anladığını belirtti ve kendini işine verdi. Külpe'nin otobüsü Libertador sokağına saptı, Francia meydanını geçti, sola saptı, *İtal-Park*'ın önünden geçti ve sağdaki Callao sokağına saptı.

—Böyle devam edin, dedi Mendizabal, çok iyi.

Şoför karşılık vermedi. Bakışları otobüse mıhlanmış, iki eli direksiyona yapışık, arabasını sürüyordu. Callo sokağını tırmandılar.

—Duraklara dikkat edin, diye anımsattı Mendizabal. Kimlerin indiğini göreyim.

Santa Fe, Cordoba ve Corrintes sokaklarından geçtiler.

—İş zorlaşıyor, dedi şoför. Çok trafik var. Merkeze yaklaştıkça daha da karışıyor.

—Merak etmeyin, diye adamı rahatlattı Mendizabal, çok iyi gidiyorsunuz. Kolay olmadığını biliyorum. Pekâlâ, şimdi dinleyin, ani manevralar yok. Söylediğimde usul usul, yavaşça frene basacaksınız. Yağ gibi, tamam mı?

—Peki, dedi adam, peki şef.

Entra Ríos sokağına dalıp, Independencia sokağına çıktılar. Birden Külpe henüz tam durmamış araçtan atlayıverdi.

—Karşıya geçin ve köşede durun, diye emretti Mendizabal. Ama yavaşça, ha! Işığa dikkat! Tamam şimdi.

Sayaçta beliren rakamın iki katını ödedi.

—Sağol şef, dedi şoför müşterisi inmek üzere kapıyı açarken. Umarım karınız hakkındaki istihbarat yanlıştır.

Külpe Independencia sokağını tutmuştu bile. Mendizabal, elli adım kadar gerisinden, karşı kaldırımdan izliyordu adamı. Yeni bir şeyler olacağı içine doğuyordu, kurbanını daha iyi tanımasına yarayacak yepyeni bir şeyler. Külpe'nin bir milli piyango bayiine girdiğini gördü. Durdu, bekledi.

Epey zaman geçti. Gazeteciye gidip bir paket sigara aldı, si-

garasını yaktı. Sokağın köşesinde bir bar vardı. İçeri girdi, pencerenin yanındaki masaya yerleşip bir kahve söyledi.

Külpe'nin bu milli piyango bileti satış yerinde ne işi olabilirdi? Kırk dakika kadar geçti. Kuşkusuz: Külpe için ciddi bir şeyler tezgâhlanıyordu. Mendizabal'ın yüzünde mutlu bir gülümseme belirdi. Zapiola sokağındaki daire, Las Barrancas'daki çardak ve nihayet Independencia sokağındaki bu küçük dükkân: *Külpe'nin tüm çevresi.* Bu işler böyledir: İnsan her şeyden önce dolandığı mekânlarla tanımlanır; her birey bir tür coğrafya haritası gibidir. Onu ezmek için gittiği noktaları bir çizgiyle birleştirmeyi bilmek yeterli.

Külpe sonunda girdiği delikten çıktı. Yalnız değildi. Orta boylu, bıyıklı, kara gözlüklü biri ona refakat ediyordu. Epey hararetli konuşuyorlar, belki de tartışıyorlardı. Mendizabal garsonu çağırdı, parasını ödedi. Sonra onları izlemeyi sürdürdü.

Külpe'nin yanındaki, ona bazı televizyon programlarında gördüğü saksofoncuları anımsattı, orkestranın öteki elemanlarının ardına gizlenmiş, çaldığı alete konsantre olmuş, hafif kamburumsu, gözleri –her zaman kırmızı ve hafif sulu– çoğu zaman projektörlerin sert ışığından ya da sadece günün aydınlığından korunmak üzere siyah gözlüklerin ardına gizlenmiş o adamlara benzetti. Evet, büyük olasılıkla bu adam gece yaşayanlardan biriydi. Külpe'yle ne tezgâhlıyorlardı acaba?

Her şey o kadar çabucak olup bitti ki tepki göstermeye fırsat bulamadı. Külpe birden yanındakinin elini sıktı ve geçmekte olan bir otobüse atlayıverdi. Mendizabal aceleyle bardan fırladı. Aynı otobüse atlamaya çalışmak imkânsız, tehlikeli ve budalaca olurdu. Ve ortalıkta bir başkası da görünmüyordu. O zaman bir taksi. Ama nerede? Umutsuz bakışları caddenin iki yakasında dolaştı. Hiçbir şey yok. İki dolu taksi geçti. Kaderine boyun eğdi. Külpe'nin bindiği otobüs uzaklarda kaybolmuştu bile.

Kara gözlüklü bıyıklıya gelince, adam Külpe'nin bıraktığı yerden kımıldamamıştı, şimdi sakin sakin, sanki az önceki konuşma çok tatmin edici geçmiş gibi, özenle elindeki küçük deftere bir şeyler karalıyordu.

Daha sonra defterini ceketinin cebine koydu ve sokağın köşesine doğru yürüdü. Mendizabal, hiç acele etmeden karşıya geçti ve takibe başladı. Adam birkaç dakika önce Külpe'nin girmiş olduğu otobüs kuyruğuna girdi. Mendizabal da rahat hareketlerle gelip iki adım ötesine dikildi.

Artık onun kokusunu bile duyabiliyor, ensesindeki siğili seyredebiliyor ve yeni yaktığı sigarasının dumanını içine çekebiliyordu. Eğer Külpe'nin az önce bindiği otobüse binecekse o

zaman neden daha öncekine binmemişti? Öteki de neden öyle apar topar, kaçarcasına çekip gitmişti?

Dikkat: Aynı otobüse binmeleri aynı yere gidiyor olduklarını da göstermez. Külpe'nin acelesine gelince, buna da binbir açıklama getirilebilinir. O abartılı ve dramatik kaçış varsayımının ille doğru olması gerekmezdi.

Otobüs geldi. Siyah gözlüklü adam sol taraftaki sıraya yerleşti. Diğer yerler, dipteki beş koltuğun ikisi dışında, doluydu. Mendizabal ayakta kalmıştı, tutulacak yere sımsıkı yapıştı. Otobüs bozuk yolda boyuna sarsılıyor, son sürat virajlara dalıp çıkıyordu.

Külpe hakkında benim bildiklerimin dışında daha neler biliyor acaba– diyordu kendi kendine Mendizabal, canı sıkkın, hatta öfkeli. Ve adam oracıkta, eliyle dokunabileceği bir uzaklıktaydı. Örneğin adını, ya da mesleğini sormasına kim engel olabilirdi? Ya da filanca caz kulübünde geceleri saksafon çalıp çalmadığını?... Ya ona Külpe'nin kim olduğunu sorsa? Az önce piyangocunun önünde nelerden konuştular? Ne zaman tekrar görüşecekler? Birlikte mi çalışıyorlar, vs?...

Ne kadar da basit görünüyor, şu herifin omzuna elini koyup bir konuşma başlatmak yeterli, bütün kurdukları, bütün bu olaylar zinciri sanki sihirli bir el değmişçesine yok oluverecek.

Evet, ama ona ne söylemeli?

İşte her şey burada takılıyor. Bu tür fikirlerin kafasından geçmesi ilk kez olmuyordu. Tek bir hareketle olayları altüst edivermek imkânı ona hep çekici gelmişti. Gerçekten her şey saçmaydı. Örneğin önemli adamın oluşturduğu (ya da daha önemli, daha küstah, muhtemelen birinciyi de kullanan başka önemli adamların hazırladıkları) planların yanılmazlığının birden sadece ona, yani Mendizabal'ın, otobüste oturan ve kara gözlüklerinin ardına gizlenen bu tıknaz yapılı bıyıklının omzuna elini koyup koymamasına bağlı olması inanılır gibi değildi. Ya bu akşam gidip dairesinde Külpe'yi bekleyip, onu öldürmek yerine ona her şeyi anlatmasına *kim engel olabilirdi ki?*

Evet. Bir tek şey: *Daha sonra ne yapacaktı?* Mendizabal asla bu soruyu cevaplamayı becerememişti.

Otobüs Independencia sokağını tırmandı, sağa Alberti sokağına saptı, Pueyrredón sokağına girdi ve sırasıyla Corrientes,

Ceordoba, Santa Fé sokaklarından geçti, nihayet Las Heras sokağından geçip Italia meydanına yöneldi. Uzun bir yolculuk, yorgun Mendizabal otobüsün arkasına gidip oturdu.

Kara gözlüklü adam República de la India sokağının köşesinde indi. Elli metre sonra Mendizabal otobüsün ön kapısından atladı.

—Burada durak yok, diye ardından haykırdı şoför, ama geç kalmıştı.

Ötekinin Lafinur sokağının köşesindeki barın önünde durduğunu gördü. Adam gözlüğünü çıkardı, camların üzerine hohladı ve pantolon cebinden çıkardığı bir mendille silmeye başladı. Etrafına bakınıyordu, özellikle de Botanik Bahçesi yönüne. Bir şeylerden mi kuşkulamıştı. Pek olası değil. Otobüsteki takibe (Külpe'yle böyle bir ihtiyatsızlık yapamazdı ama ilk kez izlediği ve bir daha da görmeyeceği bir tip için önemsiz) rağmen Mendizabal hep dikkatli olmuştu.

Gözlüklü adam yürümeye başlayınca o da adımlarını hızlandırdı. Lafinur sokağına saptığını gördü, tam köşeye vardığında adam da elli metre kadar ilerdeki bir binadan içeri girmekteydi.

Mendizabal kendini frenleyip karşıya geçti. Adamın nereye girdiğini görmek istiyordu. Son derece önemli bir şeyler keşfedeceğini hissediyordu: Külpe'nin coğrafyasının bir başka dekoru. Böylece onu daha iyi kavrayabilecekti.

Şaşkın, durdu. Uzun süredir bu sokağa adım atmamış olmasına rağmen burada bu tür bir yer bulacağını asla düşünemezdi. Berbat görünüşlü bir gece kulübü. Çok göze batanlarından değil ama yine de fark ediliyor. Bu tür kulüplere aşağı mahallelerde, Mayo'daki 25. cadde civarında, ya da başkentin kötü şöhretli bir iki mahallesinde rastlanırdı.

Yine de tam karşısındaydı. Geceleri yanması gereken ışıklarla bir isim yazılmıştı: *Annie Malone* ve altında, daha küçük raflerle: *Dancing*. Annie Malone, dancing. Külpe'nin bunlarla ne işi vardı?

Kulüp, üç katlı bir binanın zemin katındaydı. Tahtadan sağlam bir kapısı, bir vitrinin gerisinde birkaç resim ve ithal viski şişeleri vardı. Fotoğraftaki iki kızın adları inanılmaz bir rüküşlükteydi: Lupe Quintana ve Teresita Velasco. Mendizabal onları inceledi. Cecilia'nın fotoğrafına rastlamayı isterdi, ama tanımadık iki kadınla karşılaşmıştı. Kadınlar kâh son derece zevksiz, pullu, uzun

giysilerle şarkı söylerlerken, kâh yarı çıplak striptiz yaparlarken görülüyorlardı. Annie Malone üçüncü bir kadının adı mıydı yoksa kulübünki mi? Son varsayım aklına daha yakın geldi, çünkü vitrinde başka fotoğraf yoktu. Yalnızca cömert vücutlar ve ateşli sesler vaat eden Lupe ve Teresita'nın fotoğrafları.

Gülümsedi. Yanılmamıştı. Kara gözlüklü ve bıyıklı adam besbelli bir gece kuşuydu. Bu dancingde saksofon mu çalıyordu? Pek olası değil. Bu tür bir yerde plaklarla yetiniyorlardı herhalde.

Las Heras sokağına döndü, köşedeki bir bara girdi ve sütlü kahveyle çörek istedi. Memnundu. İyi iş çıkarmıştı. Şimdi artık gevşeyebilir, dinlenebilirdi. Hesabı ödedi ve Bayan Garland'ın pansiyonuna dönmek üzere bir taksi çevirdi.

O akşam, Külpe'nin evinden iki blok uzakta. Echeverria sokağındaki *Cievro de oro*'da yemek yedi. Sonra yine gidip Belgrano R garındaki sıraya oturdu. Saat on olmuştu. Bir sigara yakıp kurbanını beklemeye karar verdi.

Yok etmek anı gelmemiş miydi henüz? Bir kez daha işini erteleyip, gereksiz rizikolara atıldığı izlenimine vardı. Ama hayır. Bu riziko konusu saçmaydı. Temizlikçi kadın faslı dışında, son derece ihtiyatlı davranmıştı. İşinin *ciddiyetine,* profesyonelliğine halel getirmemişti.

Ama yine de bir şeyler vardı. Besbelli, Külpe'yi kaybetme olasılığına dayanan, tarif edilemez bir korku. Ve işte tam o konuda çılgınca bir öldürme arzusuna kapılıyordu, sanki yalnızca bu

eylem onu sonsuza dek tutabilmeye izin verecekmiş gibi.

Ama bu da onu rahatlatmaya yetmiyordu. *Çünkü henüz saati gelmemişti.* Külpe'yi şimdi öldürecek olursa onun hakkında bildiklerinin doğruluğunu nasıl ispatlayacaktı? Hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordu! O zaman en iyisi beklemek, adamı kaybetmek pahasına tahkikatını sürdürmek.

Yarım saat sonra geldiğini gördü, gümüş düğmeli mavi ceketi ve açık renk pantolonundan tanımıştı adamı. Yalnızdı. Kara gözlüklü adamı bıraktıktan sonra gününü nasıl geçirmişti acaba? Diğerlerine eklenen bir soru işareti daha.

Hayır, henüz onu yeterince avucunun içinde tutmaya hazır değildi.

Külpe önceki günlerdeki gibi sükûnet ve güven içinde evinin kapısını açtı. Nasıl olur da hiçbir şeyden kuşkulanmaz, en küçük bir güvensizlik duygusunun içinde uyanmasına izin vermezdi? *Asla arkasına bakmıyordu.* Sanki ona göre gölge en ufak bir düşmanı bile asla saklayamazdı.

Üçüncü katın ışığı yanıverdi birden. Yukarı çıkmıştı. Bilinçsizce, çoktandır almış olduğu bir karar Mendizabal'ın zihninde belirdi: *Külpe'yi kendi evinde öldürecekti.* Daha da güzeli: Ona ilk kez hitap edecek, öldürmekten birkaç saniye önce söylemek istediklerini yüzüne söyleyecekti. Bu sözleri sonsuz bir dikkat, hatta tutkuyla hazırlamalıydı, çünkü tam söylemek istedikleriyle yetinmeliydi, daha fazlası olmaz. Daha önünde vakit varsa da, şimdiden bu görevin zorluğu ve gerekliliğinin bilincine varmalıydı. Sigarasını söndürdü ve aile pansiyonuna girdi.

Yarın Las Barrancas'daki kadınla temasa geçecekti.

Ertesi sabah (cuma) erkenden otomobiliyle ilgilenmeye karar verdi. Karbüratörde bir pislik: İş bu kadar basitmiş. Temizlemesi gerekeni temizledi, evlerin etrafında iki tur attı ve tekrar gelip pansiyonunun önüne park etti. Sorun giderilmiş, araba çalışıyordu.

Tam Külpe'nin çıkışını gözlemek için odasına dönmek üzereydi ki fikrini değiştirdi. Neden ondan önce harekete geçmemeli, adam mutlaka yine Las Barrancas'a gidecekti. Ondan önce oraya gitmesinde bir sakınca var mıydı? Hiç de yok. Bilakis: Eğer kahverengi saçlı kadın oradaysa, ilk kez olsun onu tek başınayken izleyebilirdi.

Çabucak istediği yere ulaştı, Renault'sunu yine Belgrano'nun büstünün önüne park etti ve ağır adımlarla parka yöneldi. Ağaç-

ların yüksek tepeleri üzerinden Sergio'nun uçurtmasını fark etti, yeşil pırpırları ve uzun kuyruğuyla gökyüzünde süzülüyordu. Yaklaştı. Oradaydılar, yine dün olduğu gibi çimenlere serilmişlerdi. Çocuğun uçurtması nedeniyle çardağın orada buluşamıyorlardı.

Kadın kazağını yere sermiş ve üzerine oturmuştu. Vakit geçirmek için yün örüyordu. Ara sıra, gergin ya da endişeli görünmeksizin, kafasını kaldırıp çocuğa bir göz atıyordu, kuşkusuz uzaklaşıp uzaklaşmadığını bilmek için. Sonra tekrar yün örmeye devam ediyordu. Hava, önceki günlerden birazcık daha az ağırdı. Mendizabal, taştan bir sıraya, canları sıkılan iki emeklinin yanına oturdu ve bekledi.

Kadına nasıl yanaşacağını düşünüyordu. Kolay değildi, bu tür durumlara hiç de alışık değildi. Yüksekten bakan havasına rağmen utangaçtı ve sokakta kadınlara yanaşan erkeklerden nefret ederdi. Ve işte şimdi öyle davranması gerekiyordu. Hiç prova yapmadan, kendine uygun olmayan bir rolü oynamak zorunda kalmış kadar güçsüz hissediyordu kendini.

Elleri terlemişti, neredeyse titreyerek fark etti bunu. Bu kadar zor muydu?

Tamam, sakinleşmesi gerek. Bir şey kesin, görünüşü hiç de itici değil. Fazla uzun değil, ama yeterince boylu, belki biraz topluca, ama her zaman iyi giyimli ve konuşmasını da iyi bilir. Üstelik bu kadın, hayatının çok özel bir dönemini yaşamakta, muhtemelen kendini yalnızlıktan kurtaracak her türlü yakınlığı kabule hazır. Evet, bu iş yürüyebilir. Ama nereden başlamalı? Nasıl bir bahaneyle onunla konuşmalı? O budala kaldırım çapkınlarından biri izlenimi uyandırmaktan nasıl kaçınmalı? Kolay değil.

Külpe geldiğinde o hâlâ daldığı düşüncelerinin arasında debelenip duruyordu. Adam bir önceki günkü gümüş düğmeli, mavi ceketini giymişti. Kadına doğru itti ve onu dudaklarından öptü. Mendizabal şaşırdı: Kadını ilk kez böyle öpüyordu. Aslında bunda olağanüstü bir şey yoktu. Ama yine de dostça ya da sıradan bir öpücükten *daha fazla bir şeyler* vardı. Aralarında bir şeylerin tekrar başlamakta olduğu duygusuna kapıldı; yavaştan ama emin. El ele, göz göze konuşup, gülüştüklerini gördü.

Ama hayır. İşte yine daha önceki buluşmalarında olduğu gibi bir şeylere takılmış ve yine tartışmaya, atışmaya başlamışlardı.

Kadın sert bir el hareketiyle yüzüne düşen perçemi kaldırdı, adam da kaçarcasına uzaklaşıp, uçurtması baş atmasın diye çocuğa tavsiyelerde bulunmaya koyuldu. Mendizabal kadının adama doğru birkaç adım atıp, kolunu tuttuğunu gördü. Yine tartışmaya başladılar. Önemli bir neden vardı. Aralarındaki her türlü anlaşma imkânını silen karmakarışık ve karanlık bir uçurum vardı sanki. Bu kez kaçamak, neredeyse belli belirsiz bir öpücükle ayrıldılar. Külpe her zamanki gibi otobüsüne bindi, kadın yalnız kalmıştı.

Mendizabal, Sergio'nun ağladığını o zaman fark etti. Annesine doğru koşmuş, koluyla ağaçların tepesini işaret ediyordu. Uçurtması çok kötü bir biçimde dolaşmıştı.

Mendizabal sigarasını attı ve bir sıçrayışta ayağa kalktı. Şans yüzüne gülüyordu. *Ağaçların tepesine takılmuş bu uçurtma, başına gelebilecek en güzel şeydi.* Eline dört as geçmiş, kâğıt istemekte acele etmeyen bir oyuncu gibi ağır ağır, yokuş yolda ilerlemeye başladı.

Yanlarına yaklaştığında, çocuğun ağlayarak, boyuna: "Uçurtmam! Uçurtmamı isterim!" diye bağırdığını duydu. Kadın onun omuzlarına sarılmış, saçlarını okşuyor ve pek de inanmadan buna bir çare bulacağına söz veriyor ve sakinleşmesi için yalvarıyordu.

Ama boşuna... çünkü çocuk sesini daha da yükseltmişti.

—Özür dilerim, gördüğüm kadarıyla bir sorununuz var, diye söze başlayan Mendizabal, daha cümlesini bitirmeden yaptıklarının çok aptalca olduğunu hissetmeye başlamıştı.

Ama kendini toparladı ve sordu:

—Size yardımcı olabilir miyim?

İşte o zaman kadın başını kaldırıp ona baktı. Gözleri de karaydı, hem de saçlarından da koyu ve gerçekten çok güzeldiler. Uçurtma dallarda hâlâ asılı durur ve çocuk da ağlamasını sürdürürken Mendizabal'ın aklından geçen bu oldu.

—Evet, lütfen, diye karşılık verdi kadın. Uçurtmayı oradan tek başıma kurtarmayı asla beceremem.

Ve yılgın bir ifadeyle başını sallayarak ekledi:

—Eninde sonunda olacaktı, bundan emindim.

Seninde endişe vardı. Ama bir şeyler daha, ölçüsüz. Çünkü bir ağaç tepesine masumca takılmış bir uçurtma bunca kafa karışıklığını haklı çıkartmaya yetmezdi. Bunca basit bir olayı bu kadar abartılı bir üzüntüyle algılamak için besbelli başka nedenler de olmalıydı.

—Siz tasalanmayın, dedi Mendizabal. Bunu halledebiliriz...

Kadın cevap vermedi. Artık pırıl pırıl gözlerini havaya dikmişti. Mendizabal, sanki uçurtmayı kurtarmak değil de ağacı devirip intikamını almak istermiş gibi hırsla ipi çekiştirip duran sergio'ya yaklaştı. Gözyaşları yerlerini aniden öfkeye bırakmışlardı.

—Böyle kurtaramazsın, dedi Mendizabal dostça. Sadece ipi koparırsın, o kadar.

Sergio duymazdan geldi ve yine ipini çekiştirmeyi sürdürdü. Birkaç dal hızlı hızlı salladı ama uçurtma yerinden kıpırdamadı bile. Mendizabal sabırla bekliyordu. Sergio sinirli, ama boyun eğmeye razı bir biçimde içini çekti, elindeki ip yumağını yere attı, sonra adama dönerek:

—Sen uçurtmalardan anlar mısın? diye sordu.

Mendizabal, sen diye hitap edilmesine şaşırmıştı, ama sonra, günümüzde herhalde artık böyle deniyor, diye düşündü. Ve sık sık duyduğu bir cümle aklına geldi: Çocuklar gün geçtikçe daha terbiyesiz oluyorlar. Öyleyse dikkat! Özellikle Sergio'nun kadınla temas kurabilmek için ideal bir aracı olduğunu unutmamalı.

—Herkes biraz uçurtmadan anlar, dedi. Çocukluğunda uçurtma yapmayan mı var?

Sergio dilini şaklattı, hâlâ kızgındı.

—Öyleyse giderek daha kötü yapıyorlar.

Ve istemeye istemeye ağaçların tepesini işaret etti:

—Şu benimkine bak, tam bir pislik, birazcık rüzgâr esmeye başlayınca gidip yukarılara takıldı.

—Evet, gördüm, dedi Mendizabal. Ama umudunu kırma sakın. Belli olmaz, belki de onu oradan kurtarabiliriz.

Sonunda Sergio'nun ilgisini çekebilmişti, gözlerini gözlerine dikerek:

—Yapabilir misin? diye sordu.

Mendizabal hemen cevap vermedi. Gözünü çocuğunkilerden ayırmadan:

—Denememi ister misin? diye sordu.

Sergio duraksadı, bundan yararlanan Mendizabal çocuğu daha dikkatle incelemeye başlamıştı. Altı, yedi yaşlarında olmalıydı. Ama uzaktan sanıldığı kadar sarışın değildi. Saçları daha çok kestaneye çalıyordu. Buna karşılık gözleri, Külpe'ninkiler kadar açık renkti. Kurumuş gözyaşları yüzünde iki çizgi oluşturmuştu.

—İyi, dedi. Ama onu sen indirsen bile sonunda bana geri verirsin, değil mi? O benim.

—Sergio!... diye azarladı annesi, görmüyor musun, bu beyefendi sana yardım etmek istiyor.

Kadının ağzından yardım etmek istediğini duymak Mendizabal'ı mutlu etti. Onu daha yakın, daha dışa dönmüş hissetti. *Her şey yolunda,* diye düşündü.

—Tamam, dedi Sergio, Mendizabal'a uzatmak üzere yerden ip yumağını alırken. Bak şimdi, okuldaki arkadaşlarıma uçurtmayı onlara götüreceğime söz verdim. Götürmezsem hiç de memnun olmazlar.

—O zaman bırak deneyeyim, dedi Mendizabal. Elimden geleni yapacağım.

Önce sertçe ipi aşağı doğru çekti, sonra yukarı doğru. Uçurtma yerinden oynadı.

—Oynadı, diye bağırdı Sergio. Oynadı.

Mendizabal aynı hareketi bir kez daha yaptığında kur-

tulacağını umuyordu. Ama yine de birtakım riskler vardı. Örneğin ip kopabilirdi, çünkü ikinci çekişin daha kuvvetli olması gerekiyordu. Ya da uçurtmanın çıtası kırılabilirdi. Daha da beteri, bir dala takılan kâğıt yırtılırdı.

—Dikkat edin, dedi kadın. Şimdi onu kaybedersek yazık olur. Düşmek üzere.

Sesinde neredeyse korku var gibiydi. Sanki şu an hakkında çok önemli bir karara varıyormuş gibi. Ya da sanki, başına gelen felaketler öylesine bir doyum noktasına ulaşmış ki, küçücük de olsa, bir başka kötülüğe hiç yer kalmamış.

—Haydi, başla, dedi Sergio, aceleci bir sesle. Bir kere daha, iş tamam.

—Dur bakalım, dedi Mendizabal, çocuğu sakinleştirmek için, yavaş olmak gerek. Hem sonra, annenin dediğini de duydun.

Durumun tadını çıkarmaya başlamıştı. Uçurtmayı ne zaman istese indirebileceğini biliyordu, nasıl bir yönteme başvurması gerektiğini keşfetmişti, ana daha sonra, şu an kadın ve çocuğun kendisine verdikleri umut dolu ve tam desteği sürdürmenin zor olacağını da biliyordu.

—Neyse ki ip yeterince sağlam, dedi. İşe yarayacak. Haydi bakalım. Bence iki kere daha çekersek indirmeyi başarabiliriz.

Az önceki hareketi tekrarladı. Bir aşağı, bir yukarı, daha sertçe. Uçurtma aşağı doğru pike yaptı, sonra sanki bir büyü yapılmış gibi adeta gururla doğruldu, gökte kaymaya başladı ve nihayet özgürce aşağı indi.

—Oldu bu iş! diye haykırdı Sergio. Anne, bak! Şimdi koşup onu yakalayacağım.

Kolları havada, neşeyle uçurtmaya doğru koştu. Mendizabal'ın içini ani bir kaygı kaplayıverdi. Kendini güçsüz, korunmasız hissetti. Yalnızca o ayrıcalıklı kurtarıcı konumunu yitirmekle kalmamış, Sergio da onu terk etmişti. Şimdi artık kadınla arasında hiçbir kişi, hiçbir şey kalmamıştı. Kaderiyle karşılaşmaya hazır bir adam tavrıyla kadına baktı.

—Neyse, başardık, diyebildi sonunda.

Kadın gülümsedi, başıyla onayladı. Ama memnun olmuş gibi görünmüyordu. Aksiliklerden sadece birini başından savabilmişti, ama hepsi bu. Yine de her türlü kaygı ve dramdan uzak, dingin,

hatta yumuşak bir sesle:

—Çok teşekkür ederim, dedi. Yaptığınızdan dolayı size ne kadar müteşekkir olduğumu bilemezsiniz.

Mendizabal yarım yamalak duyuyordu. Büyülenmiş, dehşete düşmüş, şaşırmış, kaçınılmaz bir gerçeği anımsayıvermişti: *O Külpe'nin kadınıydı.* Şu an hayranlıkla bakmakta olduğu o dolgun, şehvet dolu, iri ağız, sonsuz kere Külpe tarafından öpülmüş, hatta ısırılmıştı. Eller, şu an kuşkusuz anlamsız, ama gerçekleştirilebilir bir jestle kendi avuçlarının arasına alıp sıkabileceği o eller yorulmadan, doymazlıkla, hatta utanmazlıkla Külpe'nin vücudunda dolaşıp durmuşlardır. Şu an dinlemekte olduğu ses, kimbilir kaç kez Külpe'ye duymakta olduğu aşk, nefret ve intikam duygularını ortaya vurmuştur.

Sarsılmıştı, birden kadından alabileceği her şeyde, azıcık da olsa, her zaman biraz Külpe'den de bir şeyler olacağını kavrayıverdi.

Kadın sanki bir karşılık beklermiş gibi sessizce onu inceliyordu. Ama işe yaramadı. Mendizabal tek kelime söyleyemeyecek kadar altüst olmuş hissediyordu kendini. Hatta dudaklarını bile açamıyordu: İçindeki sözcükler tükenmişti, sadece anlatılmaz bir duygu ve düşünce girdabı. Beyninin bir köşesinde, gizli bir ses boyuna yineliyordu: *O Külpe'nin kadını, o Külpe'nin kadını.*

Kadının usul usul arkasını dönüp, örgüsünü bıraktığı yere doğru yöneldiği görüldü. Kazağını alıp silkeledi, yine çimenlere yaydı ve ayaklarını altına alıp, tıpkı az önceki gibi oturdu. Mendizabal, kendini çok kötü hissetti. Beceriksizliğine ya da güçsüzlüğüne öfkelenmiş, umudu kırılmış, kadını kaybettiğini, şansını aptalcasına kaçırdığını söyleyip duruyordu.

Birden kendini, garip bir biçimde kadından ve Sergio'dan uzakta, kararsız ve yapayalnız buluverdi. Ne yapmalı? Cesaretini toplamalı, gidip kadının yanına oturmalı, bir şeyler söylemeli, esprili ya da sevimli bir cümle. Ama ne?

İşte o sırada çocuğun sesini duydu:

—Beğeniyor musun?

Gülerek uçurtmasını gösteriyordu.

—Evet, güzel, dedi, birden hiçbir şey kaybetmediği duygusuna kapılmıştı. Renkleri çok güzel.

—Ama burada çok ağaç var, dedi Sergio. Kesilmeleri gerek. Ben başkan olduğumda bunu yapacağım.

Mendizabal gülümsedi.

—Senin sorunun ağaçların kesilmesine gerek kalmadan da çözümlenebilir.

—Nasıl yani?

—Çok basit: Daha iyi uçurtmalar yaparak. Göster bakayım seninkini... bak, epey gevşek bu. Çıtalar adi tahtadan değil, bambudan olmalı. Eğer bunlar sağlam, gerçek bambudan olsaydı, rüzgâr bunu kolayca sağa sola savuramazdı.

—Ama sen, uçurtmalardan iyi anlar mısın?

—Öyle sayılır. Ben senin yaşındayken bunlar böyle hazır satılmazdı. Seninkini satın aldılar, değil mi?

—Elbette.

—Bak gördün mü! İşte o nedenle böyle, sağlam değil. Rüzgâr onu ağaçlara itiyor, o da dallara dolaşıyor. Çocukken kendim yapardım, sağlam bambu dalları kullanırdım, hem kâğıdı da daha kalın olurdu.

—Ama onlar da yükselirler miydi? Çok ağır olmazlar mıydı?

—Hayır, iyi hesaplamak gerek. Ağırlıkları tam ayarında olmalı.

Sustular. Sergio tam olarak ne istediğini bilemiyor gibiydi. Sordu:

—Sen çocukken uçurtmaların nasıl yapıldığını anımsıyor musun?

—Elbette anımsıyorum. Böyle şeyler unutulmaz.

—Peki, ya bambu, o nereden satın alınır?

—Hiçbir yerden. Benim evde dolu var.

Sergio bir an duraksadı. Sonra sordu:

—Sen bana şu eskiler gibi bir uçurtma yapıversen de ben de benimkini sana versem?

—Olur. Ama seninkini bana vermeye gerek yok. Ben sana bir tane yaparım.

—Doğru mu?

—Söz.

Sergio, sanki buraya, Las Barrancas'a Noel Baba'ya rastlamak için geliyormuş gibi, kocaman, pırıl pırıl gözleriyle adama bakıyordu. Birden, uçurtmasını Mendizabal'ın yanına atıverip annesine doğru koştu. Kadın bakışlarını örgüsünden kaldırdı. O an güneş yüzünü aydınlattı. Mendizabal ne konuştuklarını duyamıyordu, ama çocuğun heyecanlı hareketlerinden annesine az önceki konuşmalarını anlattığını anladı.

Sonra Sergio yine ona doğru koştu.

—Gel, dedi, az önce uçurtma için bana verdiğin sözü anneme de söylemen gerek. Haydi, gel.

Adamın elinden tutmuş, gülerek çekiştiriyordu. Mendizabal çocuğun kendisini sürüklemesine izin verdi.

—Sergio, dedi kadın yanına geldiklerinde, bu beyi rahatsız etme. Zaten bizim için fazlasıyla yoruldu.

Ama Sergio kafasına takmıştı bir kere. Yüzünü Mendizabal'a doğru çevirerek:

—Anlat bakalım anneme hani o bambuyla yaptığın uçurtmaları, haydi anlat...

Ve sonra annesine döndü:

—Bana da bir tane yapmak istiyor, anne. Ben istemedim, o söyledi, çünkü bunu yapmayı çok istiyormuş. Öyle değil mi? Doğru desene.

Mendizabal'ın huzuru kaçmıştı, kendisini maskesi düşmüş gibi hissediyordu.

—Onunki pek işe yarar cinsten değil, dedi. Zaten bu yüzden dallara takılmıştı.

—Bundan daha iyisini yapmasını biliyor, diye lafa karıştı Sergio. Takılmayan cinsten olanlarını.

Yine Mendizabal'a baktı.

—Öyle değil mi bayım?

—Hayır, hayır, takılmayabilir... Sana bunu söz veremem. Ama sana söylediğim gibi daha sağlamdır ve rüzgâr onları kolayca alt edemez.

—Bak Sergio, dedi kadın. Sanırım artık yeterince bu beyin canını sıktık. Hem artık eve dönmek vakti de geldi. Haydi şimdi biraz sakinleş ve gidip eşyalarını topla.

Sesinde şefkat, ama aynı zamanda kararlılık da vardı. Mendizabal kadının, sandığı, ya da arzuladığı kadar her şeye hazır olmadığını anladı. Olanlarda kendi suçunun bulunup bulunmadığını araştırdı kafasında, acaba bilinçsiz de olsa çocuğun kendisini rahatsız ettiği izlenimini mi vermişti? Hayır, yine de. *Rahatsız edilmemeyi isteyen kadının kendisiydi, acılarıyla baş başa kalmak istiyordu.* Demek o hep böyle kalacaktı, dünyaya hemen hemen yabancı, kendininkinden başka bir öyküye katılma fırsatını hep reddedecekti.

Bu kadınla işler zor yürüyeceğe benzerdi.

—Ama anne... diye karşı çıktı Sergio.

—Söylediğimi yap, diye kararlı bir sesle ısrar etti kadın. Hem madem uçurtmaları bu kadar çok seviyorsan, önce kendininkiyle ilgilen, nereye bıraktığına bak... Haydi, git al, yemek vakti geldi, eve dönmeliyiz.

Geri adım atan mahzun yüzlü çocuk:

—Onu okula götürebilir miyim? diye sordu.

—İzin vermediğimi pek iyi biliyorsun. Öğretmenin istemiyor.

—Ama arkadaşlarıma söz vermiştim...

—Hata etmişsin. Buna hakkın olmadığını biliyorsun.

Kadın ayağa kalktı, örgüsünü çantasına koydu ve:

—Tamam, gidiyoruz, sakın beni sinirlendirme... Git eşyalarını topla, geç oldu.

—Ama o, o daha gitmiyor, değil mi? Sergio, Mendizabal'ı kolundan tutmuş son bir girişimde daha bulunuyordu. Onunkiler gibi yeni bir uçurtma istiyorum. Yoksa okula filan gitmem.

—Böyle konuşmamalısın Sergio, Mendizabal araya girmenin zamanı geldiğini hissetmişti –ve kadına dönerek:– Ona kızmayın, suç benim, onu pek heyecanlandırdım.

—Bakın, anlıyorsunuz ya... diye söze başladı kadın.

—Tamam, tamam, diye sözünü kesti Sergio, söz din-

leyeceğim. Ama anne sen, sen de onun bana uçurtma yapmasına izin vereceksin.

—Oldu, dedi kadın yorgun bir tavırla, haydi şimdi eşyalarını topla. Geç oldu.

—Peki, diyen Sergio bu kez de Mendizabal'a dönerek: Sen gitmiyorsun değil mi? Beni bekleyeceksin! Geleceğim! dedi.

Koşarak uzaklaştı. Mendizabal en aşağı bir on dakika kadar vakti olduğunu hesapladı. Sarılacak epey ip vardı. Çocuğun uzaktan sesi duyuldu.

—Anne, susadım.

—Çabuk ol! diye üsteledi kadın.

Kazağı yerden kaldırıp, hızlı hızlı silkeledi. Sonra giydi. Sakinleşmişti, adamla yalnız kaldığı için hiç de rahatsızlık duymuyor gibiydi. Hüznü ona hep mesafeli, ya da aklı başka yerde havasını veriyordu. Mendizabal kendi kendine kadının orada, yanıbaşında mı bulunduğunu yoksa birtakım esrarengiz ve erişilmez yerlerde mi olduğunu sorup duruyordu.

Önünde çok az bir zamanının kaldığını acıklı bir biçimde fark ettiğinde, yeniden kadının ilgisini uyandırabilecek ya da hiç değilse bir konuşmayı başlatabilecek bir cümle arayışına girmişti. Ama bulamadı. Sonunda, beceriksizce, hatta utanırcasına sordu:

—Sigara?

—Hayır, diye cevap verdi kadın, teşekkür ederim.

Adam bir tane yaktı, tüm cesaretini topladı ve yine konuştu:

—Buraya sık gelir misiniz?

Kadın karşılık vermeden önce duraksadı:

—Evet. Bu vesileyle Sergio biraz güneşlenebiliyor.

Yine sustu ve ekledi:

—Bizim için kolay oluyor, çünkü çok yakında oturuyoruz.

—Elbette.

Yine sessizlik çöküverdi aralarına. Sergio çeşmeden dönmüş, ipini sarıyordu. Mendizabal konuşmasını sürdürdü:

—Küçüğe uçurtma hakkında böyle konuşmakla belki de hata ettim?

—Ne zaman? diye sordu kadın, ani bir ilgiyle başını da adama doğru çevirmişti.

—Az önce, aşağıdayken.

—İyi ama ona ne dediniz?

—Canım işte size anlattıklarını, hepsi o kadar. Ona gerçek bambudan, daha sağlam bir tane yapabileceğimi söyledim.

—Bunda kötü bir yan göremiyorum, dedi kadın omuzlarını silkerek. Ona yardımcı oldunuz ve şimdi de çok mutlu. Benim için önemli olan bu.

—Elbette, ama pot kırmış olmak istemem de.

Kadın şaşırmış gibi baktı.

—Ne demek istediğinizi hâlâ anlamış değilim?

—Önemli değil. Ama düşündüm de belki çocuğun bu tür şeyleri benim gibi yerden bitivermiş bir yabancıyla değil de babasıyla yapması daha uygun olurdu.

Tamam işte, şimdi artık beklemesi gerek. Herhalde dikkatini çekmeyi başarmıştı. Hiç değilse. Kadın bir soluk aldı ve konuştu:

—Üzülmeyin. Babası yok.

Hayretle kadına bakıyordu: *Kulaklarına inanamıyordu*. Kadın güçlükle sözlerini sürdürdü:

—İki yıl önce bir kazada öldü.

Sonra birden kendini rahatsız hissedip, hâlâ kendisine azap veren hayaletlerden kaçmaya çalışırmış gibi, çocuğa doğru birkaç adım atıp seslendi:

—Sergio! Geç oldu, haydi bitir artık işlerini.

Mendizabal kadını izledi.

—Özür dilerim, dedi, sizin acı anılarınızı canladırmak gibi bir niyetim yoktu.

—Özür dilemenize gerek yok. Eski bir öyküdür, hemen hemen unutulmuş.

Karşılıklı susup Sergio'nun gelmesini beklediler. Hem zaten Mendizabal'ın istese de konuşacak hali yoktu. Kafası binbir tahmine bölünmüştü.

Sergio onlara yaklaştı.

—Bu uçurtmanın artık hiç işe yaramadığını görmüyor musun anne? dedi elindekini göstererek. Çıtaları tahtadan, bambudan değil. Haklısın, ben bunu okula götürmeyeyim daha iyi. Benimle alay ederler.

—Abartıyorsun Sergio, dedi kadın gülümseyerek. O kadar da kötü değil canım. Alındığında pek hoşuna gitmişti ama.

—Evet ama bugünkü durumu gördün... Bir daha ağaca takıldığında o burada olmazsa ne yaparız? dedi çenesiyle Mendizabal'ı işaret ederek.

—Orası doğru, dedi kadın. Bize çok büyük yardımınız dokundu beyefendi.

Sergio, Mendizabal'ın kolunu çekiştiriyordu.

—Şu uçurtmayı ne vakit yapacağız? Bizim evde yapmamızı ister misin?

Mendizabal kızardı. Çocuk umutlarının da ötesine sürüklüyordu.

—Bakalım, bilemiyorum, dedi. Önce evdeki bambu parçalarını bulmam lazım, sonra da kâğıt almam gerekecek.

—Sergio, dedi kadın, biraz rahatsız olmuş gibi. Bu bey senin emrinde değil. Mutlaka yapacak çok daha başka işleri vardır. Lütfen rahatsız etmeyi bırak.

—Yok canım, rahatsız ettiği falan yok, dedi Mendizabal, son derece anlayışlı. Kabahat benim, tekrar söylüyorum. Ona ben umut verdim.

—Buraya tekrar gelecek misin? diye sordu Sergio.

—Muhtemelen.

—Tamam, o zaman tekrar görüşür ve uçurtmayı birlikte yaparız, diye bir teklifte bulundu Sergio yerinde bir heyecanla. Hem böylece bana da öğretirsin, değil mi?

Mendizabal, bir an duraksadıktan sonra, kadına bakarak konuştu:

—Bilmem, annen de aynı fikirde mi?

Kadın bakışıyla karşılık veriyordu. Bir anlık, ama yoğun bir şimşek çakıp geçti bakışlarında. Hani neredeyse Mendizabal'ın oyununu anlamış gibiydi. Ya da daha hafif, ama daha belirgin bir şeyler: Bir tuzağa düşmüş olmanın tatsız duygusuna kapılmış gibiydi.

—Haydi anne, diye ısrar etti Sergio, istersin değil mi?

—Bilemiyorum Sergio. Gerçekten yeni bir uçurtmayı çok istiyor musun?

—Evet, evet... Onun yaptıklarından... Buraya tekrar ne zaman geliriz anne?

—Pekâlâ, dedi boyun eğercesine, her zamanki gibi pazar günü,

bunu biliyorsun Sergio.

Sonra bakışlarıyla Mendizabal'a meydan okudu:

—Öğlen istirahatinden sonra geliriz. O saatte bizi burada bulabilirsiniz.

—Sağol, sağol anne, diye haykırdı Sergio.

—Haydi şimdi gidelim Sergio. Gerçekten çok geç oldu.

Çocuğu kolundan kavradı.

—Dur bir dakika, dedi kolunu kurtaran çocuk.

Ve Mendizabal'a dönerek:

—Geleceksin, değil mi? diye sordu. Bak, seni bekleyeceğim.

—Geleceğim. İçin rahat olsun.

Kadın çocuğu kolundan tuttu.

—Adın ne? diye son bir kez sordu çocuk.

—Paúl, dedi Mendizabal.

—Benim de Serigo.

—Biliyordum.

—Sergio, gidiyoruz, haydi artık, diye söylendi kadın.

—Annem, adı Amanda Ciao! Pazara görüşürüz.

—Hoşça kalın efendim, dedi kadın.

—Hoşça kalın.

Juramento sokağına doğru yöneldiler ve oradan Cabildo sokağına saptılar. Mendizabal bakışlarıyla gözden kaybolana kadar onları izledi.

—Amanda... diye söylendi, düşünceli, adeta mırıldanırcasına.

Akşam yemeği için *Stromboli*'ye gitmeye karar verdi.

Robot gibi gidip bir masaya oturdu, garsonu çağırdı, patates püreli biftek ve bir şişe şarap ısmarladı. Bir sigara yaktı. Kafası allak bullaktı. Servisi beklerken rahatlamaya çalıştı. Sonra bilinçli bir yavaşlıkla yemeye başladı, lokmalarını özenle çiğniyordu. Ara sıra tamamen ilgisiz birtakım eşyalara takılıp kalıyordu bakışları: Bir tuzluk, bir küçük kaşık, bir Coca Cola etiketi, saatinin yelkovanı. Kafasını mümkün olduğu kadar uzunca bir süre boş bırakmak istiyordu, çünkü ancak beynine saldıran olağanüstü girdaptan kurtulduğu takdirde düşünmeye başlayabileceğinin farkındaydı.

Bir kahve ısmarladı. Bir sigara daha içti. Dikkatini yine per-

dedeki mavi yuvarlaklara, Cinzano afişindeki kızın bembeyaz iri dişlerine, garsonun cebinde taşıdığı siyah kaleme yoğunlaştırdı. Kahvesini içti ve sigarasını söndürdü. Ve ancak o zaman, olup bitenlerin bir analizini yapabileceğini hissetti.

İhtiyatla, her şeyi bir sıraya koyarak başlaması gerekiyordu. *Pek çok şey değişmişti.* Bir kâğıt peçete aldı, masanın üzerine yaydı ve dolma kalemini çıkardı. Küçük bir çarpı işareti çizdi ve yanına yazdı:

x *Amanda*

Adının bu olmasını ister miydim? diye sordu kendine. Bunu hiç düşünmemişti. Onca, kadın hep *Las Barrancas'daki kadın*'dı. Ve işte şimdi bir adı vardı.

Ama aptalcaydı bütün bunlar. Sorun burada değildi. Kadının adı pekâlâ Ana, Carmen ya da Julia olabilirdi. Bu konunun üzerine takılıp kalmak boşuna. Çok daha anlamlı, daha önemli birtakım unsurlar çıkıvermişti ortaya.

Yaşam tarzı, örneğin. Ya da hiç değilse, *davranışı.* Aşırılığı, uçurtma olayını kabulde gösterdiği umutsuzluk ve kaygı yükü. Bütün bunlar sadece Külpe'yle olan anlaşmazlığının sonuçları mıydı? Öyle olduğu takdirde neden mutsuzluğu onu yeni bir arkadaşlık istemeye itmiyordu? Öyküsünü birilerine anlatmak, teselli edilmeyi beklemek, rahatlamak?

Oysa tam tersi, içine kapanık, yalnızca hüznünün kozasını ister ya da kabullenir izlenimini veriyordu. Daha da beteri: Rastlantılardan, yenilikten, onu içinde bulunduğu durumdan kurtarabilecek en ufak bir olaydan çekiniyordu neredeyse.

Bu durum olayları daha da güçleştiriyordu. Bu kadının etrafına kurmuş olduğu kara kuleyi nasıl yıkmalı? Çocuk sayesinde ilk adımı atmış, ama silahı körleşip gitmişti. Gelecek pazar yeni bir stratejiye baş vurmalıydı. Daha doğrudan, belki. Ya da hayır. Kimbilir?

Kadının davranışının dışında, olayın somut unsurlarında, verilerde de birtakım *değişiklikler* ortaya çıkmıştı. Birincisi, *Külpe, Sergio'nun babası değildi.* Hem bu zaten apaçıktı: Çocuğun saçları tahmin edilen babasınkiler kadar açık renk değildi. Hatta sarı

bile değildiler. Evet, gözleri, doğrusu, griydi, ama acaba gelecek sefer onları incelediğinde aynı renkte mi bulacaktı? Artık bunların Külpe'nin oğlunun gözleri olmadıklarını biliyordu.

İkinci husus, *Külpe, Sergio'nun babası olmadığına göre demek Amanda'nın da kocası değildi.* Dikkat: Amanda ilk kocasının ölümünden sonra pekâlâ Külpe'yle evlenmiş olabilirdi. Belki de onu kendini dul bırakan o feci kazadan hemen sonra tanımıştı. Yoksa önce mi? Ama elbet, bütün bunlar varsayımlardan ibaretti. Ama bir olgu yadsınamazdı: *Yeni bir kişinin ortaya çıkışı.*

Kâğıt peçetenin üzerine bir çarpı daha çizdi ve yanına yazdı:

x Sergio'nun babası.

Bir an duraksadı. Sonra yanına iki kelime ekledi:

x Sergio'nun babası. Ölmüş. Kaza.

Ama bir şey Amanda'yla Külpe'nin evlenmiş olmaları olasılığını çürütüyordu. Kadın kesin bir tavırla: *Çocuğun babası yok,* demişti. Külpe kocası olsaydı bu tür bir şeyi (hem de böyle bir kesinlikle) belirtmek normal sayılır mıydı? Mantıken biraz duraksaması gerekmez miydi? Ya da kaçamak bir biçimde konuşması? Çünkü adam çocuğa babalık ediyor sayılırdı. Ama hayır. *Babası yok,* diye belirtmişti kesin bir tavırla.

Demek ki onların gerçekten evlenmiş olmaları uzak bir varsayımdı.

Demek Sergio'nun babası iki yıl önce ölmüştü. Ve kimse onun yerini almayı beceememişti. Sergio'nun –Amanda'nın da belirttiği gibi– *gerçek babası yoktu.* Ama ölünün gücü hâlâ son derece büyük ve varlığı neredeyse elle tutulacak gibiydi. Önemli bir adam olmalıydı. Ölümünün nedenlerini ve şartlarını incelemeli.

Üçüncü çarpı işaretini de çizerek yanına yazdı:

x Sergio.

Sonra iki okla bu işaretin öncekilerle bağlantısı olduğunu belirtti:

Çocuk nispeten normal görünüyordu, sanki aile fertlerinin karışmış oldukları trajik olaylar (babanın ölümü, annenin duyguları, yeni bir adamın gelişi) onu etkilemeyi başaramamışlar gibi. Babasının ölümü sırasında (eğer şimdi yediyse) beş yaşlarında olmalıydı. *Adamı mutlaka anımsıyordu.* Demek mutlaka onu sorguya çekmeli, en uzak, en karanlık anılarına ulaşmalı ve onun sayesinde hâlâ aralarında mevcut olan bu adam hakkında bir şeyler kapabilmeliydi.

Sergio ile Külpe arasında ilişkiler iyiye benziyordu. Bir arada olmaktan mutlu gibiydiler. Çocuk onun yanında neşeli ve özgür görünüyordu. Ve Külpe de *kendi oğluymuş gibi* ona çok şefkatli davranıyordu.

Amanda'nın adını yazdığı işaret yanından yukarı doğru bir ok çizdi, yeni bir çarpı işareti koydu ve yanına şöyle yazdı:

x Külpe

Mendizabal neden Külpe'nin odasında Amanda ya da Sergio'nun fotoğraflarının olmadığını şimdi anlıyordu: Kadın karısı olmadığı gibi çocuk da kendi oğlu değildi. Ama yine de aralarında derin, hatta tutku dolu bağların olduğu apaçıktı. İnsanlar bunların çok daha azları için bile yatak odalarına veya yazı masalarının üzerine böyle birinin resmini koyarlardı. Demek bir şeyler onu engelliyordu. Kuşkusuz Cecilia. Peki o zaman, karısı o muydu? Varsayım bir an ona çok inandırıcı, çok anlamlı göründüyse de çabucak kafasından silip attı. Bir kere birlikte yaşamıyorlardı. İkincisi, kadın ona her gün bile gelmiyordu. Hem üstelik aralarında *çok büyük* bir ihtiras vardı. Genç ve ateşli oldukları dönemde bile evli çiftlerin arasında böylesi görülmez. Külpe ile Cecila sevgiliden başka bir şey olamazlardı.

İyi ama Külpe ile Amanda arasında ne vardı? İnanılır gibi değil, kadın nasıl olduysa yarım yamalak iki cümleyle (*Babası yok. Öleli iki yıl oluyor.*) adamla ilişkisi hakkında kurmuş olduğu her şeyi yıkıvermişti.

Demek ki onu terk ettiği, ya da babalık görevini yerine getirmediği, yeterince para vermediği, bir metresi olduğu için tartışıyor değillerdi. *Yepyeni bir öykü düşlemeliydi, besbelli aralarındaki bağ bambaşka bir şeydi. Ama hangi bağ?*

Geriye birtakım olgular kalıyordu, bunlardan yeni bir varsayım geliştirmeliydi: Birincisi, kadına para veriyordu, bunu asla sıradan görmemeli. Masraflarını karşılıyordu (tamamen ya da kısmen, şimdilik bunu bilmek imkânsız). Bu demekti ki, kocası değilse bile, bu rolün gereklerinden birini yerine getiriyordu, hem de önemli birini. İkinci olarak, Sergio ile olan ilişkisi çok sıcak ve şefkat doluydu. Yani baba olmamakla birlikte baba gibi davranıyordu. Nihayet, Amanda'yla olan tartışmaları acı, hatta şiddet dolu olsa bile yine de ara sıra göz göze bakışıyor, el ele tutuşuyor hatta ılımlı ama giderek coşan bir arzuyla birbirlerine sarıldıkları bile oluyordu.

İşte bütün bu olguları dikkate almak gerekiyordu, çünkü Külpe'yle Amanda'nın kahramanları oldukları hikâye ne olursa olsun, önemliydi.

Ama eksik olan, bütün bu olguların arasındaki bağ, onlara bir anlam veren gizli temeldi. Belki de bunu Las Barrancas'da Amanda'yla Külpe arasında geçen o yoğun, acı tartışmalarda aramak gerekiyordu. Çözemedikleri sorun neydi? Ve hemen hiç şaşmaz bir biçimde onları her gün, aynı saatte buluşturup, birbirini yaralamaya mahkûm edecek biçimde bağlayan neydi? Aralarında çok güçlü *–korkunç bir olaya* bağlı– bir şey olmalıydı. Çünkü bu tür iki insanı ancak korku birbirine bağlar ve ayırırdı.

Kâğıt peçetenin üzerindeki şekilleri yeniden incelemeye girişti. Olaya yeni bir kişinin girdiğini belirten işarete takıldı:

x Sergio'nun babası. Ölmüş. Kaza

Kaza sözcüğünü çizdi ve üzerine başka bir sözcük yazdı: Cinayet.

Cinayet
x Sergio'nun babası. Ölmüş. Kaza.

Başka bir açıklaması yoktu. Amanda'nın *kaza* ve *ölüm* sözcüklerini tuhaf bir biçimde birleştirerek telaffuz ettiği andan itibaren bu fikir aklına girmiş ve fena halde kafasına takılmıştı. Canavarca bir itinayla Amanda ve Külpe tarafından planlamış ve biri ya da her ikisi tarafından uygulamaya konulmuş olan Sergio'nun babasının öldürülmesi olayı, bu iki insanı birleştiren acayip bağın anlaşılmasına yarayabilecek anahtar olabilirdi. Bu çok çılgınca bir fikir olabilirdi ama Külpe'yle Amanda'nın Las Barrancas'daki tartışmalarının *gerçek* nedeni başka ne olabilirdi? Çünkü adam Sergio'nun babası değilse –yine de– ona şefkatle davranmasına rağmen ve Amanda'nın kocası değilse –yine de– ona para vermesine rağmen, o zaman onların böyle çatışmasına, birbirlerini yaralamalarına neden olan olgu, çatlak, hata neredeydi? Özellikle de kendi kendilerini kınamaları. Mutlaka gizli ama kesin bir şeylerin mevcut olması gerekmekteydi. Bir suç.

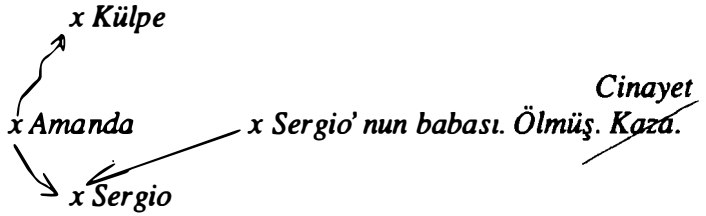
Acaba Mendizabal'ın intikamını almakla yükümlendirildiği bu suç olamaz mı? Çünkü Sergio'nun babasının önemli adamla bir bağı olduğu ve adamın da Külpe'nin yok edilmesini istemesi pek de akla uzak gelmiyordu. Bu durumda bir sonraki kurban da Amanda olamaz mıydı?

Derin bir inançtan çok aklına dayanarak, belki de abartıyorum, dedi kendi kendine. Bütün bunların gerçek olduğunu ispatlayan bir durum yoktu. Ama bir şeyler de bunun tam tersini üfürüyordu kulağına: Kanıtlar orada, onları somutlaştırmak yeter. Amanda'yla Külpe'nin Las Barrancas'da, azap çeken iki insan gibi böyle halka açık yerlerde buluşmaları bu kanıtlardan biri olamaz mı? Ya da tekrar bir araya gelebilmek için cinayetlerinin unutulmasını beklerken ayrı ayrı yaşayan iki insan olmaları? Hele Külpe'nin çok yakında ölecek olması da adamın gerçekten *bir şeyler* yapmış olduğunun ispatı değil mi? Evet kanıtlar ortada, ama şimdi nedenleri bulmalı. Bu çok gerekli. Ve bu da Sergio'nun babasının öldürülmesinden başka bir şey olamaz. Başka hiçbir olasılık yok.

İhtiyatı her zaman elde tutmalı, çünkü yine *her şey tepetaklak olabilir*. Kısa konuşmaları sırasında Amanda'dan çok az bilgi koparabilmişti. Bütün hikâyeyi değiştirebilecek, onu yeniden altüst edebilecek veriler eksikti kuşkusuz. Gelecek pazar, Las Barrancas

güneşi altında, uçurtma ve Sergio'nun sabırsızlığı sayesinde, *yeniden başlayacaktı.*

Bir an durup soluk aldı. Yorulmuştu ve başı ağrımaya başlamıştı. Son bir kez kâğıt peçeteye yazdıklarına baktı.

Kâğıt peçeteyi özenle katladı ve ceketinin iç cebine koydu. Garsonu çağırdı, hesabı ödedi, saatine bir göz attı: Dörde çeyrek var. Bu kadar uzun süre mi kalmıştı? Ağır ağır arabasına yöneldi. Ne sıcak! Gömleğinin düğmesini çözdü ve kravatını gevşetti. Bu gece, diye söylendi, yine yağmur yağacak.

Pansiyona vardığında, Bayan Garland heyecanla önünü kesti.

—Bay Mendizabal, dedi. Bay Mendizabal, ona engel olamadım, emin olun, bin kez özür diliyorum sizden.

—Neler oldu?

—Odanızda bir bey var, dedi kadın. Bir saat kadar önce geldi ve sizi görmek istediğini söyledi.

Mendizabal, gergin, merdivene yöneldi. Bayan Garland peşinden geliyordu.

—Burada olmadığınızı ve aşağıda, resepsiyonda bekleyebileceğini söyledim ona. Ama beni dinlemek bile istemedi. Kayıt defterinden odanızın numarasına baktı ve anahtarı aldı. Yukarıda, sizi bekliyor. Ne yapacağımı bilemedim, yemin ederim. Pansiyonumuzda kalan birinin odasına, kendisi yokken bir yabancının girmesine asla izin vermem. Beklemeleri için aşağıda salon var. Ama bu bey, onu tutamadım.

Mendizabal cevap vermeksizin basamakları tırmanıyordu. Bayan Garland peşindeydi:

—Ben de sizin dönüşünüzü beklemeye karar verdim. Ah, emin olun daha başka bir şey yapamadım.

—Endişelenmeyiniz madam, dedi, bir arkadaş, hepsi bu. Onu

affetmenizi rica ederim.

Odasının bulunduğu kata ulaştı, kapıyı açtı ve içeri girdi. Peña yatağın kenarına oturmuş, Külpe'nin yere yayılmış fotoğraflarına bakıyordu.

—Kapatın kapıyı Mendizabal, dedi.

Sonra da son derece alaycı bir tavırla ekledi:

—Ve sizi kutlamama izin verin. İyi bir fotoğrafçı olduğunuzu biliyordum ama bu kadarını beklemiyordum.

Kapıyı kapattı.

Peña adeta meydan okurcasına, sırıtarak bakıyordu. Sanki kendi kendine acaba Mendizabal şiddetli bir tepki gösterip, bu yalnız ve sessiz müşterilerin kaldığı pansiyonu cehennem meydanına mı çevirecek, yoksa boynunu büküp, kafese girmeyi mi kabullenecek, diye sorar gibiydi.

Ama Mendizabal sakince bir sandalye yakaladı, tersine çevirdi ve ata biner gibi oturup dirseklerini sandalyenin sırtlığına dayadı. Hem dingin hem de kararlı bakışlarını Peña'ya dikti. Şu açık seçik bilinmeliydi: Hiçbir tuzağa düşmüyordu, hiçbir kışkırtma onu iradesinin dışında hareket etmeye zorlayamazdı, hele hele hiç kimse onu bir yeniyetme gibi oyuna getiremezdi. Konuştu:

—Aşağıdaki ihtiyar kadını korkutmuşsunuz. Çok mu gerekliydi?

Peña önce ağzını açamadı. Yere fotoğrafları yayarak Mendizabal'ın kafasını karıştırıp onu istediği alana çekmek istemişti ama herif sanki pek önemliymiş gibi ihtiyar kadını savunmaya geçmişti, en gizli sırlarından birinin ortaya dökülmesi onun ne tepesini attırmış, ne de aşağılandığı duygusunu uyandırmıştı. Ama kendini çabuk toparladı.

—Sizin ihtiyarınız yukarı çıkmamı istemiyordu. Sırf kapris olsun diye... Oysa ben, saklayacak değilim ya, sizi burada beklemek istiyordum: Abuk sabukluklarınızın beni eğlendireceğini biliyordum.

Mendizabal cevap vermedi. Sessizce çatışıyorlardı sanki, ikisi de tetikte, aralarında sadece Külpe'nin resimleri. Sonunda Mendizabal, bir sigara çıkararak konuştu: "Ateş lüften..." Sanki "*Artık kafamı bozman yeter*" der gibi.

Peña hiç bozulmadan ona doğru eğildi ve sigarasını yaktı. Sanki birden her ikisi de hidayete ermiş, bir önceki görüşmelerinde olduğu gibi saldırganlıkla hiçbir yere varamayacaklarını anlamıştı. Ama aynı zamanda, önlerinde pek çok zorluğun bulunduğunun da bilincindeydiler: Onları ayıran pek çok şey vardı ve sadece kin ve intikam duygusu ilişkilerini yönetebilirdi.

—Bu fotoğrafları bavuldan çıkarmamak gerekirdi, dedi Mendizabal kayıtsız bir tavırla. İhtiyara sert davranılmamalı, odama girilmemeliydi. Yapılmamasının çok daha iyi olacağı pek çok şeyi yapmış olduğunuzu anlayacaksınız Peña. Sonunda sinirlenmekten korkuyorum.

Peña ağzını adamakıllı açarak sırıttı. Mendizabal, ilk kez adamın nikotinden saralmış koskocaman dişleri olduğunu fark etti. Beyaz bir gömlek, ince kumaştan, şık bir takım elbise giymiş, saf ipekten bir kravat takmıştı. Nedeni bilinmez, daha iyi giyinebilmek için büyük bir gayret sarfediyor ve bunda başarılı olmuşa benziyordu. Bu kez, hiç de alaycı olmayan bir ifadeyle ve Mendizabal'ın fark etmekte gecikmediği bir kararlılıkla konuştu:

—Sadece sinirime dokunmakla kalmıyorsunuz Mendizabal, emirlere de aldırdığınız yok. Ne yapıp yapmayacağımı bana zorla kabul ettirmek size kalmamış. Siz benim hakkımda ne bi-

liyorsunuz, ha? Sadece patronun size bildirmekle yetindiklerini: Sizinle patron arasında ilişkiyi sağladığımı...

Böylesine basit bir gerçekle dalga geçermiş gibi suratında küçümser bir tebessüm belirdi.

—...ama belki daha bilemediğiniz pek çok şey vardır. Ya ben ilişkiyi sağlayacak kişi olmayıp da sizi *gözlemek,* sizi izlemek, bizi ekip ekmediğinizi saptamakla görevli kişiysem, ya? Buna ne dersiniz? Daha açık konuşayım, ister misiniz? Örgüte ihanet edip etmediğinizi denetlemekle yükümlü kişi olmadığımı kim söyledi?

Sustu, bir sigara yaktı ve sözlerinin Mendizabal'da yaptığı etkiyi ölçmeye girişti. Ama karşısındakinin yüzü dingin ve soğukkanlıydı.

Mendizabal Peña'yı dinlerken belli belirsiz bir tehlike duygusu içini yalayıp geçmişti. *Albor*'da, birlikte yemek yerlerken söylediklerini yeniden düşünüyordu: "Dikkatli olun, ben sizin düşmanınızım, sizi öldürebilirim." Bunu unutmamakta yarar vardı: Bu adam ondan öldüresiye nefret ediyordu ve şimdilik pusudaydı, tehlikeli ve kindar bir yırtıcı hayvan gibi, avını en küçük bir yanlış adımda derhal üzerine atılıp parçalamak üzere gözlüyordu.

—Gördüğüm kadarıyla, dedi Mendizabal, sadece yapılmaması gerekeni yapmakla kalmıyor, bir de çok konuşuyorsunuz.

Peña'nın gözlerinde kıvılcımlar uçuştu, Mendizabal devam etti:

—Çünkü eğer gerçekten beni gözlemekle görevlendirilmişseniz, gelip de bunu bana söylemeniz çok aptalca.

—Bir saniye, diye aniden sözünü kesiverdi Peña. Benim size söylediğim kesinlikle bu değildi. Tam tersi, asıl kafanıza sokmak istediğim şu: Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz. Dolayısıyla yaptığımın aşırı ya da yetersiz olduğu konusunda hüküm veremezsiniz. Yeterince anlaşıldı mı?

—Pek sayılmaz, ama neyse, isterseniz kapatalım artık bu konuyu.

Peña "kapatalım artık bu konuyu" demekle ne kastettiğini sormak üzereydi ki Mendizabal hafifçe kolunu kaldırarak onu durdurdu:

—Yine de bildiğim birtakım şeyler var, Peña, hatta bunlardan birini size de söyleyebilirim: Bakın beni kimsenin gözlemeye hakkı yok, çünkü ben hiçbir örgüte dahil değilim, bunu iyice bilin.

Ve işte her şeyin anahtarı da bu. Ben her şeyin dışındayım, ben tek kişilik bir örgütüm, kimseye sadık kalmak zorunda değilim. Beni tutarlar, anlaşmamı yerine getiririm, hepsi bu kadar. Söz konusu olan bir anlaşma, çaktın mı? Örgüt hikâyesi falan yok. Dolayısıyla boş yere size beni gözlemek için emir verildiğini filan söylemeye çalışmakla vakit kaybetmeyin.

—Okey, deyiverdi birden Peña. Öyleyse bana şunu söyleyin: Benim bu oyundaki rolüm ne?

—Orası sizin bileceğiniz şey.

Peña küçük komodinin üzerindeki tablada sigarasını söndürdü. Mendizabal'a bu yönden saldırmakla hata ettiğini kabul etmek zorundaydı. Çünkü bu adamda eğer hâlâ saf bir yan kalmışsa, savunmasını çok iyi bildiği bir yanı varsa, o da çalışma biçimi takdir gören, ciddi ve yalnız çalışan bir profesyonel olarak yapmış olduğu ündü.

Demek ki taktik değiştirmesi gerekiyordu.

—Ne garip şey... şu hayat dedikleri... diye söze başladı ayağa kalkarken. Elleri ceplerinde, konuya yoğunlaşmış bir havada odada volta atmaya başladı. Bu meslekte boyuna korkudan dehşete kapılmış heriflere rastlarız. Hep birilerinin onları gözetlediklerini ya da saatlerinin sayılı olduğunu sanırlar. Bu arakçıları, uyuşturucu satıcılarını, paralı askerleri, kaçakçıları siz de benim kadar iyi tanırsınız... Ve korkudan ödleri kopar. Ellerinde bir silahla yaşarlar, bunu saldırmak amacıyla mı, yoksa kendilerini savunmak ya da kafalarına sıkmak amacıyla mı taşıdıklarını bilemezsiniz. Oysa sizde hiçbir şey yok. Odanıza giriyorsunuz, orada benim gibi bir herife rastlıyorsunuz, üstelik sizi sürekli izlediğini söyleyen birine, ama kılınız bile kıpırdamıyor. "Ben dışındayım," diyorsunuz, sanki bu dünyada yaşamıyormuşsunuz gibi, sanki bizzat siz de tehlike altında değilmişsiniz gibi, bu muhteşem bir şey. Böyle olabilmek için neler vermezdim! Bakın ciddiyim ha! Dalga geçmiyorum.

Mendizabal söndürmeden önce sigarasından son bir nefes çekti. Ne öfkeye kapılmak, ne de Peña'nın sözünü kesmek niyetindeydi. Tam tersi, onun böyle odayı arşınlayarak, düşüne taşına, ölçülü bir biçimde konuşmasını tercih ediyordu, çünkü hâlâ kendi kendine adamın neden odasına gelmiş olabileceğini sorup

duruyor ve bu nedenleri bir an önce öğrenmek istiyordu. Ötekiyse hâlâ konuşuyordu:

—Sizde hâlâ tam çözemediğim numaralar var. Bu fotoğraflar örneğin. Çünkü başkalarıyla sizden söz ettiğim vakitler –çünkü sizden konuşuluyor Mendizabal ve size hayran olanlar, size gıpta edenler bile var– evet ne diyordum... bazen toplandığımızda sizin çalışma biçiminizden söz ederiz. Ve elbet, sonunda iş fotoğraflar konusuna gelir dayanır. Ve neden fotoğraf çektiğinizi kimse bilemez, siz biraz kaçık mısınız, yoksa muhbir misiniz, neyse, ne bileyim işte, kimseler bunu çözemez.

Biraz ara verdi, Mendizabal, işte şimdi onu istediğim alana sürükleyebilirim, diye düşündü.

—Ya siz? diye sordu.

—Ben ne?

—Siz bunu anlayabiliyor musunuz?

—Şu fotoğraf numarasını mı?

—Evet, fotoğraf numarasını.

Garip bir biçimde, Peña gülmeye başladı. Kısa, hırçın bir kahkaha. Gezinmeyi kesti, ellerini beline dayadı ve havladı:

—Fotoğraf numarası, kaçıkların ya da yaşlı otuzbircilerin manyaklığıdır. Ve ben anlayamamaktan söz ederken sadece fotoğraflardan değil, sizden de söz ediyordum. Çünkü gerçekten anlayamıyorum, bok herif, sizin gibi biri nasıl böyle budalalık yapar?

Birden durdu, sanki kafasında yeni bir ışık yanmış gibiydi, sonra devam etti:

—Morelli olayı gibi şahane bir iş çıkarmış, sizin gibi biri, anımsadınız mı o olayı?

—Elbette, diye karşılık verdi Medizabal, ters bir tavırla. –Ve ekledi:– Tam üstüne bastınız, Morelli'nin resmi hâlâ evimde.

—Siz bununla neyi ispat etmeye çalışıyorsunuz? diye sordu Peña bu kez sonuna kadar gitmeye kararlı gibiydi. Yani Morelli gibi bir iş çıkardığınızda da, bu boktan resimleri çektiğinizde de aynı kaldığınızı mı? Güldürmeyin beni. Bakın, dinleyin beni, size bir şey itiraf edeceğim, her ne kadar bunu hak etmemiş olsanız bile...

Bu kez sinirli hareketlerle odayı arşınlamaya başlamıştı:

—...Morelli olayının üzerinden beş yıl geçti bile. İyi anımsıyorum, çünkü tam o sıralar bizim patron hesabına çalışmaya başlamıştım. Henüz acemiydim. Çaylak da diyebilirsiniz. Soğutucu dümenindeydim. Dayılık taslamaya bayılıyordum, bu doğru. Ama bir gün bana Morelli olayından söz ettiler. Sonra bunu sizin yaptığınızı ve işi ne biçim kotardığınızı anlattılar. Göt üstü düştüm, Mendizabal. İşte o gün kendi kendime sizin gibi olacağıma dair söz verdim, sizin gibi olacaktım bana da bir gün böyle bir iş verilecekti.

Durdu, sanki uzak bir imge beliriyormuş gibi sigarasının yanan ucuna dikti bakışlarını, sonra yine konuştu:

—Hep böyledir zaten. Başlangıçta hep birilerine benzemek istenir.

Mendizabal'a baktı:

—Benim örnek aldığım kişi sizdiniz. Ama hiç hayale kapılmayın, çünkü bu çok fazla sürmedi. Daha sonra, hakkınızda geri kalanları öğrendim, şımarıklıklarınızı, manyaklıklarınızı, bu saçmalıklarla yitirdiğiniz zamanı... Ve de fotoğrafları, özellikle de bunu...

Ara verdi, sözcüklerini arar gibiydi:

—...yani, ne bileyim, bu sizin fotoğraf numaranızdan kötü kokular alır gibiydim, bu bir aynasız ya da ibne numarasıdır. Bunu öğrendiğimde size kızdım, her şeyi yıkmıştınız...

—Durun... diye sözünü kesti Mendizabal. Siz de, siz de insanların resmini çekiyorsunuz. Bana verdiğiniz fişe ilişik fotoğraf neyin nesiydi?

—Onun bununla ne ilgisi var? dedi Peña, sizinkisi manyaklık.

Ve geri dönüp yatağın ucuna oturdu, bir kez daha Külpe'nin fotoğraflarını incelemeye başladı. Başını kaldırdığında bir zafer gülümsemesi suratını kaplamıştı.

—Ben sizin yerinizde olsam bu herifle konuşmazdım, dedi, eliyle resimleri işaret ederek. Ama besbelli, bunu yapmak için kaşınıyorsunuz. Bana bunu yapamazsınız. Bakın bu sizin için yeni bir durum. Ya, Morelli'ninkinden de muhteşem, yeni bir darbe hazırlığındasınız, ya da iyice uçmuşsunuz.

Mendizabal karşılık vermedi. İçinde duymaya başladığı rahatsızlık giderek büyüyordu. Peña'nın tehlkeli bir bölgeye gir-

mekte olduğunu fark ediyordu. Adamın sözünü kesmedi:

—Bakın, hele şuna bakın, inanılır gibi değil! Hiç kimsenin bu kadar çok fotoğrafını çekmemiştiniz.

Ve alaylı bir gülümsemeyle ekledi:

—Üstelik kendinizi bizimle bir tutuyorsunuz. Size sadece bir vesikalık fotoğraf verdik. Sıradan, boktan bir resim. Bir de şu sizinkilere bakın...

Tekrar zemini işaret etti:

—...burun, ağız, gözler. En azından on taze göz resmi var. Ciddi soruyorum Mendizabal, merakımdan, bu herifle olan durumunuz neyin nesi? Ne bu karmaşa?

—Bu beni ilgilendirir, dedi Mendizabal, sert bir ifadeyle.

Peña kahkahayı bastı. Hasmının zırhında bir çatlak fark etmişti. Hemen ekledi:

—Size kıyasla bir avantajım var, Mendizabal. Benim onu tanımam için fotoğraflarını çekmeme gerek yok.

Durumun tadını çıkarmış gibi bir poz takındı:

—Canım isterse size karşı sevecen davranır, yardımcı bile olabilirim, dedi olanca alaycılığıyla. Onun kim olduğunu söyleyeyim mi? Ne iş yaptığını? Neden onu temizlemek istediklerini? Ciddiyim! Ne bilmek istiyorsanız sorun bana?

Mendizabal'ın gözlerinde bir şimşek çaktı. Merak mı, öfke mi?

Peña sigarası bitene kadar sesini çıkarmadı.

—Bu adam hakkında bildikleriniz umurumda bile değil, dedi sonunda Mendizabal. Son doğrulamalar benden geçer.

—Emin misiniz? diye sordu Peña sırıtarak. İyi düşünmeniz gerekir. Ziyaretim size sandığınızdan çok daha yararlı olabilir.

Mendizabal, Peña'nın alaycı tutumunun yarattığı öfkeyle, Külpe hakkında kendinden daha çok şey bilenlerin uyandırdığı yetersizlik ve endişe duygusu arasında gidip geliyordu. Peña'nın Külpe'yi tanıyacağı ve örgütün bildirdiklerinin dışında başka verilere de sahip olabileceği hiç aklına gelmezdi. Önemli adamla olan ilişkisi veya örgüt arşivi sayesinde Külpe'nin öyküsünü, şimdiki durumunun ve geçmişinin önemli bir kısmını öğrenmiş ola-

bilirdi. Dolayısıyla bu geçmişte Külpe'nin, Amanda'nın yardımıyla, Sergio'nun babasını öldürüp öldürmediğini de biliyor olmalıydı. Aynı şekilde bilmesi gereken bir başka şey: Mendizabal, bu cezasız kalmış suçun intikamının alınması için mi Külpe'yi öldürmekle görevlendirilmişti, aynı nedenden dolayı Amanda da gelecekteki kurbanı olacak mıydı? Elbette bilmesi gerekenlerin arasında, Külpe'nin kara gözlüklü bıyıklıyla olan ilişkisi, piyango bayiinde dönen karanlık işler ve özellikle de *Annie Malone* denen o karanlık in, belki de Külpe'nin mahkûmiyetinin esas nedenleri cinayetten çok bu olaylardı.

Evet, şu an kendi yatağının kenarında sessiz, sakin oturan bu Peña muhtemelen bütün bunların hepsinden haberdardı. Ama acaba ona güvenilebilir mi? Mendizabal merakına yenilip de ona sorduğu takdirde, ötekinin kafasından geçen birtakım fantezileri sıralamayacağı ne malum? Kendisini başarısızlığa sürükleyip, gülünç duruma düşürmek için yanlış bilgiler verip vermeyeceğini kim bilebilir?

Kendini toparladı.

—İyi düşündüm, dedi. Hem sanırım artık bu sohbete bir son vermenin de zamanı geldi.

—Neden? Acıttı mı sizi?

Mendizabal kollarını sandalyenin sırtlığına iyice dayadı ve öne doğru eğildi.

—Bakın Peña, beni rahat bırakın, tamam mı! Söyleyecek başka bir sözünüz varsa söyleyin, yoksa çekip gidin.

Peña kravatının düğümünü düzeltti ve sanki yakası rahatsız ediyormuş gibi boynunu uzattı. Kendini yenilmiş görmemekle birlikte Mendizabal'ın zamanında toparlandığını ve fotoğraf konusunu uzatmakla bir yere varamayacağını kabul etti.

—Patron sizi görmek istiyor, dedi.

Mendizabal gülümsedi.

—Demek buymuş, diye bir durum saptaması yaptı. Siz gerçekten çok karmaşık bir habercisiniz. Talimatları ulaştırmak için bin dereden su getiriyorsunuz.

Peña karşılık vermedi.

—Peki beni neden görmek istiyormuş? diye sordu Mendizabal

—Kendisi söyler, dedi Peña.

—Bu demektir ki sizin onun ne söyleyecğinden haberiniz yok. Oldu, çok iyi. Ne zaman randevu verdi?

—Yarın, saat on birde.

Mendizabal ağır ağır kafasını salladı. Bir tür yorgunluk ya da boşluk duygusunun etkisiyle ikisi de susuyorlardı. Peña son bir sigara daha yaktı, ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. Bir ara, sanki bir şeyler eklemek ister gibi durdu. Mendizabal yerinden kımıldamamış, dikkat kesilmiş, adamı izliyordu. Birkaç saniye içinde her şeyin tekrardan başlayabileceğini hissediyordu. Peña usulca döndü ve ona bakarak konuştu:

—Belki en iyisiydiniz Mendizabal, hepsinin en iyisi, bu tür iş yapanlar için bir örnek. Ama bilemiyorum, pis bir numara, her şeyi yıkmaya hazır, kaçıkça bir numara olmalı bu kafanızın içinde. Ve bunu hiç kimse affetmeyecek, özellikle de ben, çünkü zamanında size gerçekten çok saygı duyardım.

Sesinde acı dolu bir kin duygusu vardı. Sigarasından derin bir nefes çekerek ekledi:

—Yine de bu benim bir gün şu Morelli gibi bir iş çıkarmayı ummamı engellemiyor. Ama kendi usulümce.

Birkaç adımda kapıya ulaştı, ama adam tam elini tokmağa attığı sırada Mendizabal durdurdu.

—Bir dakika, Peña...

Ve kırıcı, sert bir sesle ekledi:

—Öyle bir işi asla beceremezsiniz. Nedenini bilmek ister misiniz? Sizin klasınız yok.

Peña nefret dolu bakışlarla baktı:

—Size bir tek şey diliyorum Mendizabal: Sıkı durun. Bir hataya ihtiyacım var benim. İşte o zaman nereye düşeceklerini görürsünüz, siz ve sizin klasınızdakilerin.

Mendizabal gülmeye başladı.

—Pek hoşsunuz. Yani bana birkaç tehdit savurmadan asla yanımdan ayrılamıyorsunuz. Bu sizde adeta kötü bir huy haline geldi.

—Merak etmeyin, çok sürmeyecek.

Kapıyı çarparak çıktı. Mendizabal Külpe'nin fotoğraflarını bavuluna doldurdu.

Lugones sokağındaki küçük villaya vardığında akşam çökmüştü. Salıdan beri buraya adım atmamıştı ve bu, hemen anlaşılıyordu. Uzun süre kapalı kalmış odalar gibi kokuyordu evin içi. Bir iki pencere açtı. Ani ve serin bir rüzgâr havayı değiştiriverdi ve ona bu yıl sonbaharın erken geleceğini düşündürttü. Gözlerini göğe doğru çevirdi: İri ama dağınık bulutlar vardı. Belki de yağmur yağmaz.

Dipteki odaya gitti. Geniş ve epey aydınlık, her türlü alet edavatını dizmişti buraya: Ev aletleri, elektronik araçlar, karabinalar, Browning ve hatta bir iki doğu işi hançer. Kendini burada iyi hissediyor, hatta dağınıklığa bile izin veriyordu.

Bir köşede sürünen eski kamış oltalarını aldı, sağlam ma-

rangoz masasının üzerine koydu, onları ölçtü, temizledi ve özenle yontmaya başladı. Pazar günü, bununla Sergio'ya uçurtma yapacaktı.

Odada uzunca bir süre kalıp yılların birikimi eşyalarla oyalandı. Her biri yaşamının ayrı bir anını anımsatıyordu. Ama zamanla onlar da eski güçlerini, canlılıklarını yitirmişlerdi, sanki bundan böyle geçmişteki eski duyguları uyandıramazlarmış gibi ya da sanki (bu daha olası ve de kuşkusuz en acıklısı) ondaki bu duygular artık sönmüş gibi.

Tavanarasına çıktı. Orası da adeta küf kokuyordu. İki penceyi de açtı sonra, en sevdiği parça olan Strauss'un *Sanatçı Yaşamı* valsini bulmak amacıyla plakları karıştırmaya başladı. Uzun süredir müzik dinlemedim, diye söylendi kendi kendine. Koltuğuna kuruldu, bir sigara yaktı ve kendini müziğe kaptırdı gitti. Bu valsi seviyordu. Bu müzik ona geniş, şahane mekânları, şatafatlı salonları, ceylanlara benzer imparatoriçeleri, adeta dans edermişçesine bir zarafetle aşk ya da politika yapan, serveti bol prensleri anımsatıyordu.

Sesi biraz daha açmak için ayağa kalktı. Bu müziğin bir sağanak gibi her şeyin üzerine inmesini, bu büyünün aşıp geçtiği gerçeğin silinmesini istiyordu, zarif ve hafif gel-gitin dışında eşyalara yaşam üfleyecek hiçbir güç kalmamacasına.

Tekrar koltuğuna dönmek yerine duvara dayalı, eski konsola doğru gitti ve açtı. Önleri etiketli birçok çekmeceden oluşuyordu. Her etiketin üzerinde belli bir dönemi işaret eden iki tarih yazılıydı: Ağustos 61/kasım 65, ya da ekim 67/temmuz 70, ocak 72/aralık 74.

Mendizabal bir süre aradığının nerede olduğunu bilemezmiş gibi düşündü. Sonunda kararını verdi ve çekmecelerden birini açtı. Pek çok kişiye ait birçok resim vardı içinde. Onları tek tek inceledi, bazen bir ara duraksıyor, sonra pek de emin olmadan devam ediyordu, sanki bıraktığının aradığı olmadığından emin değilmiş gibi.

Yine de bir şey ona yardımcı oluyordu: Her fotoğrafın sağ üst köşesinde bir isim yazılıydı. Mendizabal onları belli bir yavaşlıkla inceliyor, bazı isimleri yüksek sesle okuyordu: Sandoval, Hernández, Arroyo, Bustamento, O'Conner, Tarducci, Waisman,

Castro, Quiroga. Ve birden buldu: Morelli!

Özenle giyinmiş, hemen hemen kel kafalı, cüsseli bir adama ait dört resim. Bir tanesi yakın plan: iri burun, sevimsiz, etli dudaklar, kare çene, neredeyse saldırgan, kaçak bakışlar. Bir başka resimde, sokakta karşıdan karşıya geçerken görülüyor, omzunun üzerinden kuşkulu gözlerle bakıyor, sanki kaçıyormuş gibi. Son iki resimde bir araba kullanıyor, kuşkusuz kendininki –mavi bir Mercedes– camın ardından görünen silueti epey oturaklı.

Morelli. Ne zamandı? Beş yıl, demişti Peña. Evet, olabilir. Fotoğrafı çevirdi ve arkasındaki tarihi okudu: Beş yıldan biraz fazla, ama çok az. Bu Peña'nın iyi bir belleği olmalı.

Anılarını canlandırmaya çalışarak dikkatle dört fotoğrafı inceledi. Çünkü Peña'ya yalan söylemişti: Morelli olayından kafasında çok az şey kalmıştı. Önemli adamın, örgüt için son derece tehlikeli, ele avuca sığmaz, kurnaz bir adamdan söz ederken suratında beliren ifadenin silik hatları. Adam derhal yok edilmeli ama cinayet kılıfına uydurulmalı, işte bu yüzden ona başvurulmuş. Ve bir görüntü, o da çok uzaklardan –geçen zaman ve ölümler nedeniyle iyice silikleşmiş– inanılmaz kalınlıkta, adeta küstahça bir kalınlığa sahip bir adamın görüntüsü, bir kafede, pencerenin yanına oturmuş, bir gazeteyi açıyor sonra korkuyu da içeren bir beceriksizlikle hemen kapatıyor, camdan sokağı gözlemeye, bakışlarıyla boş yere sokağın sağını solunu kurcalamaya koyuluyor. Ya da yine aynı adam –ve bu kafasındaki en net anı– duş yapıyor, gövdesi pörsük ve yağlı, adam rahatlamış, kendini tehlikeden uzak, ölümden korunmuş sanıyor, oysa o –Mendizabal– sessizce banyoya süzülüyor, elinde sedef kabzalı, kısa namlulu lüks bir 38'lik, silah duşun altındaki çıplak adama ait, adam birden donup kalıyor, katilinin acımasızca kendisine doğru ilerlediğini görünce adeta felce uğruyor, katil şiddetle silahı adamın sağ şakağına dayayıp tetiği çekiyor.

İntihar, deniyor. Buna pek inanmak niyetinde olmayanlar da bu karara katılıyorlar. Çünkü Morelli banyo küvetinin içinde çırılçıplak bulunmuş, sağ şakağında barut izleriyle çevrili koskoca bir delik ve üç polis sedef kabzalı 38'liği elinden güç bela alabiliyorlar.

Temiz iş. Kuşkusuz en iyi işlerinden biri. Oysa, Peña ha-

tırlatmış olmasa, çoktan unutmuştu.

Yine Morelli'nin fotoğraflarına daldı, özellikle de bir sokakta endişeli bakışlarla karşıdan karşıya geçerken çekilenine, adam bilimeyen bir tehlikeden kaçıyor, ama içinden dehşet verici bir kesinlikle hayatının söz konusu olduğunun bilincinde.

Bu sahne ne zaman cereyan etmişti? Mendizabal anımsamıyordu. Oysa hiç kuşkusuz kendisi de oradaydı, fotoğrafı bizzat çekmiş, adamın sokakta karşıdan karşıya geçerken kafasından geçenleri gerçekleştirmişti. Ama bütün bunlar neredeydiler şimdi? Bu adamın korkusundan geriye ne kalmıştı? Ve bu olayın sonrası nasıl gelişmişti? Morelli'nin ölümüne kim sevinmiş, kim üzülmüştü? Çünkü ölenlerin öykülerini, bıraktıkları duygular ve imgeler vasıtasıyla sağ kalanlarda sürdürdükleri doğrudur, bugün Morelli'yi kim anımsıyordu acaba?

Kim hâlâ onun ölümünden duyduğu acıyı sürdürüyor, ya da tam tersi kim hâlâ ona kin duyuyordu? Mendizabal bunu bilmiyordu, bilemezdi de. Bütün bu öyküden, bu çıkardığı en başarılı işten sadece giderek daha bulanıklaşan birkaç resim kalmıştı kafasında: Karşıdan karşıya geçen, ya da gazete okuyan veya çırılçıplak banyonun taşlarının üzerine serilen bir adam.

Mendizabal bir kez daha fotoğrafları incelemeye koyuldu, bu kez tek tek hepsine daha dikkatli bakıyordu. Uyandırdıkları imgeleri kafasında hapsetmeye zorluyordu kendini. Bu resimlerden birinde gözlüklü, ince bir adam, elindeki evrak çantasını sıkı sıkı tutarak merkezdeki caddelerden birinde geziniyordu. Kim ona bu görevi vermişti? Mendizabal bunu da anımsayamadı. Coogan, belki? Taşra kentlerinde pek çok bakkal-büfe dükkânlarına sahip bir tip. Ya da Anselmi, o da kadın ticareti mi yapardı? Ama emin olamıyordu. Fotoğraftaki adama gelince, inatçı belleği onu ancak karanlık mahallelerden birinin dar sokaklarından birinde kıstırabilmişti, gecenin nemiyle kaldırım taşları pırıl pırıl parlıyordu. Adam umutsuz bir koşudan sonra aşılmaz bir duvara yaslanıyor, boğuk patlama sesinden sonra elleri kasılıyor, sonra usul usul düşüyor, yerde önemsiz bir kitle olarak kalana dek. Hepsi bu kadar.

Bazıları şimdiden sararıp, çatlamaya başlamış fotoğraflara bakmayı sürdürdü. Bir barın köşesinde durmuş, sigarasını yakan çok şık giyimli, uzun boylu bir adamın fotoğrafına takıldı. Resmin

yukarısında yazılı ismi okudu: Salinas. Büyük bir gayretten sonra, kendini, bir asansörün kapısında, bu adamı beklerken görmeyi başardı. En üst katta, tek başına, elinde susturuculu bir tabanca, asansör kendi beklediği kata doğru yükselirken kapıdaki küçük kırmızı ışıkların birer birer yanıp sönmelerini izliyor, asansörün kendi katında dururken çıkardığı tok sesle birlikte usulca silahını doğrultuyor, kapının kanatları madeni bir gıcırtıyla iki yana açılırken soluğunu tutuyor, asansörün içinde tek başına duran şık giyimli adamın dehşet dolu gözlerine bakıyor, Browning'ini hafifçe kaldırıp kurbanının alnının ortalık yerine nişan alıyor ve her zamanki gibi tek el ateş ve sonra yine durup asansör kapısının bu kez madeni bir ses ya da gürültüyle değil ama pes perdeden, ürküntü verici bir sesle, tıpkı bir tabut kapağı gibi kapanmasını izliyor.

Bütün çekmeceleri karıştırdı, geride kalan bütün fotoğraflara baktı. Ancak iki üç solgun hayal geçti gözlerinin önünden.

Bahçeye çıktı, aletlerin bulunduğu kulübeden bir kürek aldı ve çok derin olmayan ama genişçe bir çukur kazdı. Kararlı bir tavırla, hatta neredeyse inatla, konsolunun bütün çekmecelerini indirdi ve bütün fotoğrafları çukura doldurdu. Sonra üzerlerine gaz döktü ve ateşe verdi.

Gece oluyordu. Alevler yorgun yüzünü aydınlattılar.

O akşam Külpe, eve Cecila'yla birlikte döndü.

Mendizabal sırasının üzerinde dalgın oturmuş bekliyordu, arkasında tren gürültüleri peş peşe yinelenirken o belli bir sabırsızlıkla sokak köşelerini gözlüyordu. Villasının pencerelerini açtığında kendisini şaşırtmış olan o hafif rüzgâr durmuştu. Yine sıcak bastırmıştı, tehdit dolu iri bulutlar ayı gizliyorlardı.

Külpe ve Cecilia taksiyle geldiler. Para alışverişi sırasında sürücü arabanın ışığını yaktığında Mendizabal onları çok net olarak görmüştü. Sonra araba gitti ve Cecilia ile Külpe, etrafı sivrisineklerle çevrili bir sokak lambasının can çekişen sarı ışığı altında yapayalnız kaldılar. Kadın bir sigara çıkardı ve ateş istedi. Daha sonra binanın girişine doğru yürüdüler. Mendizabal adeta

tutkuyla izliyordu onları, sanki parçalamak istermişçesine.

Bu kadın sanki bir suçluymuş gibi görünüyordu ona, onda aşağılık bir yan buluyor ve bu da Mendizabal'ı fena halde tahrik ediyordu. Yürüyüş biçimi belki, belki de giysisinin incecik kumaşının altındaki ateş gibi yanan vücudun temasını adama adeta zorla duyuran o Külpe'ye yaslanış biçimi. Ya da saçlarının veya giysilerinin göz kamaştırıcı, bayağı rengi. Amanda'yla en ufak bir benzerlikleri yoktu. Kadının açık ve kolay olduğu hemen fark ediliyordu. Her halinden, tavrından erkeklerin yakınlığına alışık, cinsellikte kararlı bir biçimde inisiyatifi elinde tutan bir kadın olduğu anlaşılıyordu.

Ama yine de, bütün aşağılığına, her tarafından cinsellik akmasına rağmen, kadın Külpe'yle Amanda'nın içinde debelenip durdukları karanlık öyküye yabancı biriydi. Kadının özgür ve garip bir biçimde masum olduğu hissediliyordu, sanki Külpe'nin geçmişiyle ilgili hiçbir şey bilmiyormuş gibi. Öte yandan Külpe'nin de bir değişime uğradığı belli oluyordu, Amanda'yla birlikte dokudukları o uğursuz örümcek ağının kutsağı değildi artık adam, tam tersine, kendini şehvet ve doyumun kucağına atıyordu. Ve sonuda Cecilia'nın o ahlâksızca şehvetine boyun eğse bile, yine de kadınlayken bu adam yaşıyordu.

Binaya girdiler ve çok geçmeden Mendizabal oturma odasının ışığının yandığını gördü. Cecilia yine bir viski bardağıyla birkaç sigarayı ruja bulamaktaydı kuşkusuz. Belki de ağır bir müziğin ritmine kapılmış dans ediyorlardı usul usul, kendilerini yalnız sanıp, bedenlerinin büyüsüyle sarhoş, birisinin –Mendizabal'ın– perdede bıraktığı küçük ama kaygı verici işareti görmekten aciz, birer birer giysilerini çıkarıyor, her an kendilerinden geçmek üzereler, iyice tahrik olup, gözleri başka bir şey görmez olunca, yatağa devrilip bitkin kalıncaya kadar vahşice sevişiyorlar, sonra oracıkta, terler içinde, birbirlerine dokunmak bile istemiyorlar artık, çarşaflar vücutlarına açgözlü sülükler gibi yapışmış, son kalan güçlerini de kollarını uzatıp, gece masasının üzerindeki sigara paketini almaya kullanıyorlar.

Mendizabal ayağa kalktı ve yeraltı geçidinden geçerek yavaş adımlarla pansiyona döndü. İki kör ampulun ancak aydınlattığı taşdöşeli zeminde yürürken adımlarının sesi yankılar yapıyordu.

Bu tüneli gece kimse kullanmazdı. İnsana ürperti veren, terk edilmiş bir yerdi.

Adımlarını hızlandırdı. Geçidin ortasına henüz varmamıştı ki, yukarıdan geçen bir trenle tavan sarsılmaya başladı. Ampuller yerlerinden oynayıp bir yanıp bir sönmeye başladılar. Biri yere düştü ve sanki bir silah atılmış gibi patladı. İğrenç deliklerin birinden şaşkın bir fare çıktı, Mendizabal'ın bacaklarının arasından geçti ve merdivenleri tırmanıp kayboldu. Tren uzaklaştı, Mendizabal bir sigara yaktı, sanki derinden içini çekermiş gibi dumanını üfledi ve yoluna devam etti.

Pansiyona gelince odasına çıktı. Karanlıkta soyundu ve yattı. Cecilia'yı düşünüyordu. Kadın yine de Külpe'yle Amanda'nın dramında bir rol üstlemişti. Çok önemli değil, ama anlamlı. Belki de anlamsız. Belki de bu oyundaki rolü Külpe'yi rahatlatmakla sınırlıydı, böylece adamın Amanda'yla olan korkunç ilişkisini sürdürebilmesine yardımcı oluyordu. Çünkü bu genç kadın hakkında başka şeyler düşünmek çok zordu. Yaşamın bazı iğrenç ve ürkünç yanları kadına tamamen yabancı gibi geliyordu: Suç, örneğin. Cecilia hafif, kolay, hatta yırtık bir kadındı, ama bir suçlu, bir suç ortağı olamazdı. Muhtemelen Sergio'nun babasını hiçbir zaman tanımamıştı, çünkü Külpe'yle ilişkisi daha sonra, yani cinayet işlendikten sonra başlamış olmalıydı.

Hem, bir başka husus daha apaçıktı: Amanda'dan çok daha açık, çok daha serbestti. Bu konuda, tamamen yanıldığını kabullenmek zorunda kaldı: Aslında Amanda, Külpe'yle çatışkılı bir ilişkisi olduğundan, iki kadın arasında, yeni bir erkeği en az kabul edebilecek olanıydı. Tuhaftır, ama hep görülmüştür ki sevgilisiyle arasında sorunları olan kadın teselliye, yeni birisiyle eskisini unutmaya hazır olmak yerine, içine kapanmaya, genel olarak önce erkeklerin tümünden kuşku duymaya başlar, sonunda bu duygusu nefrete dönüşür.

Oysa Cecilia tam tersi, Külpe'ye hararetle bağlı olmasına rağmen, hatta belki de bu nedenden dolayı, serbest ve cömertti. Tatmin olma kapasitesinin sınırsız olduğunun ve bunu bir tek erkekle bastırmayacağının bilincindeydi, bu adam onu bu durumu keşfe götüren kişi olsa bile.

Demek ki kadınla bir temas kurmak, onu izlemek gerekli olu-

yordu. Bir akşam *Annie Malone*'a gidecekti, yarın belki, ya da cumartesi. Orada kadını kendi çöplüğünde, akvaryumda bir balık gibi, yeni zevkler beklentisi içinde bulacağından emindi.

Evet, *Annie Malone*...

Usul usul kalktı, pencereye gitti ve dışarı baktı. Külpe'nin dairesinde hiç ışık yoktu. Yatağına döndü ve uyudu.

Önemli adamın yanına girdiğinde saat on biri on geçiyordu. Yazı masasıyla arasındaki mesafeyi birkaç adımda aşarken, kadife sandalyenin ilk görüştükleri zamanki yerinde olmayıp, önemli adamın yanında yani *yazı masasının öteki tarafında* yer aldığını ve Peña tarafından işgal edildiğini fark etti. Silah kılıfının belirgin bir biçimde cebini şişirmiş olduğu Peña kayıtsız bir biçimde eğilmiş, sigarasının külünü şefinin tablasına silkmekteydi.

Kısa ve kuru bir selamlaşma faslı geçti. Mendizabal daha sonra ellerini nereye koyacağını kendi kendine sorarak bir sigara yaktı. Pantolonunun ceplerine mi koymalı, yoksa ceketininkilere mi, yoksa gevşek bir biçimde iki yana bırakmalı mıydı? Önce sönmüş kibritini Peña'yla patronunun ortaklaşa kullandıkları tablaya

atmakla başladı, sonra doğruldu, sol bacağının üstüne yüklenerek rahat bir pozisyon aldı, başparmaklarını pantolon ceplerine takmıştı. İşte böylesi iyiydi. İlk seferkinden farklıydı, bu doğru, ama daha düzelirdi.

Önemli adam dirseklerini yazı masasına dayamış ve ellerini kubbe biçiminde birleştirmişti... Hesaplı bir ağırlıkla konuştu:

—Durum biraz değişti Mendizabal. Son günlerde yeni gelişmeler oldu.

Sözlerinin gereken etkiyi uyandırması için biraz bekledi. Sonra yine konuştu:

—Kesin bir şey yok elbette. Ama herhalde bu işi bir an önce bitirmemiz için acele etmek gerekecek sanırım.

Birden bir sessizlik oldu. Peña'nın sırıtması daha da belirginleşti ya da Mendizabal'a öyle geldi. Önemli adam yine konuşmasını sürdürdü:

—O kişi... kurbanınız, Mendizabal –bir an durakladı, sanki adımı bulmak için büyük gayret istermiş gibi, sonra yine konuştu:– ...Külpe, evet, Rodolfo Külpe...

Mendizabal, önemli adamın kurbanının adını telaffuz ederken gösterdiği dikkat ve zarafeti onaylamaktan kendini alamadı. Öteki konuşuyordu:

—Bu kişi, diyorum, bize göre çok çabuk hareket ediyor. Şimdilik önemli değil ama...

Hafiften başını salladı.

—...yine de bilinmez ki... Beni tanırsınız yıllardır bu işin içindeyim, olayların ne zaman renginin değiştiğini de sanırım iyi anlarım.

Bir an durdu, sabit bakışlarını Mendizabal'a dikti ve konuştu:

—Bu işi bitirmek gerek. Hemen.

Peña hafiften öksürdü ve sigarasını tablada söndürdü. Mendizabal onu görmezden gelmeye çalışıyordu ama adamın o her an saldırmaya hazır halini, itham eden bakışlarını da hissetmeden edemiyordu. Önemli adama cevap verdi:

—Sorun çıkacağını sanmıyorum. Hatta daha da ileri gideyim: Eğer bir tarih isterseniz, hemen şimdiden saptayalım.

—Oldu, dedi önemli adam. –Ve iyice yayvan bir gülümsemeyle ekledi:– Zaten ben de sizden bunu beklerdim.

Mendizabal benzer bir sırıtmayla karşılık verdi. Her ne kadar

Peña kadife sandalyede oturuyor ve kendisi ayakta duruyorsa da yine durumunun sağlamlaştığını hissetti. Konuştu:

—Her şey hazır. Hem zaten pek zor olmadığını da kabul etmeliyim. Bu adam, Külpe, hemen hemen her gün aynı şeyleri yapıyor. Onu izlemekte sıkıntı çekmedim, temizlemekte de çekmeyeceğime eminim. Tarih saptamaya gelince, sanırım daha üç dört güne ihtiyacım var, hepsi o kadar.

Bu sözler üzerine Peña ayağa fırladı ve sertçe payladı:

—Galiba iyi anlamadınız Mendizabal? Oysa patron çok açık konuştu. Üç dört gün söz konusu bile olamaz, bu kadarı çok fazla. Bu iş hemen bitirilmeli. Hemen dedim mi bu hemen demektir. Anlaşıldı mı?

Mendizabal şaşkınlığını gizleyemedi. Peña ilk kez önemli adamın yanında ağzını açıyordu. Hele de böyle bir tonla: "Bu iş hemen bitirilmeli." Bu ne anlama geliyordu? "Bitirilmeli?" Peña ne zamandır örgüt adına konuşabiliyordu? Daha da beteri: Üstünün önünde.

Mendizabal, sanki her şeyi yerine oturtmasını istermiş gibi önemli adama bakmakla yetindi. Oysa adam başka türlü konuştu:

—Peña haklı. Evet aslında o sizinkilerden farklı, nasıl desem, kestirmeci yöntemlerin uygulanması yanlısıdır, ama işleri hızlandırmanın da zamanı geldi. Külpe'nin en kısa zamanda yok edilmesi gerek.

Mendizabal sigarasını tablaya bastırıp konuştu:

—Madem dostunuz Peña'yı haklı buluyorsunuz, o zaman neden bu işi ona vermiyorsunuz?

Cümlesini bitirir bitirmez söylediğine pişman oldu. Çok kesin ve aşırı gelmişti söyledikleri. Aslıda söylemek istediği bu değildi. Doğrusu gururu, özsaygısı incinmişti, ama asla bir kini ortaya dökmek ya da işi koparmaya yönelmek istememişti. Herhalde artık çok geçti. Sonuçları beklemekten başka çaresi kalmamıştı.

Uzun, yoğun bir sessizlik oldu. Önemli adam işaretparmağını süsleyen, baş harflerinin kazılı olduğu yüzükle oynayarak sessizliği doldurdu. Peña bir sigara daha yaktı. Mendizabal sözünü geri almamaya ve bir adım bile çekilmemeye kararlı, sessiz sakin bekliyordu. Sonunda şef konuştu:

—Bakın Mendizabal, bu olayı tartışmak üzere ilk kez görüştüğümüzde, sanırım geçen pazartesiydi, size açık seçik bu işin

sizin olduğunu söylemiştim. Umarım anımsıyorsunuzdur.

Mendizabal hafif bir baş işaretiyle onayladı. Şef devam etti:

—Dolayısıyla, eğer bugün acele etmek gerektiğini söylüyorsam, söz konusu olan *sizin* acele ediş tarzınızdır, başkasının değil. Aynı şeyleri iki kez tekrar etmekten hoşlamam, ama sanırım bu da bazen gerekli oluyor. İyi anlaşalım: Acele veya değil, siz benim istediğim gibi işinizi yapın. Burada kararları hâlâ ben veriyorum.

Geriye çekilip koltuğunun arkasına yaslandı ve ekledi:

—Sanırım yeterince açık konuştum, eğer öyle değilse söyleyin.

Mendizabal karşılık vermekte ağırdan aldı. Bir sigara yaktı ve Peña'ya kaçamak bir bakış fırlattı. Adam başını önüne eğmiş, suratı kıpkırmızı olmuştu, sanki şefinin söylediklerinin bir kısmının kendine yönelik olduğunu anlamış gibi. Ama yüzünden pişmanlıktan çok nefret ve intikam duyguları okunuyordu. Mendizabal beyanda bulundu:

—Sizden istediğim üç dört güne ihtiyacım var. Daha erken de olabilir, bilemiyorum, göreceğiz.

Sustu, sigarasını çekiştirdi ve ekledi:

—Külpe'yi evinde öldüreceğim, akşam, evine döndüğünde. Tek sorun her zaman yalnız dönmemesi. Bazen yanında bir kadın getiriyor. Orospu'ya benzer, iri yarı bir sarışın.

Sonra yine Peña'ya bir göz attı.

—Elbet, ikisini de temizleyebilirim...

Yine önemli adama döndü:

—...ama biliyorsunuz ki bu benim tarzım değildir.

—Tamam, dedi şef. Sizden yönteminizi değiştirmenizi istemiyorum, ama biraz çabuk olun, hepsi bu.

Mendizabal yine konuştu:

—Size bu hususta söz verebilirim. Külpe'nin yanında bu kadın olmadan, evine yalnız döneceği ilk gece onu temizleyeceğim.

Kısa bir selamlaşma, belli belirsiz bir el sıkışma ve hepsi bu. Kendini sokağa attığında beklenmedik, ani bir endişe Mendizabal'ın üzerinde çöküvermişti. Demek bu defteri kapatmak için çok az zamanı kalmıştı.

Öğleye doğru Las Barrancas'a vardı. Külpe ve Amanda yoklardı. Pek fazla da şaşırmadı: Günlerden cumartesiydi ve Sergio okula gitmiyordu. Demek ki buluşmak için herhangi bir saati seçmiş olabilirlerdi. Ya da hiç buluşmuyor olabilirlerdi, belki de cumartesi ve pazar dinlenmeyi seçmişlerdi, pazartesi günü, her zamanki saatlerinde buluşmadan önce belki ikisi de kendi başlarına düşüneceklerdi. Evet, mutlaka öyle olmalıydı.

Arabasına döndü ve bir süre düşünceli durdu, aklı önemli adamın söylediklerine takılmıştı: "Son günlerde yeni gelişmeler oldu. Şu adam, Külpe, çok hızlı hareket ediyor." Ya da buna benzer bir şeyler. Doğrusu bu sözler şaşırtıcıydı. Ne gibi yeni gelişmeler olabilirdi? Neden ve ne zaman Külpe hızlı hareket etmişti? Bunları

kesinlikle bilemiyordu. Hâlâ Külpe hakkında hemen hiçbir şey bilmediğini ve pek çok şeye –önemli ya da önemsiz– ulaşamadığını kabul etmek zorundaydı. Adamı kontrol edemiyordu, günlerce onu izlese, binlerce fotoğrafını çekse bile yine de onu asla kontrol edemeyecekti.

Oysa daha her şeyin sonu gelmemişti. *Annie Malone*'a gidip Cecilia'yı araştırabilir, hatta onunla konuşabilir, ertesi gün Amanda'yı görebilir, onu yalnızlıktan kurtarmayı deneyebilir, ihtiyatla geçmişini kurcalayabilir ve onu sırrını açmaya zorlamak amacıyla geçmişinin zayıf noktalarını keşfedebilirdi. Evet, Külpe'yi öldürmeden önce yapabileceği pek çok şey vardı.

Arabayı çalıştırdı ve aniden fırlayıverdi. Callao sokağına yöneldi, sağa, Entre Ríos sokağına saptı, sonra da Independencia sokağına ve hareket etmiş olduğu noktaya döndü. Bütün bunlar yirmi dakikasını almıştı. Arabasını hâlâ açık olan piyango bayiinin elli metre uzağına park etti. Külpe'yi burada bulabilecek miydi?

Karşıya geçti. İçeri girmeden önce vitrindeki piyango biletlerini seyrediyormuş gibi yaptı, sonra sakin adımlarla dükkândan içeri daldı, etrafına çabucak bir göz attı. Külpe yok. En azından bulunduğu odada değil. Belki de arka kapıdan girişi olan odadır.

Tezgâhın ardında bir delikanlı duruyordu. Zayıf ve sivilceli. En fazla on yedi yaşlarında. Daha ilerde, koskoca bir hesap makinesinin saltanatla kurulduğu ahşap eski bir çalışma masasının ardında kara gözlüklü, bıyıklı adam yorgun ya da bezgin bir havada sigara içiyordu. Mendizabal delikanlıya dönerek:

—Günaydın, bir bilet lütfen, dedi.

—Tam mı, onda bir mi? diye sordu delikanlı, yerinden kımıldamaya pek niyetli değilmiş gibi.

—Onda bir, dedi Mendizabal, gözleri kapalı kapıda.

Delikanlı vitrine yönelirken sordu:

—İstediğiniz özel bir numara var mı?

—Hayır, herhangi birini verin.

Kara gözlüklü adam hafiften başını kaldırdı ve hızlı bir bakış fırlattı (ya da Mendizabal'a öyle geldi, çünkü adamı göremiyordu), daha sonra sineği kovdu ve nihayet bakışlarını boş-

luğun olağanüstü çekiciliğine dikti. Adamın derisi parlıyor, sıcaktan epey rahatsız olmuşa benziyordu.

Dipteki kapı hâlâ kapalıydı.

—Buyrun, dedi delikanlı tezgâhın üzerine bir bilet bırakırken.

Mendizabal mahsustan büyük para uzattı.

—Bozukluğun yok muydu? diye sordu delikanlı, tam Mendizabal'ın istediği gibi.

Başıyla olmadığını belirtti.

Genç adam kara gözlüklü adama yöneldi.

—Özür dilerim bay Morales, ama bozukluğa ihtiyacım var.

Mendizabal çocuğun sesinin tonunun saygılıdan çok alaycı olduğunu fark etti. Kara gözlüklü adam bu kez doğrudan Mendizabal'a baktı.

—Daha küçük paranız yok muydu? diye sordu kısık ve sevimsiz bir sesle, herhalde aşırı sigara ve alkolden kısılmış olmalıydı.

—Hayır, dedi Mendizabal, yalnızca bu var.

Adam boyun eğermişçesine önündeki çekmecelerden birini açtı, bir deste para çıkardı, delikanlının uzattığı Mendizabal'ın parasını alıp yerine bozukluk verdi Çocuk da gelip Mendizabal'a uzattı.

Dipteki kapı hâlâ kapalıydı.

—Teşekkürler, kusura bakmayın, dedi delikanlı, açıktan açığa alay ediyor gibiydi, sesinin tonunu özellikle etrafa duyurmak istermişçesine yükselterek, bize burada paraya pek el sürdürmezler.

Kara gözlüklü adam hiçbir şey duymamış gibi yapıyordu. Çok karmaşık birtakım hesaplara dalmıştı. Mendizabal gülümseyerek çıkış kapısına yöneldi. Yine dipteki kapıya doğru kaçamak bir bakış fırlattı. Hâlâ kapalıydı.

Dışarı çıktığında, birden hâlâ Sergio'nun uçurtması için kâğıt almamış olduğunu anımsadı. Saatine baktı: Daha vakti vardı. Arabasına binip motoru çalıştırdı.

Bir kırtasiye dükkânı ararken zihni kara gözlüklü adamla meşguldü. Morales, artık adını biliyordu. Ama asıl dikkatini çeken adamın yorgun ve güçsüz yüzü olmuştu, yanında çalışanların bile hor görmelerine maruz kalan, yaşam ya da belki uyuşturucu tarafından yenilmiş bir adam. Oysa adamı Külpe'yle hararetle tar-

tışırken gördüğü gün onu çok daha farklı bulduğunu anımsadı. Daha canlı, daha kararlı. Önemli adamın sözünü ettiği değişiklikler bunlar mıydı acaba? Bugün daha Külpe'yi görememişti. Onu da böyle yorgun, belki de yenilmiş mi bulacaktı? Hayır, kimse bu kadar kısa bir zamanda çökemezdi. Yalnızca kara gözlüklü adam, pardon, Morales'i kötü bir gününde, sıcaktan bunalmış, çalışmayla geçen haftadan dolayı yorgun, sabırsızlıkla dükkânın kapanış saatini beklerken yakalamıştı, hepsi bu.

Biraz ilerideki kitapçının önünde durdu ve içeri girdi. Tezgâhtar, kırk yaşlarında, yine sırık gibi incecik bir şeydi.

—İki rulo kâğıt istiyorum, dedi, ama hem dayanıklı hem de hafif olsun, bilmem istediğimi anlayabildiniz mi?

—Ne yapmak için? diye sordu adam anlayışlı bir tebessümle.

—Uçurtma yapmak için, dedi Mendizabal.

—Hah, şimdi anladım, dedi adam.

Ve hep gülerek ruloları tezgâhın üzerine bıraktığında, bir suç ortaklığı havasında sordu:

—Oğlunuzla birlikte mi yapacaksınız?

—Nasıl? diye sordu Mendizabal.

—Uçurtmayı, oğlunuzla birlikte mi yapacaksınız?

Mendizabal bir an duraladı ve sonra hızlı hızlı konuştu:

—Evet, oğlumla birlikte.

Öğle yemeğini Entre Ríos ve Independencia sokaklarının kesiştiği köşedeki restoranda yedi ve pansiyona döndü. Yağmur yüklü bulutların aralarından sızan güneş ortalığı adamakıllı ısıtıyordu ve hava epey nemliydi. Odasına çıkınca ilk iş olarak kılıfını taktı, sonra içine silahını koydu ve otomobiline geri döndü. Hareket ettiğinde lastikleri kaldırımda epey bir cayırtı koparttı.

Kentin güney banliyösündeki Florencio Varela'ya doğru yöneldi, on yıl kadar önce, anne ve babasının yorgun, başkentin gürültü ve hareketliliğinden bunalmış, ölümün yaklaştığını hissedip güneş ve toprağa dönmeye arzulu olduklarını gördüğünde onlara bu yörede bir ev satın almıştı.

Her cumartesi öğleden sonraları, atışının ne durumda olduğunu

(nabzı, refleksleri, ateşli silahların çıkardığı seslere olan tutkusu) hâlâ iyi bir nişancı mı yoksa yıllar belli belirsiz de olsa yeteneklerini bozmaya başlamış mı, işte bütün bunları tespit etmek için o eve giderdi. Anne babası orada değildiler artık, çünkü önsezileri doğru çıkmıştı: Sekiz yıldan az bir süre içinde her ikisi de bu evde ölmüşlerdi: Önce annesi, hemen arkasından da babası, yalnızlık ya da kederden, muhtemelen her ikisinden de.

Yine de evi terk etmemişti. Babasının ölümünden üç ay önce, dünyanın sonu gelmiş gibi gökgürültüsü ve yağmurun bastırdığı bir gece, Mendizabal eski bir dostunu, belki de tek dostu Kedi Funes'i, polisten saklanması için bacağı yaralı bir halde buraya getirmiş ve yine aynı korkunçlukta ama fırtınanın olmadığı bir gece adamın bir bacağı kesilmişti.

Hepsi bu kadar. Ev hâlâ oradaydı ve muhtemelen (Mendizabal bundan emindi) onun ölmesini bekliyordu.

Lezama parkının önünden geçti, Riachuelo'yu aştı, sonra da Avellaneda caddesinden geçip Calchaqui sokağına saptı. Hiçbir şey düşünmeksizin, sakin sakin sürüyordu arabayı, bol vakti olduğunu biliyordu, bu öğleden sonrası daha ötekiler gibi kayıp gidecekti, ne daha iyi, ne daha kötü, Kedi Funes onu evin önünde karşılayacak, kolundan tutup mutfağa sürükleyecek bir mate ikram edip biraz gevezelik etmeye çalışacaktı. Ne daha az, ne daha fazla.

Sağa saptı, bir süre daha, öğleden sonra güneşi altında uyuklayan, beyaz kireç badanalı, kimliksiz, birbirinin eşi eski evlerin kenarını süslediği, birbirinden farklı kaldırım taşlarının oluşturduğu sokaklarda dolandı.

Sonra da bitmek tükenmek bilmeyen, asfalt dökülmemiş yollara daldı, son yağmurların doldurduğu irili ufaklı çukurlara dikkat ederek gidiyordu.

Nihayet eve ulaştı.

Önünde bahçesi, arkasında koskoca bir arsası olan, tek başına, küçücük bir evdi. Kedi Funes her zamanki gibi, hasır bir koltuğa kurulmuş, sundurmada onu bekliyordu. Ellisini ancak geçmişti, ama seyrek, ak saçları, özenle kırışmış yüzü, göbeğiyle tam bir ihtiyara dönüşmüştü. Ama yine de gülümsediğinde (şimdi olduğu gibi) gözleri geçmişin canlılığına kavuşuyorlardı.

—Ne âlemdesin Kedi?

—Daha erken geleceğini sanıyordum.

Siteminde şefkat saklıydı.

—Biliyorum, ama olmadı işte.

Mutfağa gittiler. Mendizabal dostunun uzattığı mateyi aldı.

—Bacağın nasıl? diye sordu.

—Şöyle böyle, dedi Funes adeta öfkeyle. Bugünlerde rutubet canıma okuyor.

Sonra birden sanki söyleyecekleri canını yakıyor ya da onu utandırıyormuş gibi susuverdi. Ama yine başladı:

—Sıcaktan kesik yerim şişiyor, takma bacağım yerine oturmuyor. Sonunda yara oluyor ve ben yürüyemez hale geliyorum. Bir mate daha ister misin?

—Dur hele, önce şunu göster bakalım.

—Ne yapacaksın?

—Göster dedim.

Kedi Funes bir an durakladı sonra boyun eğdi. Sandalyesini Mendizabal'ınkine yaklaştırdı ve özenle pantolonunun paçasını sıvardı.

Mendizabal usulca mate fincanını masanın üzerine koydu. Çok dikkat etmesi gerektiğini biliyordu, çünkü kendini hayattan hiçbir beklentisi kalmamış, zavallı bir sakat gibi hissettirmeden Funes'le bacağından konuşmak çok zordu.

Uzunca bir süre arkadaşının ortopedik aletini inceledi: Özellikle de dizdeki eklemi ve onun kesik yerle bağlantısını. Sonra bir sigara yaktı ve sessizce tüttürmeye koyuldu, ne söyleyeceğini bilemiyordu, düşünüyormuş gibi yapıyordu. Bu Funes'e aldığı üçüncü takma bacaktı (bir tanesini ta İngilterelerden getirmişti) ama sorunlar bir türlü çözülemiyordu. Evet, kesik yerinde bir yara vardı, pek büyük olmasa da çok acı verdiği kuşkusuzdu.

—Merak etme, düzelir, dedi.

Kedi Funes'in yüzünde kuşku dolu, hüzünlü bir gülümseme belirdi.

—Evet, dedi, bir kurşunluk işi var.

Mendizabal şaşırmadı. Adamı iyi tanıyor ve bu tür bir karşılığı bekliyordu. Funes belki sonunda böyle bir yaşamla tatmin olmayı becerecekti, yarı sakat, kendi dünyasına ait olan her şeyden uzak-

ta, öyle ki oralara dönmeye ne gücü ne de isteği (yetersizlik ya da yorgunluktan) kalmış bir durumda bu berbat köşeye tıkılıp kalmış olmaya alışabilecekti.

Ama acı çektiği de besbelliydi. Ve eski televizyonun önünde geceler boyu kalıyor, programlar bittikçe korkusu daha artıyordu, çünkü sonunda ekran bembeyaz olacak, kendi gecesine dalmak üzere aleti kapattığında simsiyah olacaktı.

—Budala olma, dedi Mendizabal, kestirmeden gitmeye niyetliydi. Bütün hayatın böyle geçmeyecek, hava biraz ısındığında yürümekten vazgeçecek değilsin.

Kedi Funes omuz silkmekle yetindi, cevap vermedi.

—Sen aldırmıyorsan da benim için önemli, dedi Mendizabal. Senin kendini iyi hissetmeni istiyorum.

—Peki ne yapacaksın öyleyse? diye sordu tahta bacağını güçlükle düzelterek.

—Bana bir mate daha hazırla da anlatayım.

Funes su kaynatmak için kullandığı kabı ateşe koydu. Mendizabal konuşmasını sürdürdü:

—Kısa bir süre önce, tesadüfen, bu aletlerin en iyilerinin Almanya'da yapıldığını okumuştum. Oradan bir tane getirtiriz, olur biter. Ne dersin?

Kedi demliği uzattı.

—Paranı sokağa atmak istiyorsan bu senin en doğal hakkın, ben karışamam.

—O zaman, madem ki benim paramı sokağa atmak istiyorum, dedi, Mendizabal, sana yeni bir bacak alırım ve sen de takarsın. Anlaştık mı?

Kedi Funes hemen karşılık vermedi. Bu süre başı önüne eğik durdu, incinmişti kuşkusuz, sonra konuştu:

—Dinle Raúl, bana kızma. Sana minnettar olmadığımı zannetme.

—Kes zevzekliği, diye sözünü kesen Mendizabal, sert bir hareketle fincanını masaya koyup ayağa fırlamıştı. Senin minnettarlığına ne zamandan beri ihtiyacım olduğunu sanıyorsun. Sen gerçekten et kafanın tekisin. Boyuna işlerin iyi gitmeyeceğine kendini inandırmaya çalıştırıp duruyorsun. Tamam, sen böylesin, buna söyleyecek sözüm yok, ben çekip gidiyorum, ama yine de

bunlar sana o bacağı getirmemi engellemez.

Gülerek bakıştılar. Mendizabal önce adamın sırtına bir şaplak indirdi, sonra konuştu:

—Şimdi artık kafa ütülemeyi bırak da bana yeni bir mate yap, fincandaki buz gibi oldu.

Funes demlikteki mateyi yeniledi, sonra bir sigara yaktı. Birbirlerine sessizlikte eşlik ederek öylece kaldılar. Mutfağın kapısından hafif, tatlı bir rüzgâr esiyordu. Dışarıda hâlâ boğucu bir sıcak vardı, toprak alev alev yanıyor, binlerce kelebek uçuşuyordu.

Mendizabal fincanını bıraktı, ayağa kalktı ve:

—Bizim ihtiyarların odasına gidiyorum, dedi.

Bunu asla ihmal etmezdi. Bu eve yaptığı ziyaretlerin vazgeçilmiz bir parçasıydı.

Küçük koridoru geçti, kapıyı açtı ve hemen tanıyıverdiği bir kokuyu muhafaza eden oraya girdi. Bu koku duvarlardan mı gelir yoksa mobilyalardan ya da yatak örtüsünden veya eski, yıpranmış halılardan mı bilinmez; ama hep oradadır, insanın içine dolar. Bu ailesinin kokusudur, içinde yaşamış oldukları bütün evlerde bırakmış oldukları koku, öyle ki bunu içine çeker çekmez adeta sihirli bir biçimde çocukluğuna ve gençliğine kavuşuveriyordu.

Komidinlerden birinin üzerinde anne ve babasının resimleri vardı. Onları uzun uzun incelemek için yatağın kenarına oturdu. Adamın enerjik bir yüzü, güçlü bir çenesi ve kapkara bıyıkları vardı. Koyu renk bir takım elbise giymiş, yeleğinin cebinden uzun bir saat kösteği çıkıvermişti. Bayramlık giysileriydi sırtındakiler, fotoğraf çektirmek için elbet en iyi giysisini giymişti. Kadınsa, tam tersine, beyaz sade bir elbise giymişti. Ama asıl dikkat çeken yüzüydü: Tam olarak güzel denemeyecek, ama sır dolu, yarı aralık ince dudaklar ve sonuna kadar hüzün dolu bakışlar taşıyan bir yüz.

Mendizabal annesinin fotoğrafını eline aldı ve uzun bir süre baktı. Sonra ceketinin cebinden bir mendil çıkarttı, hafifçe tükürükledi ve büyük bir özen ve yoğunlukla camı ve çerçeveyi ovmaya koyuldu. Sonra resmi tekrar yerine bırakıp odadan çıktı.

Funes mutfakta bekliyordu.

—Hâlâ mate istiyor musun? diye sordu.

—Hayır, dedi Mendizabal, uykum var. Galiba biraz uzanacağım.

—Git uzan, acelemiz yok.

Anne babasının büyük yatağında iki saate yakın uyudu. Uyandığında saat akşamın beş buçuğu olmuştu. Yüzünü yıkadı, aynada çehresini inceledi: Gözleri şişmiş, ama yüzü dinlenmiş görünüyordu. Bu evde, bu yataktaki kadar hiçbir yerde rahat uyuyamıyordu. Bu havlu aldı, yüzünü kuruladı ve mutfağa döndü.

Funes, tahta bacağı masanın üzerinde, sigara içerek eski bir gazeteyi okuyordu. Geldiğini görünce konuştu:

—Sıcak biraz olsun azaldı. Bir mate daha ister misin, yoksa hemen antrenmana mı başlıyorsun?

—Her ikisi de, dedi Mendizabal gülerek.

Bir elinde mate, diğerinde Lüger'i evin arkasındaki arsaya çıktı. Gerçekten de sıcaklık da, kelebekler de azalmıştı.

Mendizabal önce kamışla mateden bir fırt çekti, sonra sordu:

—Prens nerede?

—Bilmem, dedi Kedi Funes, bazen saklanır.

—Prens, diye seslendi Mendizabal, Prens!

Güçlü bacakları olan iri bir kara köpek bir ağacın ardından çıkıverdi, önce uykulu uykulu hırladı. Mendizabal'ı görünce ona doğru koştu, neşeyle kuyruğunu sallayarak etrafında halkalar çizmeye başladı.

—Bugünlerde sağlığı iyi mi? diye sordu Funes'e.

—Çok iyi. Hiçbir sorun yok.

Mendizabal diz çökerek uzun uzun köpeği okşadı. İki yıl önce, kimbilir nereden çıkıp, bahçelerine dadanmış, bir daha da hiçbir yere ayrılmamıştı. Funes'in can yoldaşıydı. "Asla bu kadar iyi anlaşan kedi ve köpek görmemiştim" diye takılırdı Mendizabal ara sıra.

—Git getir Prens, diye bağırdı Mendizabal elindeki sopayı uzaklara fırlatırken.

Prens hemen ağzında sopayla geri dönüverdi. Mendizabal onu yine okşadı ve hafiften sırtına bir şaplak indirdi.

—Tamam, yeter artık. Birazdan yine devam ederiz. Git böceği çalıştır, diye seslendi Funes'e.

"Böcek", karmaşık bir mekanizmayla işleyen hedef tahtasıydı,

otuz metre kadar ileriye su deposunun elektrikli pompasının yanına konmuştu. Mendizabal kıytırık bir lunaparktan ucuz bir fiyata almıştı. Beş tane kukla vardı üstünde: Bir boğa güreşçisi, bir dansöz, bir boksör, bir kozmonot ve bir palyaço. Zor duyulan, çocuksu bir müziğin ritmiyle hareket eden bir zincire monte edilmişlerdi.

Kedi, aletin kordonunu prize taktı ve kuklalar dönmeye başladılar. Uzaklardan, güç bela Strauss'un bir valsi duyuluyordu.

Kedi, elinde mate, koltuğunun altında termos, bir ağaç gölgesine oturmuş, köpek de ayaklarının dibine çökmüştü, Mendizabal hazırlanıyordu.

—Bu mereti alalı en aşağı yirmi yıl oluyor, dedi Mendizabal.

—Yirmi beş yıl. Belki yüz kere anlattın bunu.

—Oh olsun sana, yüz kez daha dinlersin. O günü iyi anımsıyorum, bütün bir atış standını kaldırıp götürmüştüm: Bebekler, elektrikli trenler, futbol topları, hepsini... Sonunda adam neredeyse bütün dükkânı toparlayıp götüreceksin, demişti. Ben de birden satın almayı teklif ettim. Adamlar öyle bir durumdaydılar ki! Hepsi iflas etmişti, park da yakında kapanacaktı.

Olduğu yerde döndü, sol elini kemerine götürdü, sağ kolunu kaldırdı ve nişan aldı.

—Oldu, gevezelik yeter, dedi, –sonra adeta kendi kendine söylenirmişçesine, dişlerinin arasından mırıldandı:– Bakalım ne durumdayız.

Boğa güreşçisi, dansöz, boksör, kozmonot ve palyaço adeta meydan okurcasına daha hızlı dönmeye başlamışlardı. Ateş etti. Funes daha iyi izleyebilmek için termosunu yere bırakmıştı. Prens sıçradı ve havladı. Önce boğa güreşçisi düştü, sonra dansöz ve de boksör. Kurşunlar hedefe vururken madeni bir ses çıkarıyorlardı. Bir tane daha, sıra kozmonota gelmişti. Bir sonuncusu ve ....ıska. Palyaço hiç isabet almadan yoluna devam ediyordu. Mendizabal bir el daha ateş etti, sonra peşpeşe iki kez. Boşuna. Palyaço turunu tamamlayıp gözden kayboldu.

Mendizabal bekledi. Kukla çok geçmeden yine ortaya çıktı. İri kırmızı burunlu, boyalı gözlü, pis pis sırıtan bir palyaçoydu. Tepesinde iri sarı bir bukle vardı. Mendizabal kuklanın hareketini izledi, kolunu indirmiş, ateş etmeyi bırakmıştı. Palyaço yine kayboldu:

—Haydi be yahu, vurmayacak mısın şunu? diye sordu Funes hayretle.

Mendizabal karşılık vermedi. Lüger'ine ikinci şarjörü taktı, palyaço gelirken yine atış pozisyonunu aldı. Kolunu aniden kaldırıp ateş etti. Palyaço bir teneke gürültüsüyle yeri yıkıldı.

—Tamam, dedi o zaman Mendizabal, besbelli ki rahat değildi. Bugünlük yeter.

—Ne işler çeviriyorsun bu aralık? diye sordu Kedi Funes.

Mutfaktaydılar. Ateşte yine su kaynıyordu. Prens bir köşede uyuyordu. Akşam çöküyordu.

Kedi'nin sorusu Mendizabal'ı hiç mi hiç şaşırtmadı: Bunu bekliyordu, çünkü dostunun kendi işlerine burnunu sokmasına alışmıştı. Çok uzun süreden beri tanışıyorlardı, otuz yıl kadar önce, Gualtieri'nin çetesinde birlikte başlamışlardı bu işlere. O dönemde bankaları olduğu kadar sigara dikkânlarını da soyarlardı. Her ikisi de hırslı, kararlı, ateşli silahlara tutkuyla bağlı çocuklardı ve yaşam boyu dost kalacaklarına inanıyorlardı. Oysa olaylar her ikisi için de farklı gelişti: Bir gece polis Gualtieri'yi tutukladı. Çete, şefini yitirmişti ve bir seçim yapmak gerekiyordu:

Ya Gualtieri'ye firar etmesi için yardım edilecekti ya da yeni bir şef seçilecekti. İyi nişancı ama yüzü hâlâ sivilceli, çok genç bir delikanlı olan Castillo, en ateşli tavrıyla, hayatları bahasına Gualtieri'nin kaçmasına yardımcı olmaları gerektiğini, çünkü adamın vazgeçilmez şefleri olduğunu savundu. Böylece bir gece, Mendizabal, Kedi ve ötekiler, şeflerini merkez hapishane Devoto'ya götüren cezaevi arabasına saldırdılar. Silahlar, çığlıklar atıldı, kan döküldü. Castillo en cüretli atılımıyla arabaya girmeyi becerdi, Gualtieri'nin iki gardiyanını vurdu ve şefine bir silah uzattı. Sonra birlikte Mendizabal, Kedi ve çetenin geri kalanlarının beklediği arabaya koştular. Can çekişen gardiyanlardan biri, son nefeste, birbirlerine adeta sarılarak koşan iki adamın üzerine boşalttı silahını. Castillo acı dolu bir çığlık fırlatarak yere yığıldı, şefine: "Kaçmana bak, çabuk, beni bırak, sen kurtul!" diye haykırıyordu. Gualtieri gerisin geri döndü ve az önce kendisine vermiş olduğu silahı yaralı adamın üzerine boşalttı. "Geride asla yaralı bırakmamalı," diye açıklamada bulundu daha sonra çete üyelerine. Aynı akşam, Barracas sokağındaki bir kahvede, Mendizabal, Kedi'ye bundan böyle şefsiz, arkadaşsız tek başına çalışacağını bildiriyordu. Ve böyle de yaptı.

Ama Kedi, Gualtieri'yle çalışmasını sürdürdü. Daha sonra o da çeteyi bıraktı (on gün sonra Gualtieri, Retiro'da üç kurşunla vurulmuştu), bir başka çeteye girdi, aynı faaliyetleri, hiç uğruna adam öldürmeleri sürdürdü. Neyse, Mendizabal'ın gidişinden otuz yıl sonra tesadüfen sağdan soldan toplamış üç dört garibanla kendi çetesini kurdu. Ve bir sabah, şafak vakti, polisle çıkan bir çatışmadan sonra, Buenos Aires limanında onu öldü diye bir kenara bıraktılar. Eski dostunun evine kadar adeta sürünerek gitti ve ondan yardım istedi. Bundan böyle her şeyi bırakıp huzurlu bir hayat sürmek, ya da usulca ölmek istediğini itiraf etti, aslında ikisi de aynı kapıya çıkıyordu. İşte bugün Mendizabal'a:

—Ne işler çeviriyorsun bu aralık? diye sorarken durum bu merkezdeydi.

Evet, bu soru Mendizabal'ı şaşırtmamıştı. Yine de kendi kendine ne cevap vereceğini soruyordu, çünkü kendi kafasında da her şey çözülebilmiş değildi. Konuşmaya çalıştığında her şeyin karmakarışık olduğunu fark etti. Kedi Funes'e ne anlatmalı? Olup-

biteni ona nasıl açıklamalı? Peña yanılmamıştı: Bu davranış biçimi çok farklıydı. Bundan önceki görevlerinde olaylar *aynı biçimde* cereyan etmemişti. Sadece fotoğraf olayıyla değil ama bizzat Peña'nın dahi bilemeyeceği nedenlerden dolayı: Amanda, Cecilio, Sergio. Eskiden tüm yaptıkları sıkı bir takip, bir iki fotoğraf ve hedefini şaşırmayan bir mermiden ibaretti. Ama bu kez öyle değil. İşte yeni olan da bu. Ama neden? Bilemiyordu. Hem bilmek o kadar önemli miydi? Eğer Kedi sorgulamasaydı, asla kendi kendine bu soruları sormazdı. Onda alışılmadık bir şey daha: Nedenini doğrulamadan bir şeyler yapmak.

Derin derin içini çekti, cüzdanından Külpe'nin bir fotoğrafını çıkardı ve Funes'e uzattı.

—Bu adamı temizlemem gerek, dedi. Özel bir durumu yok. Sıradan bir iş.

Kedi resme çabucak bir göz atıp iade etti.

—İyi para alacak mısın? diye sordu.

—Evet, çok iyi.

Funes hafiften başını sallayarak onayladığını belli etti.

—O zaman bana yeni bir bacak almak senin için fazla yük olmaz, dedi, hani şu Almanya'dan gelecek olanı...

—Hayır, ne münasebet, dedi Mendizabal. –Ve gülerek ekledi:– Harcadığımdan çok fazlasını kazandığımı bilirsin.

Aslında Funes'in konuşmayı sürüklemek istediği yön bu değildi. Yalnızca vakit kazanmak istiyordu.

—Kahve ister misin?

—Hayır, boşver. Geç oldu. Gitmem gerek.

Kedi ocakta kaynamakta olan suyu indirdi, bir sigara yaktı ve Mendizabal'ın karşısına oturdu. Hareketleri daha bir rahatlamıştı sanki. Neredeyse topallamıyor denilebilirdi.

—Canın daha mı az yanıyor? diye sordu Mendizabal.

—Evet, hava serinledi. Kesik yerimin şişi indi, ben de daha rahat hareket edebiliyorum.

Sanki söylenecek her şeyi söylemiş, ayrılık anını beklemekten başka yapacak işleri kalmamış gibi susuyorlardı. Yine de Funes, ihtiyatla ve gözle görülebilir bir gayretle konuştu:

—Dinle Raúl, belki üstüme vazife olmayan bir şeye karışıyorum, ama uzun zamandır sana söylemek istediğim şeyler vardı.

—Eh! Haydi o zaman!

Kedi Funes biraz bekledi. Usul usul ama derinden bir nefes çekti sigarasından:

—Sana senden söz etmek istiyorum. Şimdiye kadar asla buna cesaret edemedim, belki sen daha genç olduğundan ve önünde vakit olduğunu sandığımdan. Ya da benim için tüm yaptıklarından. Sana bunları söylemem canını sıkıyor, biliyorum, ama bu da bir gerçek, sana çok şey borçluyum Raúl.

—Haydi, zırvalama Kedi, dedi Mendizabal. Ne oluyor sana böyle?

—Bana mı? Hiiç, her şey yolunda. Hiçbir boka yaramasam bile. Ama ben sızlanmıyorum. Prens'im var. Üstüne üstlük bu arada bir de Angela var, haftanın iki üç gecesi geliyor. Bana eşlik ediyor. Sanırım sana daha önce de ondan söz etmiştim. Müthiştir, son derece şefkatli. Dünya tatlısı bir karı. Birlikte iyi eğleniyoruz. Olağanüstü bir şey yapmıyoruz, ama birlikte güzel vakit geçiriyoruz. Buna karşılık sen, sen hiç keyifli değilsin. Bu sözümü kötüye yorma. Bunu sana söylüyorum, çünkü ben senin dostunum. Eminim senin yarın elli yaşına basacağını anımsayan tek kişiyim. Yalan mı?

Mendizabal karşılık vermedi. Funes'den gözlerini ayıramıyordu. Öteki devam etti:

—Bazen, kendi kendime diyorum ki...

Durdu:

—...burada insan çok fazla düşünüyor, biliyorsun. İnsanın boş zamandan bol bir şeyi yok. Bazen kendi kendime kazandığın bu kadar parayla ne halt ettiğini soruyorum Raúl. Nerelere harcıyorsun? Nasıl eğleniyorsun? Yemin ederim en çok da bunu düşünüyorum: Nasıl eğleniyorsun?

Nasıl devam edeceğini bilemezmiş gibi kısa bir süre sustu:

—...Bu böyle devam edemez Raúl. Ne bileyim, iyi bir kadına ihtiyacın var bence, ama herhangi bir kadına değil, bir hayat arkadaşına. Hatta biraz daha fazlasına. Ciddi söylüyorum, bir alay herifi temizleyip, paraları cebe indirip, evine dönmek yetiyor mu sana? İşin acıklı yanı da hep aynı işi yapıyor olman. Dinle, senin neye ihtiyacın var, biliyor musun? Hayatını kerhaneye çevirmeye, inan bana.

Mendizabal şefkatle elini Funes'inkinin üzerine koydu.

—Tastamam ben de bunu yapıyorum işte.

Sonra "ne olur ne olmaz" diye pansiyonunun telefon numarasını not ettirdi.

—Bir iki gün daha burada olacağım. Beni arayabilirsin.

Yarım saat sonra Buenos Aires'e doğru yola çıkmıştı. Arabasının dikiz aynasından kıpkırmızı gün batımının üzerine düşen Kedi ve Prens'in şekillerini izliyordu.

Uzaklaşırken, Funes sağ elini sallayarak onu yolcu ediyordu.

Avellaneda'yı geçerken, mermi iriliğinde doluyla karışık, kulakları sağır edici bir gürültüyle inen sel gibi bir yağmura yakalandı. Hızını kesti, silecekleri çalışırırken düşünmeye başlamıştı: *Bu çok sürmez, çok sürmeyecek kadar hızlı yağıyor.* Pansiyona ulaştığında yağmur kesilmişti bile.

—Ne garip hava, dedi Bayan Garland kederli bir ifadeyle, onun kapıdan içeri girdiğini görünce. Şubatta mıyız, ağustosta mı, insan bilemiyor.

—Şubattayız Bayan Garland, dedi Mendizabal. Hep de böyle olmuştur.

—Öyle mi dersiniz? –Ve cevap beklemeden devam etti:– Deniz kıyısına gidenler için pek acı. Yine de burada kalanlardan iyi du-

rumdadırlar. Ama siz üşümüş olmalısınız. Bir fincan çay ister miydiniz?

Mendizabal isteksizce kabul etti, çünkü bu akşam için kafasında binbir plan vardı ve bir an önce bunları gerçekleştirmek istiyordu. Bayan Garland çayı getirdi ve yine tatilciler için duyduğu üzüntüden söz etti, özellikle de Mar de Aló'ya, San Bernardo'ya ya da Villa Gesell'e gidenlere, çünkü buralar o kadar sıkıcı yerlermiş ki insan yağmur yağınca ne yapacağını bilemezmiş, Mar del Plata gibi değillermiş, orada her şey bulunurmuş, giderek daha pahalılanıyormuş ama olsun, öyle değil miymiş efendim?

Mendizabal evet, diye karşılık verdi, yakında Mar del Plata'da tatil geçirmek imkânsız bir duruma gelecek, hem sadece orada değil, her yerde. Bayan Garland da maalesef sık sık bunu duyuyormuş, ama ona göre insanlar biraz da abartıyorlarmış, neyse keşke yanılmasaymış...

Fincanları topladı ve konuşmaya bir nokta koyduğunu farz etti. Kadının ince bir sezgisi vardı –kuşkusuz gururu sayesinde– öyle ki pansiyonerlerinin vakitlerini çalmaya başladığını hemen anlayıveriyordu.

Mendizabal odasına çıktı. Kapısını kapadı, hatta kilitledi, ışıkları yakmadan pencereye gitti. Külpe'nin camındaki perde yarıya kadar kapalıydı. Işık yoktu.

Birden içini belli belirsiz bir huzursuzluk kapladı: Bütün gün boyunca Külpe'yi takip etmemiş, ne evinden çıktığını görmüş, ne de Las Barrancas ya da piyangocu dükkânının oralarda ona rastlamıştı. İşin en kötü yanı çok az zamanının kalmış olmasıydı. Olayları hızlandırmak gerekiyordu.

Odasından çıktı, merdivenleri üçer beşer indi ve kendini sokakta buldu. Bu kez şansı yüzüne gülmüş, Bayan Garland'la karşılaşmamıştı, kadın onun ıslak giysilerini değiştirmeden, hemen böyle alelacele çıkıverdiğini görse çok şaşırırdı kuşkusuz.

Külpe'yi evinde bulamayacağından emindi, hem zaten bunu istemiyordu da, vakit henüz gelmemişti. Ama yeraltı geçidinin merdivenlerini inerken ve bir kez daha pis taşlarda yankılanan adım seslerini dinlerken ve de ikinci merdivenin basamaklarını ikişer ikişer çıkarken, kendi kendine bu daireyi bir kez daha ziyaret etmek fikriyle adeta tahrik olduğunu itiraf ediyordu; çünkü Külpe daha birkaç

saat önce oradaydı (Külpe'nin girdiği yere girmek, onun baktığına bakmak, dokunduğuna dokunmakla bütün bir gün boyu onu izlemiş olmanın üç katı daha fazla bilgi sahibi olabiliyordu). Hem Cecilia da gelmişti, daha bir gün önce oradaydı, birlikte yatmışlardı.

Asansör alt kattaydı ve Mendizabal bu kez bundan yararlanmaya karar verdi. Saatine baktı: Dokuza beş var. İlk kez Külpe'nin dairesine gece giriyordu.

Anahtarla üç kurcalayışta kapı açıldı, içeri girdi, ardından kapıyı kapattı ve bir süre kanada dayanıp karanlıkta durdu. Oturma odasının penceresinden bir sokak lambasının sarı ışığı süzülüyordu. Tam bir sessizlik hâkimdi eve. Mendizabal sadece kendi soluk alıp verişini duyuyordu. Işığı yaktı.

Gündelikçi kadın uğramıştı besbelli. Her şey yerli yerindeydi: Vazo masanın ortasında, küllük büyük koltuğun yanında, iki viski bardağı tekerlekli masada. Odayı bölen duvarın üstüne üç küçük tablo bile asılmıştı. Deniz manzaralarıydı bunlar, parlak yaldızlı çerçeveleri Mendizabal'ın dikkatini çekti. Bir önceki ziyaretinde bunları fark ettiğini anımsamıyordu.

En küçük ayrıntıyı inceleyerek, bakışlarıyla oturma odasını taradı. Ne halı üzerinde sigara, ne yarı boş bardaklar. Üç küçük tabloyu inceledi: Martılar, eski zaman yelkenlileri, dinç görünüşlü yaşlı deniz kurtları.

Yatak odasını karıştırmaya karar verip hafiften başını çevirdiğinde onu fark etti: Bir sandalyenin üzerinde, adeta yarı saklı bir biçimde bir telefon duruyordu. Şaşkın, kafası karışmış, alete doğru gitti ve ahizeyi kaldırdı. Çalışıyordu, ama gariptir, eski bir modeldi, çok çok eski de sayılmaz, ama şimdi Telefon Şirketi'nin taktıklarından çok farklı bir model. Bu aletin böyle birdenbire ortaya çıkıvemiş olmasını da tuhaf karşılamıştı. Bunun varlığını *tamamen* geçerli kılacak bir durum yoktu. Bir hususta emindi: *Son geldiğinde telefon yoktu* ve böylesi bir durum yatak odasında Amanda ve Sergio'nun fotoğrafının bulumamasından daha az şaşırtmıştı Mendizabal'ı. Yeni sayılacak bir binada telefon bulunmaması ender sayılacak bir durum değildi.

Bu aletin böyle birdenbire ortalık yerde bitivermesinin ötesinde, asıl mantık dışı görünen, onun modeliydi. Telefon Şirketi sonunda

bu binaya da telefon takmaya karar vermiş olsa bile asla bu tür bir model koymazdı.

Mendizabal, *aleti bizzat Külpe'nin yerleştirmiş olduğu* kararına vardı.

Cüzdanından bir kâğıt parçası çıkardı ve aletin üzerinde yazan numarayı not etti. Bu semtin numarasıydı, bunda bir gariplik yoktu, ama o zaman neden böyle adeta gözlerden kaçırmak istenirmişçesine bir sandalye üzerine konulmuştu.

Normaldir! Kaçak ve muhtemelen geçici olarak bağlanmıştı. Demek Külpe gerçekten hareketlenmeye başlamıştı. Ve önemli adamın çıkarlarını tehlikeye atabilecek birtakım emirleri almak ya da vermek amacıyla bir telefona ihtiyaç duymuştu.

Mendizabal bir kez daha az zamanı kaldığını kabullenmek zorunda olduğunu anladı.

Yatak odasında da temizlikçi kadının hamaratlığının izlerini görebilmek mümkündü. Her şey derli topluydu. Bir şey hariç: Külpe'nin son günlerde hep giydiği gümüş düğmeli, mavi ceket. Odanın bir köşesinde duran bir sandalyenin arkalığına takılmıştı.

Mendizabal ceketi inceledi. İnce kumaştan, kruvaze bir ceketti. Ceplerini karıştırdı, hiçbir şey bulamadı. İki üç adım geri çekilip uzaktan baktı. Çok tuhaf, sanki Külpe sandalyede oturuyor gibiydi. Mendizabal usul usul kendi ceketini çıkardı, yatağın üzerine koydu ve kurbanınkini giydi.

Gömme dolabı açtı, kapağın iç yüzünde bir ayna vardı. Kolları biraz uzun gelmişti, omuzları epey dar, ama yine de fena olmamıştı.

Giydiği kadar yavaş bir hareketle ceketi sırtından çıkarana değin uzun bir süre aynada kendini izledi. Aldığı yere koydu ve kendininkini giydi.

Dikkatle sağda solda bir şeyler aramaya koyuldu, şansı yaver gitti, yatağın ayaklarından birinin ardında, mucize eseri temizlikçi kadının dikkatinden kaçmış bir sigara izmariti buldu.

Yerden aldı. Sigara yarıya kadar içilmişti ve üzerinde hâlâ ruj izi vardı. Ceketinin cebine koyup odadan çıktı.

Mutfağı ve çamaşır yıkanan yeri de araştırdı, pek ilginç bir şeyler bulamadı. Salona döndü, gizli bir neşeyle perdeye yaklaştı ve sigarasıyla yapmış olduğu yanık izine baktı. Hâlâ yerindeydi, gizemli ve el değmemiş gibi. Güldü, keyiflenmişti.

Işığı söndürdü, sessizce kapıyı açtı ve dışarı süzüldü. Kendine bir ödül verirmişçesine bir sigara yaktı: Memnundu hayatından.

Pansiyona dönünce önce doğru duşun altına girdi, sonra üzerini değiştirdi ve karnını doyurmak için Santa Fé sokağındaki *Munich* lokantasına gitti. Bir saat sonra, arabasını *Annie Malone*'un bir blok ötesine park ediyordu.

Gece kulübüne doğru yürümeye başladı. Gülümsüyordu. Gök berrak, hava serindi. Bu cumartesi gecesi neden biraz eğlenmesin?

Cart renklerin canlandırdığı *Annie Malone*'un ışıklı yazısı karanlıkların içinde parlıyordu. Botanik bahçesinin bulunduğu karanlık mahallenin gecesinde salınıp gezen tüm yalnız insanları (ihtiyatsız ya da umutsuz) kapıvermek için boyuna açılıp kapanan kocaman bir el gibi, bir yanıp bir sönüyordu.

Mendizabal kapının önünde durdu ve bir sigara yaktı. Büyük camekâna bir göz attı, hiçbir değişiklik olmamış gibiydi. Her şey yerli yerindeydi: İthal malı viski şişeleri, iki kadının fotoğrafları, pullu giysiler, striptizin o beylik ve biraz da sıkıcı pozları. Orta Amerika'nın iç bayıltıcı şarkılarını anımsatmak iddiasında olan isimler: Lupe Quintana, Teresita Velasco.

İçeri girdi.

Bu tür yerlere adım atmayalı yıllar olmuştu, ama hiçbir şey tam olarak değişmemişti: Yarı gölgeler, ölgün ışıklı lambaların ancak aydınlattıkları küçük masalar, iyice ışıklandırılmış bir boşluk. Hem dans pisti hem de sahne görevi yapan bu alanda şimdilik bir kadın bir striptiz numarası yapıyordu, barda birkaç çift viski içiyor, birkaçı da salonda oturmuş, hiç utanmadan sevişiyorlardı. Müşteri az, sanki gece daha henüz başlamamış gibi.

Kenarda bir masa aradı. Kırmızı ceketi, gözlerinin çevresinde mor halkalar bulunan bir garson yaklaştı. Mendizabal bir viski ısmarladı, sigarasından son bir nefes çekti ve barda olanları incelemeye başlamadan söndürdü.

Uzun taburelerden birinin üzerine tünemiş, dirseği tezgâha dayalı, dalgın Cecilia, striptiz gösterisini izler numarası yaparak sigarasını içiyordu. Mendizabal onu hiç yakından görmemişti. Dudakları ve gözleri adamakıllı boyalı, buna karşılık yüzü çok solgun görünüyordu. Uzun ve sivri bir burnu vardı ve platin sarısı saçlarını küçük bir topuz yapmıştı. Vücudu ince ama sağlam ve cinsellik doluydu.

Mendizabal içinden gülümsedi: Cecilia olması gereken yerdeydi, ona rastlayacağını tahmin ettiği yerde. Şimdi (dedi kendi kendine) onundu artık, onu kaybedemezdi.

Yanında iki kadın daha vardı. İçlerinden biri güçlü kuvvetli, bayağı halli, sanki birinin gelmesini beklermişçesine kapıya bakarak viski içiyordu. Daha çekici olan ötekinin geniş omuzları, ince bir vücudu ve birbirinin üzerine attığı uzun bacakları vardı. Pırıl pırıl, simsiyah saçları omuzlarına dökülmüştü. O da sigara içiyor ve striptiz seyreder numarası yapıyordu. Ara sıra başını hafiften Cecilia'ya çeviriyor, kısa bir şeyler söylüyor, öteki de pek ilgilenmeden başını sallayarak cevap veriyordu. Tezgâhın ardında barmen işiyle uğraşıyordu.

Mendizabal varlığının hiç ilgi çekmemesini tuhaf buldu. Bu üç kadın besbelli erkek müşterilerle ilgilenmek, onlara havadan sudan söz edip, özellikle yalnızlık ve sıkıntılarından sızlanmalarını dinlemek ve konsomasyona tevşik için oralarını buralarını mıncıklatmak üzere buradaydılar.

Oysa üçü de kafalarını çevirip masasına bakmamışlardı bile. Yoksa buradaki rolleri başka mıydı? Pek mümkün değil! Ya da vakit

daha çok erken! Belki de yaklaşmak için ondan bir işaret, garsonla iletilen bir mesaj, hafif bir hareket, bir göz kırpma bekliyorlardı! Tabii kendi de bara gidip, lâf atabilirdi.

Sonunda *bir tür ritüele* baş vurmaya karar verdi ve ceketinin üst cebinden Külpe'nin dairesinde bulduğu yarım sigarayı çıkardı. Okşarcasına, özenle düzeltti ve Cecilia'nın gözlerinin içine bakarak dudaklarına götürdü. Dumanı onun yönüne doğru üfledi.

O zaman, sanki esrarengiz bir çağrıya cevap verirmişçesine, kadın da bakışlarını ona dikti.

Mendizabal bakışlarını Cecilia'dan çekmeden, parmakları yanana kadar içti sigarasını. Yine de birden sigarasını bıraktığında sanki büyü bozulmuştu. Cecilia, sanki bir şeyler söylermiş gibi muhteşem bacaklı, siyah saçlı kadının kulağına eğildi. Kadın Mendizabal'a bakarak kafasını salladı. Sırtını tezgâha dayamış oturan, erişilmez Cecilia, yerinden kımıldamadı, oysa siyah saçlı kadın taburesinden inmiş, dudaklarında profesyonel bir gülümsemeyle Mendizabal'ın masasına doğru yürüyordu.

Mendizabal hüzünle karışık, belli belirsiz bir öfkeye kapıldı. Neden Cecilia bizzat gelmiyordu? Neden bu küçümseme, oysa mesajı çok açık seçik *ona* yönelikti (dudaklarının arasında tuttuğu, tükrüğüyle ıslattığı, bu küçük nesne vasıtasıyla). Ama ustalıkla ma-

saların arasından süzülerek, gülümseyerek gelen ötekiydi.

—İzin var mı? dedi otururken.

—Elbette, diye karşılık verdi Mendizabal.

Ve yine bakışlarını Cecilia'nınkilere daldırdı.

—O benden fazla hoşuna gidiyor, değil mi?

—Kim? diye sordu Mendizabal.

—Sarışın. Bizden bir şey kaçmaz. Hâlâ ona bakmayı sürdürüyorsun.

—Sadece meraktan. Senin yanımda olmandan memnunum.

Beklenmedik bir hareketle kadın iki eliyle yüzünü kavradı ve en ateşli bir biçimde dudaklarından öptü. Sonra geriye çekildi ve göğsünü şişirdi.

—Elbette civcivim, dedi. Elbette benim yanımda olmaktan memnunsun. Zaten büyük ikramiye sana çıktı. Ben Lupe Quintana'yım. Yoksa bunu bilmediğine kanmamı mı isterdin?

Mendizabal birden karşısındakinin dışarıdaki vitrini süsleyen fotoğraftaki kadınlardan biri olduğunu fark etti. Ama yine de bir değişiklik vardı. Saçlarının rengi!

—Fotoğrafta sarışınsın, dedi sertçe.

"Ve de daha genç" diye ekleyecekken vazgeçti. Hem bu haksızlık olurdu: Hâlâ enfes bir dişiydi.

—Evet, biliyorum, dedi kadın. Üstelik on yaş daha gencim. Bunu ilk bilen benim, merak etme. Ama bak, ver elini...

Karşılık beklemeden adamın elini kapıp kalçasına götürdü:

—Dokunabilirsin, korkma.

Kadının kalçasını okşadı, önce usulca, sonra daha kararlı bir biçimde. Kadın gülümseyerek sordu:

—Ne dersin? Hâlâ sımsıkı değil mi? Her yanım böyledir işte. On üzerinden on, civcivim.

—Fena değilsin, dedi elini çekerken.

Kadın bir sigara çıkardı ve karşısındakinden beklemeden yaktı.

—Teresita'nın numarası hoşuna gidiyor mu? diye sordu çenesiyle küçük sahnede soyunan kadını işaret ederek.

Mendizabal'ın cevabını beklemeden ekledi:

—Vitrindeki öbür fotoğraftaki de odur. Bilmem fark ettin mi?

Mendizabal evet dedi.

—O gerçekten fotoğraftaki yaşındadır. Yirmi altı. Bir şaheser,

civcivim. Ama sana bir şey söyleyeyim... Bana ister inan ister inanma ama sahnede ondan çok daha iyisini becerebilirim. Bana inanıyor musun?

—Elbette sana inanıyorum, dedi. Ama sen neden soyunmuyorsun?

Kadın gülümsedi:

—Artık halkın önünde yapmıyorum civcivim. Sadece özel davetlerde. Şimdi ben tango söylüyorum. Striptizci olarak emekliye ayrıldım. Şikâyetim yok. Hayat böyle...

Elini Mendizabal'ın baldırına, neredeyse bacak arasına soktu, adama sokularak sordu:

—Teresita hoşuna gitti mi? Bak.. bak...

Teresita yuvarlak ve dipdiri memelerini gösteriyordu. Lupe yine konuştu:

—Yemin ederim ondan aşağı kalır yanım yok, civcivim.

—Bundan eminim.

Garson viski getirdi:

—Bir şey içer misin? diye sordu Mendizabal.

—Seninkinden olsun...

Ve garsona dönerek:

—Bir viski, oldu mu? diye sordu. Beni iyi anladın mı?

—Çok iyi, dedi garson uzaklaşırken.

Yine Mendizabal'a sokuldu, kolunu adamın omzuna attı ve elini saçlarına daldırdı.

—Biliyor musun, dedi, bizlere her önlerine geleni yuttururlar, oysa ben senin bana iyi bir şey ısmarlayacağını hissettim, yanılıyor muyum?

—Evet, evet, dedi.

—Seni böyle tutmamdan rahatsız olmuyorsun ya?

—Hayır, nasıl istiyorsan öyle yap.

Ama yine Cecilia'ya baktı. Lupe hemen farkına vardı, kasıldı ve usulca uzaklaştı.

—Bu kadar çok mu hoşuna gidiyor bu sarışın?

—Neden?

—Karıyı dikizlemekten bıkmadın da.

—Söyledim ya, meraktan.

—Sana ondan söz etmemi ister misin?

—Keyfin bilir, dedi aldırmaz numarası yaparak.

Kadın yine saçlarını okşadı ama bu kez sarılmadan. Yarı alaycı, yarı eğlenirmiş gibi bir gülümseme belirdi yüzünde.

—Vaktini onunla ziyan etmeye değmez. Burada yüksek bir mevkidedir o, üstelik dostu vardır. O güzel olduğu ve de etrafta hayranlık uyandırmaktan hoşlandığı için gelip böyle bara oturur, ama müşterilerle ilgilenmez, sevgilim. Burada çalışanlar bizleriz. O kraliçedir. Gözü yükseklerde. Ne demek istediğimi anlayabiliyor musun?

Mendizabal anladığını söyledi. Garson Lupe'nin viskisini getirdi. Kadın adama beklemesini emretti, içkinin tadına baktı ve bu kez iyi olduğunu, abuk sabuk bir şey yutturmaya çalışmadığını beyan etti. Garson homurdanarak uzaklaştı. Lupe yine söze başladı:

—Burada çok dikkatli olman gerek, civcivim. Ormandan beterdir burası.

Bir dikişte viskisini bitirerek sordu:

—Biraz daha fazlasını öğrenmek ister misin? Sarışın hakkında yani...

—Neden olmasın, dedi Mendizabal gülümseyerek, ama sanırım aslında o göründüğü kadar sarışın değil. Bana boya gibi görünüyor.

Lupe gülmeye başladı.

—O kara saçının gerçek rengini bilmez bile. Ama yine de ben çenemi kapatayım daha iyi. Dedim ya burada bir ağırlığı vardır, bense ekmek parasına...

Küçük sahnede, çırılçıplak kalmış Teresita, önceden ölçülüp biçilmiş bir cinsellikle bir divana uzanıyordu. Işıklar birer birer söndüler ve sonunda vücudu tam bir karanlığa gömüldü. Birkaç alkış yükseldi.

—İyi, dedi Lupe. Kaldırma numarası bitti. Şimdi sıra bende.

—Sen de mi oynayacaksın? diye sordu Mendizabal.

—Evet, yavru civcivim, ama sana söyledim ya, ben soyunmam. Üç tango söyler, çekip giderim. Beni bekleyecek misin?

—Evet, seni bekleyeceğim.

İki eliyle adamın yüzünü tuttu ve gözlerinin içine bakarak:

—Ciddi misin? dedi. Beni bekleyecek misin?

—Tekrar etmeye zorlama beni, evet dedik ya.

Adamı dudaklarından öptü, ayağa kalktı, masaların arasından sü-

zülüp küçük sahnenin ardında kayboldu. Kuşkusuz makyajını tazelemeye gitmişti.

Mendizabal yine Cecilia'ya baktı: "Yüksek mevkidedir, üstelik dostu vardır," demişti Lupe. Ve yalan söylemediği de ortadaydı. Bara yaslanmış Cecilia, taburesinin üzerinde buz gibi ve erişilmez, *mekânı göz altında tutuyordu*.

Mendizabal belki kadın da bakar umuduyla yine gözünü dikmeyi sürdürdü. Ama hiçbir şey olmadı. Kadın ani bir hareketle bir çırpıda sokak kapısına doğru döndü ve mutlu (ya da şehvet dolu demek daha doğru olur) bir gülümseme yüzünü aydınlattı.

Külpe içeri giriyordu.

Mendizabal ani ve şiddetli bir kaçma isteğine kapıldı. Ama kendine hâkim olmayı becerdi. Hem sonra, dedi kendi kendine rahatlamak için, içeri giren adam beni tanımıyor ki. Üstelik gece kulübünün bu karanlık köşesinde oturan yalnız adamın fark edilmesi pek düşük bir olasılıktı.

Külpe yanız değildi. Morales de yanındaydı ama adam kara gözlüklerini çıkartmıştı. Hafif patlak, yuvarlak gözlerinin altında mor şişlikler vardı.

Cecilia taburesinden indi, Külpe'nin boynuna sarıldı ve adamı dudaklarından öptü. Sonra da bir yanağını Morales'e uzattı. Adam bir şeyler geveleyip, çabucak sahnenin yanındaki küçük kapıdan içeri süzülüverdi, herhalde özel bölmeye geçmişti. Külpe ile Cecila,

el ele, göz göze, sarmaş dolaş barda kaldılar.

Lupe sahnede, şaşılacak derecede kalın ve kederli bir sesle şarkı söylüyordu. *Sé que mucho me has querido, tanto, tanto, como yo.* Az önce barda, Cecilia'nın yanında oturan iri yarı, bayağı görünüşlü kadın, kapıdan giren, çiğ çiğ yenilmek üzere gelmiş, yolunmuş tavuğa benzeyen, sıska adamla ilgilenmek üzere yerinden kalkmıştı. *No sé porque te perí, tampoco sé cuando fue.* Şimdi iki tabure boştu *pero a tu lado dejé.* Cecilia ve Külpe'nin yanında *toda mi vida.* Mendizabal fazla düşünmemeye karar verdi *tan poco lo que falta* harekete geçecekti *para irme conla muerte.* Beceremeyeceğini *ya mis ojos no han de verte* biliyordu, *nunca, nunca.*

Bir sigara yaktı, ayağa kalktı *Si un dia por mi culpa, una lágrima vertista* ve kararlı adımlarla salonu geçti *porque tanto me quisiste* Cecilia ve Külpe'nin yanındaki *sé que me perdonarás** boş tabureye oturacaktı.

Şimdi sadece bir tek boş tabure onlardan ayırıyordu, ihtiyatla baktığı küçücük bir alan.

Birkaç alkış patladı. Lupe ilk tangosunu bitirmişti. Üç şarkı söyleyeceğini bildirmişti. Demek ki yanına gelmesi için iki şarkılık vakti vardı. Çabuk olması gerekiyordu.

Barmen ona doğru eğilip ne içmek istediğini sordu. Mendizabal viski söyledi.

*Tus sombras torturan mis horas sin sueño*** diye tekrar başlamıştı Lupe. Gece kulübünün gürültüsü arasından (alçak sesli konuşmaların alışıldık mırıltısı, barmenin bardağına koyduğu buz parçacıklarının şıngırtısı, Lupe'nin kalın sesi ve ona eşlik eden müzik, sokaktan gelen korna sesleri) Mendizabal, Külpe'yle Cecilia'nın konuşmalarına kulak misafiri olmaya çalışıyordu.

Ellerinin titrediğini ve yoğun ve tanımadık bir heyecanın bütün benliğini kapladığını fark etti. Külpe'yle aralarında ancak bir metre

* " Senin de beni, benim seni sevdiğim kadar sevdiğini biliyorum
Ama seni ne zaman, niçin kaybettiğimi bilemiyorum
Biliyorum, tüm yaşamım senin yanında yatıyor
Birkaç güne kadar ölüm beni götürecek
Ve gözlerim asla seni seyredemeyecek
Benim hatam yüzünden bir gün gözyaşı dökersen
Seni bu kadar çok sevdiğim için beni af etmelisin." (f.ç.n.)

** Gölgelerin uykusuz gecelerime acılar çektirdiler. (f.ç.n.)

kadar mesafe vardı. Hiçbir zaman ona bu kadar yakın olmamıştı. İki gün önce, aynı otobüse binerek onu izlemenin saçma olduğunu düşündüğünü anımsadı. Ve işte şimdi, bir gece kulübünün gürültü ve gölgeleri arasında neredeyse ona değecek kadar yakındı.

Bardağını kaldırmayı becerip, bir yudum viski içtiği takdirde ellerinin titremesinin geçeceğini ve Cecilia'yla olan konuşmanın *bir iki cümlesini* yakalayabilecek kadar soğukkanlılığına kavuşabileceğini düşünüyordu.

Uzaklardan, ancak duyulabilir bir sesle konuşan Cecilia'nın bir cümlesini yakalayabildi: "...Her şey bitsin öyleyse, madem ki..." O kadar. Bir yudum daha içti. *Clavado en tus calles igual que una cruz,* diye sesleniyordu Lupe. Mendizabal'ın kulakları uğulduyordu, başı da ağrımaya başlamıştı. Ne boktan şey, diye mırıldandı, şimdiye kadar her şey yolunda gitmişken durumun bu kadar zorlaşmasının ne gereği var? Ve sonra birden, daha net bir cümlesini yakaladı Cecilia'nın: "Bekleyebilirim, ama öyle günler oluyor ki..." İşte bu daha iyi. Biraz daha iyi, *mis sueños se van, se van, no vuelven más.* Çoğunu kaçırsa da sözcükler şimdi daha iyi duyuluyordu. Sonunda Külpe'nin de sesini duymayı başardı: "Bana baskı yapmaya kalkma, seni uyarıyorum, bu konuda kimseye izin vermem..." Mendizabal içmeye devam etti. Elleri titremiyordu artık, ama ter içinde kalmıştı. Gömleği sırtına yapışmış, boncuk boncuk ter tanecikleri alnından süzülmeye başlamıştı. Bardağını tezgâha bıraktı *como de nuevo* ve yeniden doldurması için barmene doğru itti. *Vestido de fiesta, mi jiejo arrabal,* alkışlar, sonra Lupe'nin teşekkür eden sesi: "Çok naziksiniz..." Durum boktan, ikinci tango da bitmişti, demek çok az vakti kalmıştı. Ve Cecilia: "İnat ediyorsun, bununla vakit kaybediyorsun." Barmen içkisini getirdi. *Quisiera abrir lentamente mis venas,* diye başlamıştı şarkıcı, bu arada Külpe: "...Söylemesi kolay, aklına ne gelirse..." Kuşkusuz Amanda'dan, Külpe'nin onunla yaşamakta olduğu karmaşık olaydan söz ediyordu. *Pude ser feliz, y estoy en vida muriendo, y entre.* Cecilia: "Bazen artık yeter, diyorum." Külpe: "Bırak bunu kendi usulümce halledeyim, beni..."

* "Sokaklarına çivilenmiş, çarmıha gerilmiş gibi...
Eski düşlerim gidiyor ve bir daha gelmiyorlar.
... bayram giysileriyle, ey eski mahallem.
Usul usul kesmek isterdim damarlarımı." (f.ç.n.)

Ve tekrar titremeye başlayan elleri. Ama neden, kahrolası. Neden? *sombras nada más*. Yine de *y entre tu* bardağını daldırmayı *vida y mi vida* ve bir dikişte *sombras nada más* kekremsi sıvıyı yuvarlamayı başardı *y mi amor*.* Teri artık buz gibiydi. Külpe: "Biliyorum kimse, hiç kimse..." Mendizabal başını sallayıp derin bir soluk aldı. Bardağını yerine koydu. Şimdilik bu kadarı yeterdi. Herhalde artık dinleyecek durumda değildi. Yine alkışlar patladı. Lupe bitirmişti. İsabet, böylesi daha iyiydi.

Hesabını ödedi ve masasına döndü.

Lupe çok geçmeden yanına geldi.

—Bana bir sigara ver, dedi kendini sandalyeye atarken. Yüce Tanrım, bütün bunlardan bıktım usandım artık. Ama başka ne yapabilirim ki?

—Oysa iyi şarkı söylüyorsun, dedi... duygu katarak.

—Burada hiçbir şey iyi yapılamaz, civcivim. Hele duygu asla katılmaz.

Zoraki bir gülümseme belirdi yüzünde:

—Seni barda gördüm. Dayanamadın değil mi?

—Neye dayanamadım?

—Onun yanına oturmamaya. Cecilia'nın. Aptal numarası yapma.

—Adı bu mu?

Mendizabal garsona iki viski daha getirmesini işaret etti, sonra:

—Beni dinle, dedi, barın oraya neden gittim bilemiyorum, ama galiba orada olunca seni daha iyi duyabileceğimi, kendimi daha az yalnız hissedeceğimi filan sandım, hepsi bu.

Lupe bir nefeste içindeki dumanı boşalttı.

—Yanında biri vardı, gördün mü?

—Evet, gördüm, dedi Mendizabal sesi titreyerek.

Lupe merakla yüzüne bakıyordu.

—Neyin var? diye sordu sonunda.

—Nasıl yani?

—Terliyorsun. Sırılsıklamsın.

—Sıcaktandır. Yanındaki kimdi, haydi söyle.

—Ne bileyim. Adam buraya dadanalı çok olmadı. Ama ilgisini esirgemiyor olmalı ki karı da ona sülük gibi yapışıyor.

* "Mutlu olabilirdim ama yaşayan bir ölüyüm.
Hayatından hayatına yalnızca gölgeler kaldı.
Aşkından aşkına yalnızca gölgeler." (f.ç.n.)

Bu doğruydu. Cecilia yine Külpe'nin boynuna sarılmış adamı dudaklarından öpüyordu.

—Her dakika sürtüşür bunlar, dedi Lupe. –Sonra omuzlarını silkerek ekledi:– Sürdüğü kadar...

Garson iki viski getirdi.

—Adam geleli çok olmadığına göre bu kadar ateşli olmalarında şaşılacak bir yan yok, dedi Mendizabal.

Lupe tuzağa düştü.

—Öyle ya, adam ancak bir iki aydır buraya düşüyor.

Ama sonra çabucak ekleyiverdi:

—...Haydi, yeter artık, keyfimi kaçırdın. Önce şu salak karının karşısında ağzının suları akıyordu, şimdi de karıyı mıncıklayan herife taktın. Sonunda kafamın tasını attıracaksın civcivim.

—Canım laf olsun diye söyledik, bu da mı kabahat? dedi ilgisiz bir tavırla.

—Sen kendinden söz et daha iyi. Ama dur, bak şimdiki gösteriyi kaçırmayalım. Teresita Fred Astaire numarası yapacak.

Projektörler, smokinli, silindir şapkalı, eli bastonlu Teresita'yı aydınlatıyorlardı. Önce yumuşak ve anlamlı hareketlerle kıpırdanmaya başladı.

—Bu karı, bunu çok iyi becerir, dedi Lupe şefkat dolu bir gülümsemeyle. İnan bana, bunu bu kadar iyi yapabilen çok az insan vardır.

Teresita soyunmaya başlamıştı. Lupe, gözleri ışıl ışıl, büyülenmiş gibi seyrediyordu. Mendizabal bir dikişte içkisini bitirdi.

—Daha sonra da şarkı söyleyecek misin? diye sordu.

—Öyle, maalesef. Ama bu son tur. Daha sonra serbestim. Bana bir sigara daha ver civcivim.

Mendizabal sigarasını yaktı. Külpe'yle Cecilia taburelerinden inmiş, salonun dibine doğru ilerlemekteydiler. Lupe sigarasından çektiği ilk nefesi tavana doğru üfledi. Külpe ve Cecilia az önce Morales'in girmiş olduğu kapıdan geçip kayboldular. Lupe gülerek:

—Kuşlar uçtu, civcivim, dedi. Bu kapının ardında büyük işler döner. Çabuk döneceklerini hiç sanmam. Korkarım benim arkadaşlığıma katlanmak zorunda kalacaksın.

—Sen beni kızdırmaya mı çalışıyorsun? dedi Mendizabal. Başından beri seninle olmaktan memnun kaldığımı söylüyorum. Başka bir şeye ihtiyacım yok.

Adamın dudaklarına ıslak bir öpücük yapıştırdı. Mendizabal de kadına var gücüyle sarıldı.

—Hmmmm, diye mırıldandı Lupe. Güzeldi. Senden bir şey isteyebilir miyim?

—Evet, neymiş?

—Beni beklemeni isteyeceğim. Buradan birlikte çıkmamızı istiyorum.

Adam duraksadı.

—Canın istemiyor mu? diye sordu kadın.

Bu kez kadını öpmek sırası Mendizabal'deydi.

—Oldu, dedi. Seni beklerim ve birlikte çıkarız.

—Bana kendinden söz edecek misin?

Mendizabal gülümsedi.

—Çok mu istiyorsun?

—Evet, dedi kadın. Bilemiyorum, esrarengiz biriymişsin gibi geliyor.

—Düş kırıklığına uğrayacaksın.

Kadın yine sahneye çevirdi bakışlarını. Teresita hesaplanmış bir uyuşuklukla sutyenini bir sandalyenin üzerine koyuyordu.

—Bak şuna, dedi Lupe. Munteşem memeleri olmadığını söyleyemezsin.

Mendizabal başını salladı. Teresita alkışlarla numarasını tamamladı. Lupe içkisini bitirdi ve Mendizabal'a bir göz attı:

—Bak, geceyi birlikte geçirmemizi istiyorum. Şurada, hemen yakında, Agüero sokağında bir otel var. Ya da başka bir yere gideriz, nasıl istersen, bana göre hava hoş. Ama beni atlatma civcivim, bu gece yalnız kalmak istemiyorum. Ve üstelik canım seninle olmak istiyor. Tamam mı?

Mendizabal cevap vermedi. Kadın son bir kez daha dudaklarından öpüp sahneye doğru ilerledi. Mendizabal çok derinden, adeta canı yanarcasına hüzünlü hissetti kendini.

Garsonu çağırdı, hesabı ödedi. Sonra ayağa kalktı ve kulübü terk etti. Dışarıda hâlâ şarkıyı duyabiliyordu: *Tu ilusión fue de cristal, se rompió cuando partí, pues nunca.**

Lupe'nin sesiydi bu.

* "Düşlerim kristaldendi, gittiğimde kırıldı, bundan böyle asla..." (f.ç.n.)

Pansiyona vardığında saat sabahın ikisi olmuştu. Salonda, içkilerin durduğu dolabı açtı: Bir şeyler içmek istiyordu. Neyse ki bir şişe Old Snuggler buldu ve alıp odasına götürdü.

Işıkları yaktı, banyoya gidip diş fırçasının durduğu bardağı aldı ve ağzına kadar viskiyle doldurdu. Neden Lupe'yi beklememişti? Bu denli sakıncalı mıydı? Külpe'nin yanına oturmaktan daha mı sakıncalıydı.

Bardağın yarısını içti. Kadınla birlikte Agüero sokağındaki otele gitmeyip, bu orada, böyle tek başına oturmakla ne kazanmıştı sanki? Ya da herhangi başka bir yere, kahrolası, burada böyle kalbi kırık, tasalı, sıkıntılı, kendini kederli hissedeceğine herhangi bir bitli otel buradan daha iyi değil miydi? Doğrusu iyi halt etmişti!

Dolu dolu üç bardak viski içti, sonra soyundu ve kendini yatağa attı. Yarı ölü gibiydi. Deliksiz on saat uyudu.

Uyandığında öğlen olmuştu. Pazar günü ve öğle vakti. Ve üstelik elli yaşına bastığı gün. Banyonun aynasında kendini pek solgun buldu, üstelik gözlerinin altında derin halkalar belirmişti. *Bu da bir şey değil,* dedi kendi kendine, *iyice kafayı çektiği bir gecenin sonunda uyanan bir elliliğin suratı.*

Kapıya vuruldu.

—Bay Mendizabal.

Gelen Bayan Garland'dı.

—Ne istiyorsunuz? diye sordu kapıyı açmadan.

—Sizi telefondan istiyorlar.

—Geliyorum.

Çabucak giyinip resepsiyona indi. Bayan Garland ahizeyi uzatarak usulca ortadan çekildi.

—Dinliyorum, ben Mendizabal.

—Günaydın. Umarım uyandırmadım, dedi Peña'nın alaycı sesi.

—Ne istemiştiniz? diye sordu Mendizabal ciddi bir sesle.

—İş bitti mi?

—Bitmediğini çok iyi biliyorsunuz. Siz galiba patronunuza ne söylediğimi duymadınız? İki güne daha ihtiyacım var.

Telefonun öbür ucunda derin bir sessizlik. Sonra Peña yine konuştu:

—Bakın, kısa keseceğim, olayı hızlandırmanızı istiyoruz. Dün size çok az zamanımız kaldığını söylemiştik. Bugün, artık hiç zaman kalmadığını söylüyorum. Anlaşıldı mı?

—Dün böyle kararlaştırmamıştık ama.

—Önemi yok, dedi Peña kararlı. Dün dündü. Bu olayda işler çok hızlı gidiyor. Bilmeniz gerekirdi.

—Açık konuşun. Eğer bana iletilecek yeni talimatlarınız varsa söyleyin, olsun bitsin.

—Pekâlâ, öyleyse dinleyin: Bu işin bugün bitmesi en uygunu. Tamam mı?

Mendizabal biraz duraksadıktan sonra konuşabildi:

—Bu çok büyük bir değişiklik. Birkaç gün tanımanız söz konusuydu, üç dört gün kadar...

Yalan söylemek niye? diye soruyordu kendi kendine, şaşkın. İna-

nılır gibi değil: Yalan söylemekteydi. Karar verilenin tam olarak bu olmadığını çok iyi biliyordu. Ve Peña da elbet. İşte bu nedenle konuştu:

—Belleğinizi yitiriyorsunuz Mendizabal. Herif yanında dostu olmadan evine geldiği an işini bitireceğinizi söylemiştiniz. Yanılıyor muyum?

Mendizabal cevap vermedi. Peña devam etti.

—Bugün anlamanızı istediğim şu: Yalnız olsun olmasın, bu akşam harekete geçeceksiniz. Bu kadar.

—Patronunuzun bana bu tür bir emri iletmenizi söylediğini sanmıyorum.

Peña önce cevap vermedi.

—Bu tam anlamıyla bir emir değildir, ama yine de... diyebildi sonunda.

—Tamam, mesajı aldım. Başka bir şey?

—Hayır, hepsi bu, dedi Peña.

Mendizabal telefonu kapattı.

"Öğle uykusundan sonra" demişti Amanda. Daha kesin randevulara alışkın olan Mendizabal için çok belirsiz bir cümle. "Öğle uykusundan sonra" ne anlama gelebilirdi? Öğleden sonra üç mü, dört mü, beş mi?

Ne olursa olsun saatin bir türlü geçmek bilmeyeceğinin farkındaydı. Bire doğru, *Ciervo de Oro*'da yemeğini yedi. Saat ikiye doğru bitirebileceğini tahmin etmişti, ama yarım saat sonra hesabını ödemekteydi. Az yemişti, iştahı kesikti. Dışarıda hava çok sıcak ve çok bulutluydu. Boktan hava, ne zaman şöyle doyasıya bir yağmur yağacak?

Şimdiden Sergio ve Amanda'nın yanında olmak, çocukla birlikte uçurtma yapmak ve kadınla konuşmak istiyordu. Arabasının ba-

gajına bakıp her şeyin yerinde olup olmadığını kontrol etti.

Cabildo sokağındaki sinemaya gitmeye karar verdi. Bir Fransız filmi oynuyordu. Filmin bir sahnesinde kadın kahraman (gece vakti) denizde yüzerken, bronz tenli, atletik yapılı arkadaşı sigara içerek sahilde onu bekliyordu. Bu sakinlik, adamın kadını böylesine bir kendine güvenle bekleyişi Mendizabal'ın kıskançlık duygularının uyanmasına neden oldu, çünkü kadın denizle yaptığı boğuşmada giderek daha çok tahrik oluyor ve adam tarafından düzülmeyi arzuluyordu. Böylesine istekli, böylesine yırtıcı bir kadın karşısında nasıl dingin kalınabilir? Filmdeki adam sanki evinde tek başına yatağına uzanmış, gazetesini okuyormuş gibi sakindi. Hiç de tahrik olmuş gibi değildi. Adama göre her şey yolunda gidecekti. Sonunda kadın denizden çıktı ve adama doğru koştu. Adam ayağa kalktı, sıcak fakat sert bir tavırla kadına sarıldı. "Üşüdüm," diye fısıldadı kadın. Kadını önce dudaklarından öptü, sonra kucağına aldı ve kulübesine götürdü. Kuşkusuz orada sevişeceklerdi, ama sahne daha önce kesildi. Uyarılmışlık, kıskançlık, engellenmişlik, hınç, bütün bu duygular Mendizabal'ı allak bullak etmişti. Filmin sonunu beklemeden sinemadan çıktı, Renault'suna bindi ve Las Barrancas'a doğru gazladı. Saat dörttü.

Amanda'yla Sergio henüz gelmemişlerdi. Her zamanki sırasına oturdu, bir sigara yaktı ve bekledi. Bir aralık, az önceki filmdeki adam olduğunu ve kumlara uzanmış, kadını beklemekte olduğunu düşledi. Ama hayır, aynı dinginliğe sahip değildi, ne de hayatı tanımalarına, deneyimlerine, etkilerine güvenerek hiçbir şeyin ellerinden kaçamayacağını bilenlerin telaşsızlığına. Hem elbette Amanda da filmdeki kadın gibi uyarılmış (ay ışığında parlayan, bronz renkli, çıplak ten) olarak gelmeyecekti. Ama yine de bir *kadın* olarak gelecekti, uyarılmış olsun olmasın, kendini vermeye hazır olsun olmasın, kendisinin de erkek rolünü oynamayı kabullenmesi gerekiyordu.

Saat dört buçuk olmuştu ki kendisini ilk gören Sergio, gelip de boynuna atılmadan önce (*Külpe'yle olduğu gibi*) uzaktan el salladı.

—Burada olacağını biliyordum! diye haykırdı. Gördün mü anne? Geleceğini söylemiştim sana.

Amanda gülümseyerek elini sıktı. Erkeğin elini sıkmasını bilen kadınlardandı, kimileri gibi gevşek ve edilgen bir şeymiş gibi elini uzatmıyor, adamın elinin oluşturduğu çukura doğrudan elini dal-

dırıveriyordu. Bu da Mendizabal'ın çok hoşuna gitti. Bunu kendiliğinden oluşuvermiş bir güven belirtisi olarak gördü. Belki de kadının stili buydu, ama yine de eğer herkese böyle davranıyorsa, kendisine de farklı davranmaması hoş bir tavırdı.

—Günaydın, Sergio sizi görmek için sabırsızlanıyordu.

—Ben de, ben de sizleri bir an önce görmek istiyordum, dedi Mendizabal özellikle kadını da dahil ederek.

Amanda kuşkusuz bunu fark etmişti.

—Uçurtma için gerekli her şeyi getirdin mi? diye sordu Sergio.

—Arabamın bagajında, dedi Mendizabal. Beni burada bekle, hemen getiririm.

Döndüğünde, Amanda yine çimenlere aynı kazağı yayıp üzerine oturmuş, yün örüyordu. Elinde bambu çıtalar, kâğıt ruloları, tutkal ve iple Mendizabal'ı görünce yüzünde bir gülümseme belirdi.

—Bu elinizdekilere bakılırsa iş biraz karışık galiba?

—Haklısınız, ama bu bir sanattır. Bilmek gerek.

—O zaman, haydi iş başına, dedi kadın yine gülerek.

Yine aynı geçen seferki kadındı, içine kapanık, gizemli, ama *sanki bir şeyler değişmişti.* Acaba *ikinci* kez karşılaştıkları için mi ilk seferki kuşkuculuk kaybolmuştu? Yoksa o: *İkinci sefere biraz daha fazlası,* diyen kadınlardan mıydı? Ya da sadece dün Külpe'ye rastlamış veya telefon etmiş bu da onları biraz daha uzaklaştırmıştı? Ya da bunun tam tersi olmuştu, bu da kadının neden daha memnun, yaşamaktan dolayı mutlu, daha konuşkan, bir yabancı bile olsa yanında birinin olmasını ister görünmesini açıklayabilirdi. Hele de Mendizabal gibi cömert, işe yarar, oğlu için keyifle uçurtma yapabilecek biri olursa...

Herhalde bir şeyler olmuştu, çünkü eskisinin *tam* aynısı değildi, örgüsünü bırakmaksızın adama bakışı bile farklıydı. Evet, tanımlaması zor bir tavır, ama farklı. Dikkat! Aceleci birtakım sonuçlar çıkarmaya da gerek yok. En iyisi beklemek. Gevezeliğe başladıklarında her şey daha aydınlanacaktı.

Uçurtmayı yapmak hiç de zor olmadı. Sergio, sanki usta ellerinde yüzyılların bilgeliği birikmiş gibi hayranlıkla onu izliyordu.

—Sana hiç kimse uçurtma yapmadı mı? diye sordu Mendizabal.

—Hayır, bana hep hazır alındı ve tabii onlar da son derece şişirmeydiler, geçen sefer gördüğün gibi.

—Kim alırdı sana? diye sordu Mendizabal, işitme mesafesinden uzaktaki Amanda'ya belli belirsiz bir göz atarak:

—Amcam, diye karşılık verdi Sergio.

—Amcan mı? Hani şu geçen sefer yanınızda olan bey mi?

—Evet, bir geldi sonra da gitti.

—Sana iyi davranır mı?

—Evet, ama uçurtma yapmasını bilmez.

—Önemi yok, herkes bilemez zaten...

Çıtaları iple sıkıca bağladı.

—Nasıldır amcan?

—İri, dedi Sergio, bir gün seni onunla tanıştırırım.

—Olur.

Dikkatle kâğıdı kesti.

—Ya baban? diye sordu. O da mı uçurtma yapmasını bilmez.

Sergio'nun yüzünden bir hüzün bulutu geçti.

—Ne bileyim, dedi. Onu anımsamıyorum bile. Ben küçükken ölmüş.

Mendizabal çocuğa baktı:

—Kaç yaşındasın?

—Yedi.

—Peki, baban öldüğünde kaç yaşındaydın?

Sergio durakladı, sonra:

—Anımsamıyorum, annemin dediğine göre bir yaşından biraz büyükmüşüm.

İki yıl önce öldü.

—Aaa, evet. Uzun zaman geçmiş, dedi Mendizabal. Aşağı yukarı altı yıl. Zor anımsarsın. *İki yıl önce öldü,* diye yalan söylemişti Amanda. Neden?

Uçurtma kolayca havalandı. Göğe adamakıllı yükseldiğinde Mendizabal ipi Sergio'ya bıraktı.

—Sen tut artık. Havada durur.

—Bu gerçekten çok güzel, dedi Sergio en mutlu haliyle ipi tutarken. Öteki gibi baş atmıyor. Peki sen ne yapacaksın?

—Ben biraz annene eşlik edeceğim. Onu epeyce yalnız bıraktık.

Sergio başını salladı.

—Olur, bir terslik olursa seni çağırırım.

Mendizabal yavaş yavaş kadının yanına sokuldu. Hafiften alçalmaya başlayan güneş, kadını arkadan aydınlatıyor, saçlarında bir hâle oluşturuyordu. Son derece güzel görünüyordu. Yanına oturdu.

—Oldu işte, dedi. Görev tamamlandı.

Kadın gülümsedi.

—Gördüm. Sergio size ömür boyu minnettar kalacak.

Oysa (belki de ona öyle geldi) kadın gergindi. Sanki bu uçurtma hikâyesinin bir bahaneden başka bir şey olmadığını anlamış gibiydi. Ya da yanılıyordu: Kendi kuruntularından ibaretti. Korkuları aptalca ve tamamen yersizdi.

Sigara ikram etti, kadın reddetti. Kendi yaktı. En iyisi olayları hiç zorlamadan kendi akışına bırakmaktı. Sırlarını ortaya çıkartmak fikrinden vazgeçti. Neye yarardı? Nasıl olsa Külpe'nin ölümünden sonra bol zamanı olacaktı. Hem o zaman çok daha kolay da olurdu. Önemli olan şimdilik ne kendi, ne geçmişi, ne Külpe'yle ilişkileri konusunda kadını zorlamamaktı. Özellikle de kadında kuşku uyandırabilecek davranış ya da sözlerden kaçınmalı. Olayları kendi akışına bırak. Havadan sudan söz et. Usul usul hayatına yerleş. Ama *temelli* yerleşmek, evet. Bu kararı alınca içini derin bir dinginlik duygusu kapladı.

Pek çok şeyden söz ettiler. Pek önem taşımayan, ama yeni tanışmış iki insanın konuşabileceği konulara değindiler. Kendine bir meslek uydurdu: Elektrik malzemeleri temsilcisi, toptancılara, inşaat firmalarına ve nalburlara mal sattığını söyledi. İşler nasıl? Şöyle böyle, bu aralık herkesin durumu aynı. Ama rahat yaşamaya yetiyor. Evet, zaman kötü. Belki biraz değişir, ama emin olunamaz, yaşanıp görülecek. Kadın öğretmen olduğunu söyledi. Maure sokağındaki bir ilkokulda, evet, orada çalışıyormuş. Maaşlar çok kötüymüş elbet. Ama bu ülkede öğretmenlerin çok düşük aylık aldıklarını herkes bilirmiş, bu bir tür yazgı. Ve hemen kimse de karşı çıkmıyor. Oysa önemli, değil mi? Çünkü, eninde sonunda, bir ilkokul öğretmeni bir bakandan çok daha yararlıdır. Ama gelin de bunu bir bakana anlatın. Özellikle de Eğitim Bakanına! Gülüştüler. Neyse, her şeye rağmen...

Ve sonra birden susuverdi kadın, sanki bu kadar gevezelik ettiğine pişman olmuş gibi. Mendizabal onun bir önceki karşılaşmalarındaki sessizliğine, yalnızlığına, o sonsuza kadar uzaklaşmasına geri döndüğünü hissetti. Neden?

Durumu biraz zorlamaya karar verdi:

—Bilmiyorum ama, diye bir giriş yaptı, galiba üzücü bir şeyler düşünmeye başladınız.

Kadın cevap vermedi, çantasını karıştırıp bir sigara paketi çıkardı. Adam çakmağını çakıp sigarasını yaktı. Sessiz duruyorlardı.

Sergio uçurtmasıyla oynamayı sürdürüyordu. Uzunca bir süre sonra Amanda konuştu:

—Kederli olmak için bir şeyler düşünmeme gerek yok. Ben böyleyim...

Mendizabal ne diyeceğini bilemedi. Aslında, kadın bu cevabıyla her türlü diyaloğa kapısını kapatmıştı. Tam da adam ona kederinin nedenini sormaya hazırlanıyordu. Yine de üsteledi:

—Ama bir süre önce böyle değildiniz. Birden susuverdiniz, sanki aklınıza bir şey gelivermiş gibi...

Kadın sigarasının dumanını üflerken, kafasıyla bunun doğru olmadığını belirtti. Sonra konuştu:

—Doğal halime geri dönüverdim sadece. Ben çok ender konuşurum.

Yine bir sessizlik. Sonra alçak sesle konuştu:

—Ben genelde sessizimdir. Hem de mahzun.

Sonra başını kaldırdı ve adamın gözlerinin içine baktı.

—...Ama bana biraz da kendinizden söz edin. Bir merakınız var mı?

Elbette Mendizabal'ın bir merakı, bir hobisi vardı. Heyecanla konusuna girdi, tanıdığı bütün fotoğraf makinesi markalarını, özelliklerini, farklılıklarını sayıp dökmeye başladı. Lugones sokağındaki evindeki küçük laboratuvarından söz etti, değişik banyo tekniklerinden, renkli çekildiğinde nasıl nüanslar elde edildiğinden, vs... bahsetti. Dikkatle onu dinliyordu ve yüzünde yeni bir ifade belirmişti. Sadece ilgi değil, ama biraz da huzur.

İşte böyle yapmak gerek, diye söylendi içinden Mendizabal. Artık gerçekten onun olmaya başlayacaktı.

Sergio'nun çığlığı konuşmalarını kesti:

—Raúl!

Uçurtma havada rüzgâra kapılmıştı. Mendizabal hemen yerinden fırladı, çocuğa doğru koştu ve ipi kavrayıverdi. Durumu çabuk düzeltiverdi.

—Baktın ki çok çırpınıyor, ipi biraz gevşetiverirsin, hemen düzelir.

Amanda'nın yanına döndü. İkinci sigarasını da yakmıştı. Adama dönerek konuştu:

—Biliyor musunuz, size yalan söyledim.

Mendizabal şaşırmış, kadına bakıyordu:

–Haklısınız, bir ara çok üzücü bir şey düşünüyordum.

Uzun bir sessizlik oldu. Kadın eline geçirdiği bir çalı parçasıyla

toprağa şekiller çizmeye başlamıştı. Söyleyecekleri hiç kolay gelmiyordu besbelli. Mendizabal bekledi. Yavaş yavaş bir şeylerin değişmekte olduğunu hissediyordu. Sonunda kadın açılıyordu. Hiç değilse birazcık.

—Bir kadın için yalnız yaşamak hiç kolay değil. Her şey iki kat zorlaşıyor...

Kadın gözlerinin içine baktı.

—İşte bunu düşünüyordum...

Adam kederli bir baş hareketiyle onayladı. Artık her şeyin mümkün olabileceğini hissetmekteydi: Ona ne zaman yalnız yaşadığını, kocasının nasıl olduğunu, nasıl bir kazanın ölümüne neden olduğunu, tekrar evlenmeyi düşünüp düşünmediğini soracaktı. Yine de kendini tutmasını bildi. Zamanı vardı ve işler yolunda gitmeye başlamıştı. Aniden sırlarından birini açıklayıveren kadındı, en önemsiz sırrı kuşkusuz, ama yine de bir sır, ne olursa olsun hiç kimselere açıklamayacağı gizli bir duygu. Bir şeyler geri dönülmez bir biçimde ona bağlamıştı kadını.

Yarım saat sonra, Amanda'nın isteği üzerine ve Sergio'nun direnişine rağmen, uçurtmayı indirdiler. Gitme vakti gelmişti, Sergio kahvaltısını edecek ve yıkanacaktı.

Mendizabal onları arabayla evlerine bırakmayı teklif etti.

—Zahmete değmez, dedi kadın, buradan iki blok ötede oturuyoruz.

—O zaman izin verin size eşlik edeyim.

Kadın bir an durakladı:

—Nasıl isterseniz!

Montañeses ve Juramento sokaklarının kesiştiği köşenin biraz ötesinde, bahçesiz, küçük bir evde oturuyorlardı.

—Yine görüşecek miyiz? diye sordu Sergio.

—Beyefendiyi öp, dedi Amanda, sorusuna cevap vermeden. Uçurtma için de teşekkür et.

Sergio onu dinlemiyor, üsteliyordu:

—Evet anne, tekrar ne zaman buluşacağız?

Amanda gülümsedi ve Mendizabal'a elini uzattı. Adam kuvvetle sıktı.

—Pazara, dedi kadın.

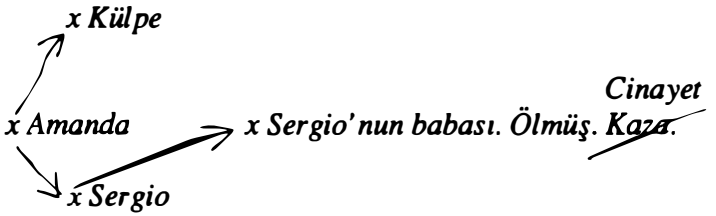
—Pazara, diye yineledi.

Evlerine girdiler.

Mendizabal bir sigara yaktı ve usul usul uzaklaştı. Kendini iyi hissediyordu. Acıkmıştı.

Farkına bile varmadan *Stromboli*'ye dalmıştı, bir bira ve bir sandviç ısmarladı ve birden Amanda'yla ilk karşılaştığı gün sonunda girip karnını doyurduğu yerde bulunduğunu anladı. Galiba aynı masaya oturmuştu.

Ceketinin iç cebinden o gün üzerine şekiller çiziktirmiş olduğu kâğıt peçeteyi bulup çıkarttı. Eliyle kırışıklıkları düzeltti ve tekrar incelemeye başladı.

Bir şey eksikti. Cecilia. O kadının da bütün bu dramın tamamen dışında olduğu söylenemezdi. Gece kulübünde duydukları bunun tam aksini kanıtlıyordu. Amanda'yla Külpe'nin işlemiş oldukları cinayete yabancı olmakla birlikte sevdiği adama tam anlamıyla sahip olabilmek için kadınla mücadele halindeydi. Ama Külpe'nin tereddütlerinden, hatta belki de zayıflığından yorgun düşmüşe benziyordu. "Bekleyebilirim, demişti, ama bazen..." Bazen ne? "Bazen, canıma tak ediyor." Külpe'ye gelince, kendini savunuyordu, ama bunu da pek inanarak yapmıyordu, sanki kendini Amanda'ya bağlayan korkunç ve iğrenç olay Cecilia'ya duyduğu tutkudan daha güçlüymüş gibi. "Bana baskı yapmaya kalkma," diye mırıldanmıştı. Ama hepsi bu. Çok kararlı değildi. Zaman isteyerek kendini savunuyordu. "Bırak bunu kendi yöntemlerimle çözeyim." Öyle demişti. Hepsi bu.

Dolma kalemini çıkardı, Külpe'nin adının önündeki işaretten çıkan bir ok çizdi ve Cecilia yazdı.

x Külpe

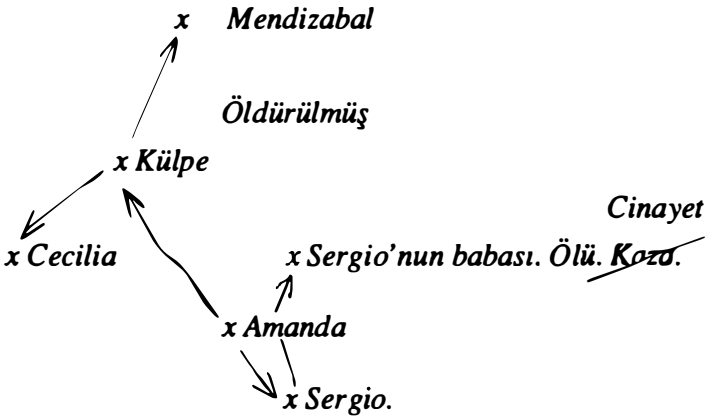
x Cecilia

Yine de bir şeyler eksikti. Çünkü Sergio'nun babasının yazgısı aynı zamanda Külpe'nin de yazgısı olacaktı. Ve adamın üstüne bir sözcük ekledi:

Öldürülmüş

x Külpe

Daha sonra, sanki eğleniyormuş gibi gülerek, oyun olsun gibilerinden Külpe'nin adının üzerinden yukarı doğru bir ok daha çizdi ve yeni bir isim yazdı, kendi adı, çünkü bu olayda Külpe'nin yerini artık kendi alacaktı. Kendisi, Mendizabal, Külpe nasıl Sergio'nun babasını öldürdüyse o da Külpe'yi öldürecekti.

Küçük kâğıt peçeteyi dörde katladı ve tekrar ceketinin iç cebine koydu. Sandviçini yedi, birasını içti ve aile pansiyonuna döndü.

Odasına girer girmez soyunup duşa girdi. Kurulanırken aynada bir kez daha yüzünü inceledi: Ne sabahki bulanık bakışlar kalmıştı, ne de göz altındaki derin halkalar. Ama yine de o lanet olası ellilik adamın derin hatlarına sahipti. Işığı söndürdü, yatağa girdi ve sırt üstü uzanıp derin düşüncelere daldı.

İster yalnız dönsün, ister Cecilia'yla, *bu gece Külpe'yi öldürmeyecekti*. Bir kere, canı istemiyordu ve bu da yabana atılacak bir husus değildi. Sonra, Peña'ya bu zevki tattırmak istemiyordu. Gizli bir içgüdü ona bu işi bu gece bitirmek konusundaki emrin önemli adamdan değil de Peña'dan kaynakladığını fısıldıyordu. Hem sonra itilip kakılmaktan hiç hoşlanmazdı, hele de böylesi bir iş için. Ona baştan istediği gibi hareket edebileceği, yeteri kadar

zamanı olduğu söylenmemiş miydi? Eee, böyle birdenbire ne değişiklik olmuştu ki? Onu aceleye getirip, yanlış bir şeyler yaptırmak istiyorlardı. Elbette Peña'nın marifetiydi bu.

Ve nihayet, çok önemli bir ayrıntı: *Öldürmeden birkaç saniye önce Külpe'ye ne söyleyeceğine dair bir fikri yoktu henüz.* Bir şeyler söylemesi gerekiyordu. Nutuk atmayacaktı elbet, ama yine de adamı öfke ya da intikam nedeniyle değil, bir görevi yerine getirmek amacıyla öldüreceğine dair bir iki söz söylemesi lazımdı. Kurbana bunu anlatmak gerekirdi. Öldürmeden hemen önce.

Mendizabal uyuyakaldı.

Uyandığında saat gecenin onu olmuştu. Bir sigara yaktı, yavaş yavaş giyindi ve *Cievrode Oro*'ya akşam yemeğine gitti. On bir buçukta, bir kez daha (belki son kez) kurbanını beklemek üzere gardaki sıranın üzerindeki yerini almıştı.

Geceyarısını geçerken Külpe, Cecilia'yla birlikte evine döndü. Taksiden indiler ve her zamanki gibi sarmaş dolaş, binanın girişine doğru yürüdüler. Adam bir kolunu kadının omzuna atmış, kadın da beline sarılmıştı.

Bu adamın kadınlar üzerinde nasıl bir gücü vardı? Bu yadsınamaz bir hususta: Kadınlar hiçbir başka erkeğin kendilerine yaklaşmasına izin vermeyecek kadar kendilerini kaptırıyorlardı bu adama. Amanda bugün birazcık taviz vermişti, ama o da belli belirsiz. Ya Cecilia, bu açık, cömert, cinselliğini sadece onu uyandıran adama değil başkalarına da sunmaya hazır görünen bu kadın tamamen kayıtsız, hatta küçümser bir tavır takınmıştı. "Gözü yükseklerde" demişti Lupe.

Pansiyona döndü. Bayan Garland kapıda karşıladı:

—Sizi yatmadan önce gördüğüme sevindim. Aslında size verilmek üzere bir not bırakmıştım. Bir hanım sizi iki kez aradı. Acil olduğunu, tekrar arayacağını bildirdi. Ama hangi konuda olduğunu bildirmedi.

—Pekâlâ, dedi Mendizabal. Siz gidip uyuyun Bayan Garland. Ben burada kalıp aramasını beklerim.

—Çay ister miydiniz?

—Hayır, çok teşekkürler.

Kadın iyi bir gece dileyip odasına çekildi. On dakika sonra telefon çaldı.

—Alo, dedi Mendizabal.

—Bay Mendizabal'la konuşmak istiyordum, dedi bir kadın sesi.

—Benim.

Bir sessizlik.

—Siz beni tanımazsınız, dedi kadın. Ben Angela'yım. Funes, yani Kedi'nin arkadaşı. Sanırım size benden söz etmişti.

Mendizabal hemen kadını hatırlayıverdi. "Dünya tatlısı bir karı" demişti Kedi, bir gün önce.

—Evet, doğru, dedi Mendizabal. Bana sizden sık sık söz ederdi.

—Oldu, dedi kadın, sanki bu kadarı yeterliymiş gibi.

Yine bir sessizlik oldu.

—Ne oldu? diye sordu Mendizabal.

—Dostunuz öldü, dedi kadın. Bugün öğleden sonra öldü.

Florencio Varela'daki villasına vardığında saat sabahın ikisi olmuştu. Angela, dışarıda, rüzgârlığa asılı lambanın soluk ışığı altında, Kedi Funes'in hasır koltuğuna oturmuş onu bekliyordu. Kırkını biraz aşmış, iri yapılı, güçlü, muhtemelen hayatın sillesini yemiş ama özenle boyanmış, arzu dolu kalın dudakları, hafiften sert ama uyanık bakışları olan bir kadındı. Mendizabal'ın elini sıktı.

—Doktor gideli yarım saat oldu, dedi kederli bir sesle, adamın önü sıra içeri girerken. Doktor Ferraro, Kedi'nin iyi dostuydu. Sanırım onu tanırsınız.

—Evet, dedi Mendizabal. Bacak hikâyesinden dolayı iki üç kez gitmiştik o doktora.

Mutfağa doğru gitmek üzere salondan geçerken kadın:

—Size her şeyi düzenlediğini söylememi istedi, dedi. Cenazeciler yarın sabah erkenden geleceklermiş, ama ondan önce gelmezler, dedi. Gelin, size kahve yaptım.

Sessizce mutfağa girdiler. Ateşin üzerindeki kahve kabı hâlâ sıcaktı. Angela masanın üzerine iki fincan, iki küçük kaşık ve şekerliği koydu. Ağır ağır oradan oraya gidiyordu, ama hareketleri kararlı ve kesindi, sanki kendi evinde değilmiş, ama belli bir biçimde kendine ait bir yerdeymiş gibi.

Tek sözcük söylemeden kahvelerini içtiler. Sonunda Mendizabal konuştu:

—En son dün gördüm. İyi görünüyordu.

Kadına baktı.

—Neler oldu?

Angela, biraz şaşkın, bakışına karşılık verdi.

—Bilmiyor musunuz? Size hiç söylemedi mi?

—Neyi?

—Uzun süreden beri iyi olmadığını. Göğsünde ağrılar oluyordu. Kuşkusuz sizi endişelendirmek istememiştir. Sizi çok seviyordu...

Fincanları çalkalamak üzere ayağa kalktı.

—İki kez onunla birlikte doktor Ferraro'ya gittim. Dikkatli olmasını tembihledi. Kedi de dikkatli oldu, o kadar. Ama ara sıra, neyse...

Mendizabal'ın tam karşısına gelip oturdu:

—İnsan dikkatli olarak hayatını kurtaramıyor. Gövde dayanamaz duruma gelince yapacak bir şey kalmıyor.

Mendizabal cevap vermedi. Kadının kadere boyun eğişindeki dinginliğe şaşırmıştı. Kadın sordu:

—Görmek ister miydiniz?

—Evet, dedi Mendizabal.

Ayağa kalktı. Mutfaktan çıkmadan önce kadına doğru dönerek sordu:

—Ne zaman oldu bu iş?

Kadın kahveyi yine ateşe koydu.

—Öğleden sonra saat dörde doğru kendini iyi hissetmemeye başladı. Çok sızlanıyordu. Gerçekten çok. Korktu ve bana sizin

numaranızı verdi. Sizi aramamı istiyordu. Doktoru değil, sizi. Anlayabiliyor musunuz? Size gerçekten çok değer veriyordu. Numarayı not ettim ama onun sözünü dinlemedim. Doktor Ferraro'ya koştum. Geldiğimizde ölmüştü. O zaman size telefon ettim, ama yoktunuz.

Mendizabal hiçbir şey söylemeden kafasını salladı. Mutfaktan çıktı ve kör bir gece lambasının aydınlattığı Funes'in odasına girdi. Elleri karnının üzerinde bitişmiş Kedi yatıyordu. Bütün diğer ölülere benziyordu: Çok sakin ve çok solgun. Mendizabal uzun bir süre onu izlerken, içine derin bir hüzün yerleşiyordu. Yatağın kenarına oturdu, ölünün elini tuttu. Buz gibiydi. O zaman bir korkuya, ya da ona benzer bir duyguya kapıldı ve hemen, telaşla eli bıraktı ve koşarak odadan çıktı.

—Bir kahve daha ister miydiniz? diye sordu Angela.

—Hayır, teşekkür ederim, dedi Mendizabal sigarasını yakarken.

—İnanılır gibi değil, değil mi? dedi kadın. Ama böyle işte. Biri ölünce insan bunu kabullenemiyor. Kedi çok iyi bir insandı.

Dumanı tüten, koyu bir kahve daha uzattı. Mendizabal sordu:

—Ya Prens?

—Dışarıda, uyuyor. Ama akşam üstü, ben doktora gittiğimde Kedi'nin yatağının yanındaydı. Ellerini yalıyor, uluyordu. İster inanın ister inanmayın, ama hayvanlar birinin öleceğini önceden biliyorlar. Zavallı hayvan! Onu çok arayacak.

Sustular. Angela kahvesini bitirdi ve yine fincanı yıkadı.

—Pekâlâ, sanırım ben biraz uyuyacağım, dedi Mendizabal. Siz ne yapmak niyetindesiniz?

—Sizin gibi, dedi kadın. Ama hemen değil. Büyük odadaki yatağa uzanın. Ben salondaki divanla yetinirim.

—Hayır, dedi Mendizabal. Tersini yapalım. Divana ben gidiyorum.

—Nasıl isterseniz, dedi kadın.

—Ama önce, memnuniyetle bir kahvenizi daha içerim, dedi Mendizabal, aniden kadının yanında biraz daha kalmak, kahvesinin kokusunu içine çekmek istemişti.

Saat on bire doğru cenaze işleriyle ilgili görevliler, toz toprak içinde, uzun, kara bir otomobille geldiler. Kara takım elbiseler

giymiş, oldukça toplu, orta boylu, birbirlerine ikiz kadar benzeyen iki adam. Dışarıda bekleyen Angela ve Mendizabal'ı selamlayıp, ellerinde tabutla eve girdiler.

Birkaç dakika sonra Doktor Ferraro, her yanı dökülen Fiat 600'üyle geldi. Oldukça iri yapılı, kalın, kara bıyıklı bir adamdı. Başıyla Angela'yı selamladı ve Mendizabal'ın elini sıktı.

—Avellaneda'ya götürülecek, dedi. Her şey ayarlandı. Bekletecek yer bulamadım. Doğrudan toprağa vereceğiz.

—Daha iyi, dedi Mendizabal. Ben de böylesini yeğlerdim.

—Oldu, dedi doktor, Ben sizi bırakıyorum. İşlerim var.

—Her şey için çok teşekkürler, dedi Angela.

—Başınız sağolsun, dedi doktor tekrar Mendizabal'ın elini sıkarken.

—Teşekkür ederim, diyen Mendizabal adama arabasına kadar refakat etti.

Sonra yavaşça adamın kolunu tutup, gözlerinin içine bakarak sordu:

—Söylesenize doktor, durumu o kadar kötü müydü?

Doktor bir an duraksadı:

—Bilmesi çok güç. Birtakım sorunları vardı, evet. Daha açık konuşmak gerekirse, hayır, beklemiyordum.

Yeniden el sıkıştılar. Doktor içine zar zor sığabildiği Fiat'ına bindi. Uzaklaştı.

Cenazecilerden biri Mendizabal'ı çağırdı. Tabutu taşımalarına yardım edebilir miydi acaba?

Yarım saat sonra mezarlığa giriyorlardı. Sadece iki araba, tozlara bulamış, cenaze arabası ve Mendizabal'ın Renault'su. Küçük ibadethanede papaz iki üç kelime etti, Mendizabal dinlemiyordu bile. Sonra cenaze toprağa verildi.

Tekrar Renault'ya bindiler ve mezarlığı terk ettiler.

—Ben burada iniyorum, dedi Angela.

Mendizabal kadına baktı.

—İsterseniz sizi evinize kadar bırakabilirim.

—Hayır, dedi kadın. Yürümeyi yeğlerim. Daha iyi gelir. Sonra da bir otobüse binerim, merak etmeyin.

Her ikisi de arabadan indiler.

—Angela, dedi Mendizabal. Birinin Prens'le ilgilenmesi gerek.

—Evet, dedi kadın. Evin temizlenmesi de gerek. Terk edilirse harap olur gider.

Bir an bakıştılar.

—Ben bunu yapabilirim, dedi Angela.

—Ben de sizden bunu isteyecektim, dedi Mendizabal.

Cebinden anahtarları çıkarıp kadına uzattı. Kadın da onları koluna takılı, küçük, siyah çantasına koydu.

Yine birbirlerine baktılar.

—Cumartesileri gelmeyi sürdürecek misiniz? diye sordu kadın.

—Evet.

—O zaman beni de evde bulursunuz.

El sıkıştılar. Kadın ağır ağır yürüyerek uzaklaştı. Mendizabal başkente doğru yola çıktı. Kurşun renkli gökte tehdit dolu bulutlar belirmişti. İyice gaza bastıran Mendizabal, ne olursa olsun, o akşam Külpe'yi öldürmeye karar verdi. Eve ister yalnız dönsün, ister Cecilia'yla.

Odasının kapısını kapattı ve pencereye yöneldi: Karşı dairenin panjurları sıkı sıkıya kapalıydı. Saatine baktı: Öğlenin biri olmuş. Külpe belki de Las Barrancas'da Amanda ile birlikteydi. Ya da Morales'i görmeye, piyangocu dükkânına gitmiştir. Neyse, herhangi biriyle, herhangi bir yerde olabilirdi. Ne olursa olsun, bu artık pek önemli değildi. Bu akşamki randevu sonuncusu olacaktı.

Mendizabal kendi panjurlarını ve penceresini kapattı, oda iyice karardı. Başucundaki lambayı yaktı, masanın çekmecesinden bir kurşun kalemle bir tomar kâğıt çıkarttı. Kâğıdın birine şöyle yazdı:

Size karşı hiçbir şeyim yok Külpe.

İşte adamı öldürmeden önce tamı tamına bu sözleri söylemek

istiyordu. Ona karşı değildi. Onu kişisel nedenlerden ötürü öldürmek istemiyordu, ne de nefret ettiğinden, ya da cezalandırmak için. Peki o zaman, neden?

Bavulunu yatağın üzerine koydu ve Külpe'nin fotoğrafını çıkardı. Bir kez daha bütün duvarlar kaplanana dek onları duvara raptiyeledi. Hızlı çalışıyordu, sanki nöbeti tutmuş gibi. Ve işte Külpe odasının penceresinden dışarı bir sigara izmariti atıyor; Külpe otobüse biniyor; Külpe Belgrano'daki Las Barrancas'ın merdivenlerini tırmanıyor; Külpe Sergio'nun elinden tutmuş; Külpe boynuna asılan çocuğu döndürüyor; Külpe Amanda'yla tartışıyor; Külpe tekrar otobüse biniyor; Külpe'nin yüzü ve gözleri, her yerde gözleri.

Mendizabal bir sigara yaktı, Lüger'ini masanın üzerine koydu ve odayı arşınlamaya başladı. Bir cümle eksikti hâlâ. Kısa, kesin, hiç süslemelere başvurmadan onu öldürmesinin nedenini belirtecek bir cümle.

Aniden bir gök gürültüsü duydu. Mendizabal yine pencereyi ve panjurları açtı. Birden ortalık adam akıllı kararmış ve bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başlamıştı. Şimşekler göğü adeta yırtıyorlardı. Birkaç saniye içinde Mendizabal'ın yüzü sırılsıklam oldu. Vahşi bir rüzgâr yağmuru odaya dolduruyordu.

Yeniden işine döndü. Külpe'nin ölmeden önce *her şeyi anlamasını* sağlayacak doğru cümleyi bulmak. Tekrar kâğıdı önüne çekti ve yazmaya başladı:

Bunu yapmak için para aldım.

Ama, hoşnut kalmayıp, karalayıverdi.

Sigara içerek ve duvarlardaki resimlere bakarak odada dolaşmayı sürdürdü. Başka bir şey bulmalıydı. Paraya atıfta bulunmamalı, elbet o da önemliydi, ama esası o değildi, önemli olan işin kendisiydi.

Durdu: Sorunun merkezi buradaydı. Yazdı:

Ama bu görev bana verilmişti.

Memnun kaldı, Lüger'ini aldı, duvara raptiyelenmiş fotoğraflardan birinin karşısına dikilerek yüksek sesle konuştu:

—Size karşı hiçbir şeyim yok Külpe. Ama bu görev bana verilmişti.

Bir şeyden emindi: Külpe bu gece evine yalnız dönecekti. Çünkü Cecilia daha dün gelmişti, üstelik günlerden pazartesiydi. Eğer Külpe'nin birazcık olsun yaşamı ve hareketleri düzenliyse (ki öyleydi), geçen hafta olduğu gibi bu gece de yalnız dönecekti.

Mendizabal resimleri bavuluna koydu, soyundu ve yattı. Bitkin düşmüştü. Florencio Varela'daki evde, daracık divanın üzerinde ancak bir ya da iki saat uyumayı becerebilmişti. Ama yine de hemen uyumayı başaramadı. Kedi Funes'in tabutunun çukura inerkenki görüntüsü gözlerinin önünden gitmiyor, inatçı bir biçimde her yerde onu izliyordu. Nihayet sonunda uyuyabilmiş, fırtınanın gürültüleri de uzaklaşmıştı.

Tekrar panjurları açtı. Yağmur hâlâ yağıyordu ama eski hızı

kalmamıştı. Ara sıra, kısa ama şiddetli çakan şimşekler her an her şeyin yeniden başlayabileceğinin habercisi gibiydiler. Külpe'nin perdeleri hâlâ tamamen iniktiler.

Tamamen iniktiler.

Yağmurluğunu giydi ve çıktı.

Tamamen iniktiler.

Neden daha önce bunu düşünememişti? Külpe genelde dairesinin perdelerini hep *yarı inik* bırakırdı. Fırtına nedeniyle mi? Mümkün. Ama hayır! Fırtına o gittikten sonra, muhtemelen Amanda'yla Las Barrancas'dayken patlak vermişti. Ya da Morales'leyken. Ya da başka bir yerdeyken.

Evet, ama hava zaten sabahtan kötü olacağını belli etmişti. Külpe belki de ihtiyaten perdelerini kapatmıştı. Hayır... Çünkü haftanın hemen hemen bütün günleri, hatta bütün günler de diyebiliriz, Külpe onları yarı inik bırakarak evinden çıkmıştı, kuşkusuz dairesinin havalanması için, ya da hiç nedensiz, alışkanlık ya da kayıtsızlıktan dolaylı öyle bırakmıştı, önemi yok. Böyle olmuştu işte.

Mendizabal kendini telaşla alt geçide attı.

Bu durumun sorumlusu temizlikçi kadın da olamazdı, çünkü perdenin inik olduğunu pansiyona döndüğünde, kurbanın dairesine bir göz attığında fark etmişti. O zaman daha henüz öğlenin biri filandı, yani kadının işe başlamasından çok önceleri.

Ortalık hemen kararmıştı. Sekize on var... Üç kat merdiveni hızlı hızlı tırmandı.

Dairenin kapısını açtı, ışığı yaktı.

İlk gözüne çarpan telefonun eski yerinde yani komidinin arkasında, gözlerden uzak bir sandalyenin üzerinde değil de yerde, göze çarpacak bir şekilde durduğu oldu. Üç küçük deniz manzarası tablosu da ortadan kaybolmuştu. Daha sonra, dehşete yakın bir hayretle her şeyin, ya da hemen her şeyin yok edildiğini fark etti: Kül tablaları, viski ve cin şişeleri, hatta iki sandalye.

Yatak odasındaki gece lambaları, çarşaflar, yatak örtüsü de yoktu. Dolabı açtı: Ne giysiler, hatta ne de bir tek kravat. Mutfağa gitti: Ne tabak, ne bardak ne de tencereler. Hiç.

Salona döndüğünde etrafına bakındı ve anladı: Terk edilmiş bir dairedeydi. Külpe tarafından terk edilmişti.

Kaybetmişti.

Bir sandalyeye çöktü, dirseklerini masaya dayadı ve başını iki elinin arasında aldı.

Ve işte tam o sırada telefon çalmaya başladı.

İKİNCİ KISIM

ARAYIŞ

Mendizabal aniden, adeta içgüdüsel bir biçimde kafasını kaldırdı. Birkaç saniye şaşkın gözlerle alete bakakaldı. Düş görmüyordu. Birisi onu arıyordu: *Birisi Külpe'yi arıyordu.*

Yerinden kalktı, ağır ağır telefona doğru gitti, ahizeyi kaldırdı ve hiç konuşmadan bekledi.

—Alo, diyordu hattın öbür ucundaki kadın sesi. Alo! –Sonra:– Rodolfo? Sen misin Rodolfo?

Cecilia'ydı bu. Mendizabal kapattı, bir sandalye çekti, oturdu ve bir sigara yaktı. Telefon tekrar çaldı. Mendizabal on kez çalmasını bekledi, sonra yine açıp hiç konuşmadı.

—Alo Rodolfo, diyordu ısrarla Cecilia.

Bir sessizlik oldu, Mendizabal kadının heyecanlı soluklarını

duyuyordu. Kapattı. Kadın aramayacaktı artık. Şimdi, dedi kendi kendine, bizzat gelecek.

Yatak odasına geçti ve kendini yatağa attı, bakışlarını tavana dikip orayı izlemeye başladı. Hınç ve endişeyle doluydu, bu sefer belki de her şeyi kaybettim, diye söylendi. Peña haklıymış. Külpe'yi dün akşam, her akşam olduğu gibi dalgın, erişilmesi kolay bir biçimde evine dönerken zımbalamalıymışım. Evet, o zaman bitirilmeliymiş bu iş. Ya da herhangi bir başka zamanda. Hatta ilk akşam bile olabilirmiş. Bir kurşun ve hop, yeni işe başlamalıymış. Şu an her şeyin bağlı olduğu Cecilia'yı beklemenin yarattığı endişe dışında, ne olursa olsun.

Ayağa kalktı ve adımlarını sayarak salonda daireler çizmeye koyuldu. Bir yandan da kafasından hep: *Külpe tüydü, Külpe tüydü,* diye geçiriyordu. Cecilia daha gecikir mi? Ama onu en çok umutsuzluğa sevkeden bu da değildi. Bütün yaptığı çalışmalar, bu haftaki bütün amansız araştırmalar hepsi boşa gitmişti. Şu an burada, tamamen bir üçüncü kişiye bağımlı olarak beklemek zorundaydı. Dayanılır gibi değildi bu.

Işığı söndürdü ve pencereden bakmaya gitti. Hiç. Sadece başdöndürücü bir hızla garı geçip giden bir tren. Tekrar yaktı. O sırada sokak kapısının zili çaldı.

Duraksadı. Yanlış duymamıştı ya? O kadar altüst olmuştu ki, belki duyuları ona bir oyun oynuyordu. Zil, bu kez daha ısrarlı bir biçimde tekrar çaldı. Kadın da sinirli olmalı, dedi kendi kendine.

Sakinleşti. İpler birbirine bağlamaya başlamıştı. Cecilia buradaydı ve onu Külpe'ye götürecekti.

Düofona bastı, cevap vermedi, sonra da sokak kapısını açan düğmeye basmakla yetindi. Apartman girişinden telaşlı adım sesleri duyuldu.

Elinde Lüger'i, salon kapısına doğru yöneldi ve bekledi. Asansör çıkıyordu. Soğukkanlı, kendini bu tür olaya tamamen hâkim olarak görüyordu. Asansör kapıları açılıp kapandı. Bu kez adımlar daha ağır, daha ihtiyatlıydı. Kapının önünde durduklarında Mendizabal birden kapıyı açıverdi.

Cecilia tam karşısındaydı, şaşkın ve dehşet içinde.

—Tek kelime edersen seni gebertirim, dedi Mendizabal, haydi, gir içeri.

Cecilia kıpırdamadı. Sanki tatsız bir şaka yapıp yapmadığını okumak istermişçesine Mendizabal'ın gözlerinin içine bakıyordu. Mendizabal silahıyla işaret etti ve içeri girmesi için kapının ağzından çekildi. Daha da sert bir sesle emretti:

—Gir dedim.

Cecilia hâlâ hareketsiz, hiçbir şey anlamadan bakmayı sürdürüyordu. Sonunda, adeta bir fısıltı gibi boğuk bir sesle konuşabildi:

—Kimsiniz siz? Burada işiniz ne?

Mendizabal sabrını yitirmeye başlamıştı:

—Sana susmanı söylemiştim. Gir içeri yoksa iş kızışacak.

O zaman kadın, gözlerini adamdan ayırmadan merdivene doğru gerilemeye başladı. Yüzünde ne korku, ne şaşkınlık, ama cesarete çok benzeyen bir kararlılık vardı.

Mendizabal dediğini yaptıramayacağını anladı. Kadına doğru bir adım attı ve onu bileklerinden yakaladı. Kadın sıyrılmayı başardı. Hareketsiz, sanki birbirlerinin üzerine sıçramaya hazırlanırmış gibi bakışıyorlardı. Mendizabal bir an kadının haykıracağını, yardım isteyeceğini sandı. Ama hayır. Onun kararlı ve vazgeçilmez bir biçimde merdivene doğru gerilediğini gördü. Kolunu, elini hedef almıştı, amacı sadece yaralamaktı.

—Ateş etme, alçak herif, diye haykırdı kadın birden.

Bu ses adamı adeta felç etti. Haykırış duvarlara çarpıp, merdiven boşluğundan yukarı doğru yükselmişti. Hay Allah, gerçekten ateş etmeye niyetlendiğini nereden anlamıştı?

Birden Cecilia geri döndü ve olanca hızıyla merdivenlerden koşarak inmeye başladı. Topuklarının sesi makineli tüfek gürültüsünü andırıyordu.

Mendizabal da peşine düştü. Yok canım, bu şıllık elinden kurtulacak değildi herhalde. Tam en alt kata ulaştığı sırada yetişti ona, ama kadın yine de kapıya varıp şiddetle açıp, çıkmayı başardı. Dışarıda seller gidiyordu. Mendizabal kadının gar yönüne doğru koştuğunu gördü. Bir tren gelmişti. Ve hemen kalkmak üzereydi. Mendizabal deli gibi koşarken, eğer ona binerse bir daha asla bulamam, diye söyleniyordu. Tren hafiften sarsıldı. Mendizabal daha hızlandı. Cecilia bomboş perona ulaştığı sırada onu yakalamayı başardı. Kadın bir çığlık attı ama hızlanan trenin gürültüsü arasında boğuldu gitti. Mendizabal kadını sıkıca kavradı ve Lüger'inin namlusunu kaburgalarına gömdü. Kadın bir sıçradı ve içi saman dolu bir bebek gibi ikiye katlandı. Kadını alt geçidin girişine sürükledi.

Öfke ve soluk soluğa kalmanın verdiği boğuk bir sesle homurdandı:

—Göreceksin orospu.

Merdivenlerin tepesinde, hareketsiz vücudu sertçe itti, kadın son basamakta, sanki tüm eklemleri yerlerinden çıkmış gibi adeta gülünç bir pozisyonda yığılıverdi.

Kadının kendine gelmesine vakit tanımak amacıyla ağır ağır indi basamakları. Yanına vardığında kıpırdanmaya başlamıştı.

—Ayağa kalk! dedi.

Kadının ağzı kanıyordu. Güçlükle doğruldu ve duvara dayanmak için geri geri gitti. Bakışı hâlâ sert, inatçıydı.

—Alçak, dedi, adam bozuntusu.

Mendizabal'ın canı kadını adam akıllı dövmek istiyordu ama kendini tuttu. Lüger'in namlusunu boynuna gömdü.

—Seni buracıkta temizlesem kimsenin haberi bile olmaz. Bütün bilmek istediklerimi sayıp dökmen senin yararınadır.

Cevap vermedi.

—Külpe nerede?

Kadın güçlükle nefes aldı.

—Ne bileyim?

Mendizabal silahını kadının boynuna biraz daha bastırdı.

—Son kez soruyorum, Külpe nerede?

—Nereden bilebilirim ki? Bilmiş olsam onu görmek için evine gelir miydim?

—Hiç değilse nereye tüymek niyetinde olduğunu biliyorsundur.

Kadın silahın baskısından kurtulmak istermiş gibi başını oynattı.

—Ne bileyim bok herif, dedi öfkeyle.

Mendizabal midesine sertçe bir yumruk indirdi.

—Külpe nerede?

Kadın ikiye katlandı, ellerini midesine bastırmış, kan kusuyordu.

Mendizabal bu kadının ağzından tek kelime alamayacağını anladı. Hiçbir şey sormadan, nedenini de bilmeden, körcesine kadına vurmaya başladı.

—Pis orospu, aşşağılık karı!

Artık kendini tutamıyor, silahının kabzasıyla vuruyordu. Cecilia kendini korumaya bile kalkışmıyor, ara sıra incecik sesler çıkarıyordu. Sonunda Mendizabal'ın ayaklarının dibine yığıldı, adam da yorgunluktan bitap düşüp duvara yaslandı.

Birkaç dakika geçti. Gardan bir tren daha geçti. Alt geçidin ışıkları önce söndü, sonra tekrar yandı. Mendizabal Lüger'ini yerine koydu. Cecilia yavaş yavaş kendine geliyordu. Elini uzattı, kenara tutundu, ama beceremedi. Yine yere yığıldı ve bu kez kıpırdayamadı.

Mendizabal merdivenleri tırmandı ve açık havaya çıktı.

Akşamın dokuzunda, bardaktan boşanırcasına yağan yağmur altında piyangocu dükkânına vardı. Kapıyı açıp içeri girdi.

Son geldiğinde onu karşılamış olan delikanlı:

—Kapatıyoruz, dedi.

—Çok fazla şey isteyecek değilim, dedi Mendizabal.

Başka kimse yoktu.

—Şansınız varmış, dedi genç, gitmek üzereydim.

—O zaman kapatabilirsin, dedi Mendizabal.

Genç adam anlamadan suratına bakıyordu.

—Evet, dedi, ama önce ne istediğinizi söyleyin.

Mendizabal ceketini açtı ve silahının kılıfını gösterdi.

—Kapatabilirsin dedim sana. İşte bunu istiyorum!

Tezgâhtarın rengi soluverdi aniden. Tek kelime söylemeden kapıya doğru gitti ve kepengi indirdi.

—Sürgüyü de tak, dedi Mendizabal.

Delikanlı ona baktı. Dehşet içindeydi.

—Gerekmez beyefendi, dedi, kepenk inikken içeri kimse giremez.

—Sen söyleneni yap!

Tezgâhtar söz dinledi, sonra yine Mendizabal'a döndü.

—Eğer para içinse, kasada bir şeyler var, ama pek fazla değil.

Mendizabal sırıttı.

—Para için değil. Yaklaş!

Adam boyun eğdi. Mendizabal silahını çıkardı ve karnına dayadı.

—Ama efendim.

—Ben izin verdiğim zaman konuşursun. Kıpırdama yoksa gebertirim. Her şey sana bağlı!

Bir an sessizlik oldu. Genç adam titriyordu. Sonra Mendizabal konuştu:

—Patronunun adı Morales, değil mi?

—Evet, doğru.

—Bıyıklı, oldukça güçlü, kara gözlüklü bir herif, diye üsteledi Mendizabal. O değil mi?

—Evet, dedi tekrar delikanlı, burası ona ait, ama kendisi burada değil.

—Emin misin?

—Elbette efendim. Ben yalan söylemem.

Mendizabal dipteki kapıyı işaret etti.

—Bunun ardında ne var?

—Hiç efendim. Kâğıtlar, dolaplar. Hiç.

—Gel, oraya gidiyoruz.

Mendizabal birden kapıyı açtı, ışığı yaktı ve içeri girdi, her şeye hazırdı. Gerçekten de içeride sadece evraklar, dolaplar vs. vardı. Tezgâhtara döndü:

—Gir ve kapat.

Delikanlı içeri girer girmez, Mendizabal suratının tam ortalık yerine, öyle şiddetli bir tabanca kabzası darbesi vurdu ki çocuk geri geri gidip kapıya çarptı.

—Ayağa kalk, dedi Mendizabal. Haydi, hadise çıkartma.

Delikanlı ayağa kalktı. Yanağı kanıyordu.

—Gördün ya, istersem fena halde canını yakarım. Haydi şimdi, bana bütün bildiklerini anlat bakalım, senin için daha hayırlıdır.

Genç adam kolunun tersiyle yüzünü sildi. Giderek daha çok titremeye başlamıştı.

—Morales buradan saat kaçta çıktı? diye sordu Medizabal.

Öteki cevap vermeden önce duraksadı.

—Saat sekize doğru.

Mendizabal silahını yerine koydu.

—Yalnız mı gitti?

—Evet efendim, dedi delikanlı. Tek başına.

—Pekâlâ, o zaman beni iyi dinle: Senin patron bazen burada bir dostunu ağırlar, uzun boylu bir sarışın. Onu tanıyor musun?

—Evet, ara sıra gelir. Ama sık değil.

—Peki bugün geldi mi?

—Hayır.

Mendizabal adama bir kez daha vurdu, ama düşmesin diye tutuyordu.

—Bugün geldi mi?

Çocuk bir süre cevap veremedi, soluğunu toparlamaya çalışıyordu.

—Size gerçeği söyledim. Yemin ederim bugün gelmedi.

Mendizabal bıraktı. Delikanlı düşmemek için bir dolaba dayandı.

—Patronunun nereye gittiğini biliyor musun?

—Sanırım evet. Botanik bahçesinin hemen orada bir gece kulübü var, burayı kapattıktan sonra genelde hep oraya gider.

—Peki bugün niye o kapatmadı dükkânı? Genelde sen mi kapatırsın?

—Hayır, genelde her zaman o kapatır. Bugün erken ayrıldı, ama nedenini bilemiyorum.

Mendizabal sırıttı.

—Şansın yokmuş yavrum. Haydi, git kapıyı aç.

Odadan çıktılar.

—Umarım bana yalan söylemedin. Yoksa yarın yine gelirim.

—Size gerçeği söyledim efendim, yemin ederim.

—Kilidi aç.

Delikanlı söz dinledi. Mendizabal çıktı. Yağmur kırbaç gibi suratına indi.

Hızla Belgrano'ya kadar sürdü arabasını, Las Barrancas'a gelince, Pampa sokağındaki hemzemin geçitten geçip Monteñeses sokağına saptı. İki saattir yağmur yağıyordu. Amanda'nın evinin önünde durdu, yağmurluğunun yakasını kaldırdı ve arabadan indi. Şu anda yapmakta olduğuna kendi bile inanamıyordu. Bu eylemlerin hiçbiri planlarının arasında yoktu.

Kapıyı çaldı. Birkaç dakika geçti.

—Kim o? diye sordu Amanda.

—Bir dost, dedi Mendizabal suratını göz deliğine yapıştırarak. Mendizabal. Raúl Mendizabal.

Kapının öte tarafında sessizlik hüküm sürüyordu. Sonunda öfkeden çok, şaşkınlık içinde Amanda sordu:

—Ne istiyorsunuz?

—Sizinle konuşmak, dedi Mendizabal. Bir saniyecik.

—Gelecek pazar görüşecektik, diye karşı çıktı Amanda.

—Bakın Amanda, dışarıyı seller götürüyor. Birazcık içeri girip, bir kahvenizi içmeyi istemekle çok şey mi istemiş oluyorum?

Kadın duraksadı.

—Sergio uyuyor, dedi, vakit çok geç. Bence bir başka gün gelseniz daha iyi olur.

Neden reddediyordu? Külpe içeride mi saklanıyordu? Mendizabal son kozunu oynamaya karar verdi:

—Israr ediyorum Amanda. Çok kısa bir süre için. Size iyi tanıdığınız birinden söz edeceğim.

—Kimden?

—Külpe, Rodolfo Külpe'den.

Cevap gelmedi. Mendizabal kendi kendine: Eğer kapıyı açarsa içerde yok demektir, diyordu.

Kapı açıldı. Mendizabal az ışıklandırılmış küçük bir salona girdi. Eliyle saçlarını sıvazladı. Sırılsıklamdı. Amanda kapıyı kapattı ve adama doğru dönerek sordu:

—Kimsiniz siz?

Mendizabal önce bir koltuğa yerleşti, sonra da cebinden sigara paketini çıkardı.

—Sigara içmemden rahatsız olmazsınız ya?

—Size bir soru sordum.

—Biliyorum, dedi sigarasını yakarken. Kimim ben? Ne çabuk unuttunuz? Ben sizin Las Barrancas'da rastladığınız, oğlunuz için uçurtma yapan, sizinle biraz gevezelik eden adamım. İşte hepsi bu.

—Yalan söylüyorsunuz, hepsi bu kadar değil.

—Bir kül tablası var mı? diye sordu Mendizabal.

Kadın etajerden bir tabla aldı ve Medizabal'ın koltuğunun yanındaki sehpaya koydu.

—Teşekkür ederim. Siz neden oturmuyorsunuz Amanda? Daha iyi olurdu.

—Böyle çok iyiyim.

Adam sırıttı.

—Bu Külpe hikâyesi hiç mi hiç hoşunuza gitmedi değil mi? Sırlarınızı saklamayı sevdiğiniz belli oluyor.

—Şöyle demek daha doğru olur, iznim olmadan benimle ilgili olaylara karışılmasından hiç hoşlanmam. Soruma hâlâ bir cevap vemiş değilsiniz.

Mendizabal'ın suratı asıldı.

—Bakın Amanda, şimdilik sizin soruları bir kenara bırakalım. Kim olduğumu bilmenizin duruma bir yararı yok. Ben buraya bundan söz etmeye gelmedim. Anlaştık mı?

—Ne münasebet! Neden emir veren siz oluyorsunuz? Evime girmesine izin verdiğim kişinin kim olduğunu bilmeye hakkım var.

Sessizce bakıştılar. Amanda duvara dayanmış, kollarını kavuşturmuştu.

—İçeri girmeden önce bir kahve istemiştiniz, hâlâ istiyor musunuz?

—Evet, eğer rahatsız etmezsem...

Kadın mutfağa doğru giderken, Mendizabal sırılsıklam yağmurluğunu çıkardı, sonra tekrar yerine oturdu. Amanda çok geçmeden geldi, sehpanın üzerine bir fincan kahve koydu ve yine duvara dayanıp, kollarını kavuşturdu.

Mendizabal tek kelime söylemeden kahvesini içti. Sonra:

—Yine de çok komik, dedi. Benim yerimde bir başkası olsa Külpe'yi bulmak amacıyla bütün odaları didik didik arardı, ama ben onun burada olmadığını biliyorum. Neden mi? Çünkü size aldırdığı yok. Buraya saklanmak için bile gelmez.

Amanda bozulmuştu, başını salladı:

—Siz resmen aklınızı kaçırmışsınız... Durun bakalım... Siz Külpe'yi nereden tanıyorsunuz? Hem onu neden arıyorsunuz? Saklandığını nereden çıkarıyorsunuz?

—Sadece son sorunuzu cevaplayacağım. Saklanıyor, çünkü evine gidip onu aradığımı biliyor. Size hiçbir şey söylemedi mi?

—Şimdi, hoşunuza gitsin gitmesin, siz bana cevap vereceksiniz. Rodolfo'yu nerede tanıdınız?

—Las Barrancas'da sizinle birlikte. Başka yerde de.

—Ama siz bizi gözlüyorsunuz!

—Öyle diyelim.

—Başka nerede?

—Bu sorular çok fazla oldu Amanda. Sıra bende!

—Ne hakla? Ben sizin ne evinize, ne de hayatınıza girdim. Sizi gözlemiyorum da!

—Hiç ilgisi yok. Hem, beni ilgilendiren bu değil.

—Neymiş öyleyse?

—Külpe hakkında bilgi topluyorum.

Kadın gidip Mendizabal'ın tam karşısındaki koltuğa oturdu.

—Durum bu kadar acıklı olmasaydı, bu sözleriniz beni güldürürdü. Rodolfo hakkında size bilgi verebileceğimi de nereden çıkardınız?

—Çünkü bunlar sizde mevcut Amanda. Benim bilmediğim ama ihtiyacım olan şeyler biliyorsunuz. Beni iyi anlayın, Külpe kayboldu ve her ne pahasına olursa olsun onu bulmam gerek.

—Bu bir tehdit mi?

—Hayır. Amanda sizi takdir ediyorum, sizi ve Sergio'yu. Şu an belki biraz sinirli görünüyorum, bunun nedeni de çok önemli bir işi kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olmamdır.

Kadın ayağa kalktı ve odada dolaşmaya başladı:

—Rodolfo hakkında neler öğrenmek istiyorsunuz?

—Sadece nerede olduğunu bilmek istiyorum. Size söylemiş olsa gerek.

Kadın elini alnına götürdü.

—Ama çok çılgınca bir iş bu!.. Hiçbir şey bilmiyorum. Birden üzerime çöküveriyor, Rodolfo'nun kaybolduğunu söylüyor ve bir yığın soru soruyorsunuz. Hangi hakla? Hem bir şeyler bildiğimi de nereden çıkarıyorsunuz?

—Ama siz onun kadınısınız, kahrolası! diye patladı. Bütün bir hafta boyunca Las Barrancas'da buluştunuz. Saatlerce konuşuyordunuz! Daha ne olsun?

—Bakın, dedi Amanda öfkeli. Sergio uyuyor, önce sizden alçak sesle konuşmanızı rica edeceğim, sonra da küfürlerinizi kendinize saklayın.

—Özür dilerim, dedi adam bir süre sustuktan sonra. Bir sigara alır mıydınız?

—Hayır. Tek istediğim buradan gitmeniz ve bir daha da asla buraya ayak basmamanız.

—O kadar basit değil. Bilmek istediklerimi öğrenmeden buradan gitmem.

—Beni rahat bırakın, sizin ilginizi çekebilecek hiçbir şey bilmiyorum.

—Yalan söylüyorsunuz. Beni sizi tehdit etmeye mecbur etmeyin Amanda.

Kadının yüzünde küçümseyici bir gülümseme belirdi.

—Bir deneseydiniz bakalım!

—Örneğin bu... dedi Mendizabal, Lüger'ini sehpanın üzerine bırakırken.

Amanda yine aynı hor gören edayla diklendi:

—Aptal olmayın. Beni öldürmekle bana iyilik edersiniz. Çünkü sayenizde, artık Rodolfo'yu temelli kaybettiğimi biliyorum.

—Size inanmıyorum, diye karşı çıktı Mendizabal bir süre duraksadıktan sonra. Söylediklerinizin bir tekine bile inanmıyorum. Nerede olduğunu biliyorsunuz. Evinden ayrıldıktan sonra nereye gitmeyi düşündüğünü söylemiştir size.

Uzun bir sessizliğin ardından Amanda konuştu:

—Bir sigaranız var mı?

Paketi uzattı. Amanda dumanını tavana doğru savururken:

—Size acıklı bir öykü anlatmamı ister miydiniz? Çok kısadır, canınızı sıkmaz, eğer Külpe evini terk ettiyse bu onu artık bir daha göremeyeceğim, demektir. Son. Hoşunuza gitti mi?

—Nereden bu sonuca varıyorsunuz?

—Hangi sonuca?

—Onu bir daha asla göremeyeceğinize?

—Çünkü bana söylemişti. Las Barrancas'da, siz bizi gözetlemekle kendinizi eğlendirirken.

Mendizabal silahını yerine koydu.

—Ben de size bir öykü anlatacağım. Bilmem acıklı mıdır, zalimce midir, ama kanımca polisin de çok ilgisini çekebilir.

—Siz neden söz ediyorsunuz böyle? dedi kadın sigarasını ağzından çekerken.

—Sergio'nun babasının öldürülmesinden. Külpe ve sizin onu öldürme biçiminizden...

—Siz zır delisiniz, diye haykırdı Amanda.

Mendizabal usul usul başını sallıyordu.

—Sandığınızdan çok daha fazlasını biliyorum Amanda ve insanların geçmişini karıştırmak benim mesleğimdir. Bir haftadır Külpe'yi izliyorum. Las Barrancas'daki bütün buluşmalarınıza tanık oldum. Ve tahmin edebileceğiniz gibi sağdan soldan epey bilgi toparladım. Ne sonuca vardığımı bilmek ister miydiniz?

Adam sigarasını söndürdü.

—Hikâyeleriniz sizin olsun, beni hiç ilgilendirmiyor, dedi Amanda, gözleri pırıl pırıl.

Bir süre durakladıktan sonra:

—...Pekâlâ, dedi, gelin şunu en iyi biçimde çözmeye çalışalım.

Sanki siz buraya hiç gelmemişsiniz gibi yapalım. Yağmurluğunuzu alın ve çekip gidin.

Mendizabal gülümsedi:

—Tek mahzur şu ki ben buradayım. Buradaysam eğer, birbirimizi tanıyoruz demektir. Bunu yok sayamayız, değil mi?

—Çekin gidin, dedi tekrar kadın, kararlı bir ses tonuyla.

—Boş yere vaktinizi yitiriyorsunuz Amanda. Önce size söyleyeceklerim var.

—Sizin zırvalarınız beni ilgilendirmiyor.

—Öfkelenmekle hiçbir şeyi düzeltemezsiniz, bakın beni iyi dinleyin: Sergio'nun babası sizin iddia ettiniz gibi iki yıl önce değil, altı yıl önce ölmüş. Epey farklı sayılır, değil mi? Ve bir kazaya kurban gitmeyip, siz ve Külpe tarafından öldürülmüş.

—Ya öyle mi? Peki hangi amaçla olduğunu da öğrenebilir miyim? dedi alaycı bir gülümsemeyle.

—Bu konudan söz etmemeyi yeğlerim. Hatta, daha içten olmak gerekirse, bu cinayetin nedenlerini pek iyi bilemediğimi de itiraf ederim. Ama bunu ne zaman ve nerede işlediğinizi çok iyi biliyorum... Hem artık, çok konuştuk.

—Sanırım siz gerçekten delisiniz...

—Deli ya da değil, elimde sizi sonsuza dek mahvedebilecek şeyler var Amanda. Yıllardır mucizevi bir biçimde bu cinayeti saklamayı başardınız, ama maalesef gerçeği bilen kişiler de var ve ben de bunlardan biriyim.

Kadın yağmurluğu alıp Mendizabal'ın kafasına fırlattı.

—Dışarı! Artık bir saniye bile dayanamam.

Mendizabal yağmurluğu havada yakaladı ve özenle katlayıp dizlerinin üzerine koydu.

—Bırakın bu konuda ısrarlı olayım, hem de bu kadar kızmayın. Benim önerim hiç de karışık değil. Bir bilgi karşılığı susmayı sunuyorum: Külpe nerede?

—Tek kelime bile söylemeyeceğim. Yapacağınız tek aklı başında hareket buradan çıkmak olur.

—Amanda... ben...

—Dışarı!

Mendizabal ayağa kalktı. Bu kadın daha fazla ısrar edilemeyecek kadar kararlıydı.

—Pekâlâ, gidiyorum, dedi, ama sizi uyarıyorum: Bu konuda biraz kafa patlatmanız yararınıza olur.

Kadın gidip kapıyı açtı.

—Son sez söylüyorum, çıkın!

—Geri geleceğim. Bu gece ya da yarın. Göreceksiniz, fikriniz değişmiş olacak.

Amanda cevap vermedi. Mendizabal yağmurluğunun yakasını kaldırdı ve kapıya yöneldi. Tam dışarı çıkacaktı ki kadın eliyle kolunu tuttu.

—Bir dakika, az önce cevaplamadınız. Bilmek istiyorum..

Mendizabal kadına baktı. Birkaç saniye yalnızca yağmurun sesi duyuldu.

—...Neden Rodolfo'yu arıyorsunuz?

Mendizabal kolunu kurtardı.

—Öldürmek için, dedi dışarı çıkarken.

Amanda bir süre olduğu yerde donakaldı, sonra adam tam arabasına bineceği sırada ona yetişti.

—Neden? diye haykırdı, neden?

Adamı kolundan tutmuş, bütün gücüyle sarsıyordu. Gözleri korkudan büyümüş, yüzünden yağmur taneleri süzülüyordu. Mendizabal kadını sertçe itti. Amanda kaldırıma yuvarlandı.

—Neden? diye haykırdı tekrar, ama neden?

Ayağa kalktı, arabanın kapısına yapıştı.

—Siz kimsiniz? diye adeta uludu. Kimsiniz?

Camı yumrukluyordu.

—Neden Rodolfo'yu öldürmek istiyorsunuz?

Mendizabal aniden hareket etti. Kadın yağmur altında tek başına kalmıştı. Hâlâ haykırmayı sürdürüyordu.

Siz zır delisiniz.

Las Heras sokağına sapmış, Cabildo'ya doğru sürüyordu otomobilini. Yağmur ön camı adeta kırbaçlıyordu. Bir şey kesin, diyordu kendi kendine, Külpe'yi öldürmek istediğini Amanda'ya söylemekle tam bir çılgınlık etmişti. Artık kadını tekrar görmeye kalkışmanın bir yararı yoktu. Onu sonsuza dek kaybetmişti.

Durup dururken neden başına böyle bir iş açmıştı!

Annie Malone'un karşısına park ettiğinde saat gecenin on biri olmuştu. Koşarak karşıya geçti.

Bara oturup viskisini ısmarlarken ellerinin titrediğini fark edince pek de şaşırmadı.

Pazartesi gecesi olmasına rağmen bar oldukça hareketliydi.

Masalardan birinde, Lupe iri yarı ve kuşkusuz cebi para dolu bir tipin yanına oturmuş, hünerlerini sergilemekteydi. Adamsa suratında aptalca bir gülümsemeyle kadının bacaklarını okşuyordu. Lupe de buna izin veriyordu.

Morales kasadaydı. Kara gözlüklerini takmamıştı. Kulakları sağır edici bir rock müziği bütün salonu kaplamıştı. Mendizabal viskisini içti, sonra taburesinden indi ve salonun öbür ucundaki Morales'in yanına gidip karşısına dikildi. Adam hayretle ona bakıyordu. Mendizabal Lüger'ini kaburgalarına gömdü. Morales sanki bağıracakmış gibi ağzını açtı, ama hiç ses çıkmadı.

—Bir kelime söylersen ölürsün, dedi Mendizabal.

—Ne istiyorsunuz? diye sordu Morales yalvaran bakışlarla.

—Senin bürona gideceğiz.

Morales duraksadı. Mendizabal silahını biraz daha bastırdı.

—Çabuk, diye ısrar etti.

Morales sahnenin yanındaki kapıya yöneldi. Mendizabal peşindeydi. İçeri girdiler. Mendizabal kapıyı kapatırken Morales ışıkları yaktı. Sessizce birbirlerini süzüyorlardı.

—Rodolfo Külpe'yi arıyorum, dedi Mendizabal.

Morales çalışma masasına dayandı. Biraz rahatlamış gibiydi, sordu:

—Sigara içebilir miyim?

Mendizabal başıyla onayladı.

—Bu akşam gelmedi, dedi Morales sigarasını yakarken. Ve bu saatte de görüneceğini sanmam. Onu neden arıyorsunuz?

—Soruları ben sorarım, dedi Mendizabal.

—Nasıl isterseniz...

—Külpe'yle ne işler çeviriyorsunuz?

Morales omuzlarını silkti.

—Bu kulüp. Ortağız.

Mendizabal odayı adımlamaya başladı. Morales sigara içmeyi sürdürüyordu. Birden, Mendizabal adamın ceketinin yakasına yapıştı ve tabancasının kabzasıyla başına kuvvetli bir darbe indirdi. Morales yere yıkıldı. Mendizabal kaburgalarına bir iki tekme yapıştırdı.

—Ayağa kalk! diye emretti.

Morales yazı masasına tutunarak doğruldu. Suratı kan içinde kalmıştı.

—Yalvarırım bana vurmayın. İstediğinizi söyleyin, aklınıza ne gelirse, ama bana vurmayın.

Mendizabal küçümser bir ifadeyle bakıyordu.

—Külpe bugün evinden kaçmış. Onu görmek istiyorum. Hepsi bu.

—İyi de, ben ne yapabilirim?

—Nerede olduğunu bilmeniz gerekir. Bir adam bir yerden tüyerse, başka bir yere yerleşir. Nereye?

Uzaklardan, sımsıcak bir müzik onlara ulaşıyordu. Rengi atmış Morales, mendiliyle kafasından akan kanı durdurmaya çalışıyordu.

—Vücudunda bir delik açmak istemiyorum, dedi Mendizabal. Beni buna zorlama.

Morales adamakıllı korkmuştu, kafasını salladı.

—Size nasıl söyleyeyim istiyorsunuz? Yemin ederim nerede olduğunu bilemiyorum.

—Pis yalancı. Konuşacaksın, hiç kuşkun olmasın.

—Yalvararım vurmayın, kalp hastasıyım.

Mendizabal yırtıcı bir kahkaha attı:

—Mizah yeteneğin de yerinde. Seni öldüreceğimi söylüyorum ve sen bana kalbinden söz ediyorsun. Galiba sen bana inanmıyorsun? Ya da dayaktan kurşundan daha çok korkuyorsun?

Morales'in gözleri dehşet doluydu.

—Pekâlâ, diye sürdürdü konuşmasını Mendizabal. Cecilia'ya attığım dayak kadar şiddetli bir dayak atacağım sana da.

—Cecilia, diye kekeledi Morales. Ona ne yaptınız?

—Az önce söyledim ya. Bununla vurdum ona, bak hele, dedi Lüger'ini göstererek. O orospuyu ne hale getirdiğimi göreceksin. En azından bir ay hastaneden çıkamaz. Sen de ister misin?

Morales'in alnından iri ter tanecikleri süzülmeye başlamıştı.

—Lütfen, gerçekten bir şey bilmiyorum.

Mendizabal midesine sert bir yumruk indirdi. Morales inleyerek ikiye katlandı.

—Öt bakalım, dedi Mendizabal. Külpe nerede?

—Bilmiyorum, dedi Morales çok güç duyulabilen bir sesle. Daha kaç kez tekrarlayayım?

Mendizabal silahının namlusunu şakağına yapıştırdı.

—Ya ötersin ya da?... Bu kadarcık bir şey için gebermek çok budalaca.

Morales cevap vermedi. Mendizabal bir iki adım geriledi.

—Vazgeçtim, dedi. Suratını dağıtırım daha iyi. Ne dersin?

—Yeter artık, yalvarırım, dedi Morales bitkin.

—Sana bir şey itiraf etmek istiyorum. Son kararım seni enkâza çevirmekti. Anladın mı, enkâza çevirmek. Cecilia gibi. Seninle işim bittiğinde ne halde olacaksın bilmek ister misin?

—Kasada para var, dedi Morales. Hem de çok. Tahvillerim de var.

Mendizabal yine midesine vurdu. Morales yere yıkıldı.

—Kes sesini budala. Senin paran bir boka yaramaz.

O sırada kapı açıldı.

Mendizabal sırtını Morales'e dönüp, silahını yeni gelenlere doğrultmak üzere olduğu yerde döndü.

Gelen Lupe'ydi, yanında da bir başka kadın.

—Morales seni istiyorlar...

Mendizabal'ı görünce şaşkınlığından sustu kaldı.

—Sırtını duvara daya, dedi Mendizabal. İkiniz de. Haydi!

Kadınlar söz dinlediler. Arkasından gelen hafif bir gürültü Mendizabal'ı uyardı. Morales masanın çekmecesini çekmiş, bir silah çıkartıyordu. Mendizabal kendini yere atıp, tetiğe asıldı. Morales sırt üstü düşüverdi, duvara dayanarak oturmuş, burun kanatlarından süzülen iki damla kan çenesinde birleşmişlerdi.

İlk tepki gösteren Lupe oldu. Ulumaya başladı, arkadaşı da çok geçmeden ona katıldı. Mendizabal bir sıçrayışta odadan çıktı ve koşarak dans pistini aştı. Ortalık az öncekinden daha kalabalıklaşmıştı. Birkaç çift ortalıkta dolanıyordu. Müzik az önceki kadar sağır ediciydi. Sanki hiç kimse silah sesini işitmemişti. Mendizabal dirseklerini kullanarak kendine yol açıyordu, ama birden Lupe ve arkadaşının çığlıkları ona yetişmekte gecikmedi.

—Yakalayın onu! Morales'i öldürdü! Yakalayın onu!

Bazı çiftler dansı kesmişler, ama ötekiler hiçbir şey olmamış gibi pistte salınmayı sürdürüyorlardı. Mendizabal tam her önüne çıkanı devirerek kapıya ulaşıyordu ki barmen bütün atikliğiyle tezgâhın üzerinden sıçradığı gibi üzerine çöküverdi.

—Onu bırakma. Morales'i öldürdü! diye bağırıyordu Lupe.

Mendizabal barmeni yere devirip adamdan kurtuldu, ama öteki bu kez de topuğuna yapışmıştı. Medizabal geri döndü, kafaya nişan aldı ve iki el ateş etti.

Lupe avazı çıktığı kadar bağırıyor, öteki kadınlar da ona eşlik ediyorlardı. Çiftler ortalıktan çekilmişler, müşterilerin kimi sandalyelerin, kimi bar tezgâhının ardına, kimi de masaların ardına sığınmışlardı. Mendizabal kapıyı açtı ve kendini dışarı attı.

Nuñez sokağına vardığında takip edilmediğinden emin olduktan sonra arabasını park etti ve indi.

Cabildo sokağıyla arasındaki iki bloku geçtikten sonra bir bara girdi ve bir kahveyle bir cin ısmarladı. Duvardaki saate baktı: On ikiye on var.

Az müşteri vardı: Bir iki emekli, birkaç çift, hepsi o kadar. Masa örtüleri kirli ve pencereler perdesizdi. Tezgâhın üzerindeki telefon Mendizabal'ın ilk dikkatini çeken nesne oldu. Bir telefon.

Kahvesini ve cinini getirdiler.

Kafasının içi, karmaşık ve şeklini kaybetmiş imgelerle doluydu: Cecilia, yeraltı geçitindeki kör ampul, trenin gürültüsü, piyangocudaki genç tezgâhtar, yağmur altında kolundan tutmuş, sar-

san Amanda, *neden? neden?* Alnında kurşun deliği, yere yıkılmadan önce dehşet dolu gözlerle ona bakan Morales. Lupe ve haykırışları, kanlı ve gürültülü kaçış...

Bir sigara yaktı.

Ve şimdi de bu bar, tezgâhın üzerindeki telefon.

İki yudumda cinini yuvarladı, bir tane daha ısmarladı ve sonra sigarasının dumanının tatlı tatlı dalgalanan kıvrımlarına daldı.

Elinde ikinci cin bardağı, tezgâha yöneldi. Kasanın ardında, gözleri çukura kaçmış sıska bir adam akşam gazetesini okuyordu. Mendizabal telefonu kullanmak için izin istedi. Adam, evet kullanabilirsiniz derken sanki hiçbir şey anlamamış gibi boş gözlerle bakıyordu.

Mendizabal bir numara çevirdi ve bekledi.

Sonunda hattın öbür ucundan: Alo, diye bir ses yükseldi.

Önemli adamla konuşmak istediğini bildirdi. Orada olmadığı cevabını verdiler, ısrar etti. Mutlaka ona ulaşması gerekiyordu. Bir sessizlik oldu.

—Kim arıyor? diye sordular.

—Bay Mendizabal.

Birkaç dakika geçti. Sonra:

—Dinliyorum, diye karşılık verdi Peña'nın sesi.

—Sizi görmem gerek.

—Geç oldu. Ben de çıkmak üzereydim. Yarın.

—Hayır, hemen, dedi Mendizabal kararlı bir sesle.

Sessizlik.

—Okey, diye kabul etti sonunda Peña. Sizi bekliyorum.

Mendizabal kapattı, borcunu ödedi ve çıktı. Yağmur dinmişti.

Hafif kel, tıknaz bir adam kapıyı açtı.

—Girin, dedi Bay Peña sizi bekliyor.

Patronun bürosuna giden uzun koridora daldılar. Mendizabal'ın refakatçisi kapıyı vurup, cevap bekledi. Aşağı yukarı bir dakikalık bir süre geçti.

—Girin, diye Peña'nın sesi duyuldu sonunda.

İçeride tek bir sandalye kalmıştı, kadife olan. Peña oturuyordu. Mendizabal ayakta kaldı bir kez daha, ellerini nereye koyacağını bilemiyordu.

—Çok az vaktim var, dedi Peña sert bir sesle. İş bitti mi?

—Hayır, diye karşılık verdi Mendizabal.

Peña sinirli bir havada dilini şaklattı.

—Ne şanssızlık. Acelemiz olduğunu size söylemiştim. Öyleyse buraya neden geldiniz? Bir yenilik mi var?

—Evet, dedi Mendizabal, kötü haberler.

Peña dirseklerini masaya dayayıp öne doğru eğildi.

—Ne demek yani?

Mendizabal biraz durdu:

—Külpe evini terk etti. İzini bulmaya çalıştım ama başaramadım. Nerede olduğunu bilmiyorum.

Peña sandalyesinde geriye doğru kaykıldı.

—Eee, sonra?

—Birkaç güne daha ihtiyacım var, dedi Mendizabal. Bulmamak imkânsız değil. Bulur bulmaz da temizleyeceğim.

Peña yazı masasının üzerinde duran bir kutuyu açtı, içinden bir puro çıkarttı ve gözlerini Mendizabal'ınkilerden ayırmadan yaktı. Bir süre sonra da konuştu:

—Evinize dönebilirsiniz Mendizabal, iş artık sizin değil. Ha, bir şey daha var: Artık yüzünüzü görmek istemiyoruz!

Mendizabal hemen karşılık vermedi. Ellerinin titremeye başladığını hissetti. Konuştu:

—Bu işi bana siz vermediniz, işten de siz alamazsınız. Patronunuz geldiğinde tekrar gelirim.

Peña gizemli ama eğleniyormuş gibi bir havada gülümsedi:

—Öyleyse hiç rahatsız olmayın. Patron tatilde. Buna ihtiyacı da vardı. Hem bence, sizin de var.

Mutlu bir ifadeyle purosundan derin bir nefes çekti ve ekledi:

—Olaylar gelişiyor Mendizabal. Ve siz, siz bittiniz!

—Beni dinleyin Peña, sadece birkaç güne ihtiyacım var. Bu herifi kolayca bulabilirim.

Peña olumsuz anlamda kafasını salladı.

—İçiniz rahat etsin, bu işle biz ilgileniriz. Gidin dinlenin. Bugünden itibaren bol vaktiniz olacak.

—Bu ne demek yani?

—Ne olduğunu çok iyi biliyorsunuz. Hem üstelik size verilen avansı da geri istemiyoruz. Emekliliğiniz için saklayın onu. Çünkü bundan böyle size iş yok artık. Ne bizden, ne de başkasından. Bununla bizzat ilgileneceğim.

Bir süre durdu:

—Geçen gün, sizin odanızdayken söylediklerimi anımsıyor musunuz? Sizin bir hatanıza, küçücük bir hatanıza ihtiyacım olduğunu söylemiştim. Ve işte o da oldu...

Gülümseyerek masanın yanındaki zile bastı. Mendizabal'a refakat etmiş olan adam içeri daldı.

—Beye refakat edin, gidiyor, dedi.

Birkaç saniye sonra Mendizabal kendini sokakta bulmuştu. Her şey bitmişti.

ÜÇÜNCÜ KISIM

KURBAN

Aile pansiyonunun önünde kontağı kapattı, anahtarları yağmurluğunun cebine koydu, inmeye hazırlandı ama son anda vazgeçti. Hiç kıpırdamadan sokak fenerlerinin ışıklarının ıslak asfalta yansımalarını seyre başladı. Hâlâ ara sıra birkaç şimşek karanlık göğü yarıp geçiyordu.

Sonunda arabasından indi.

Pansiyonunun holüne girince önce tabloda asılı duran anahtarını aldı, sonra bilinçli bir yavaşlıkla, ağır ağır merdiven basamaklarını tırmanmaya başladı. Teker teker sayıyordu. Yirmi iki basamak vardı. Ya da aşağı yukarı, çünkü çıkarken hesabını şaşırmış olabilirdi. Ne olursa olsun, hiç önemi yoktu, çünkü bunu bir daha asla yapmayacaktı. Ertesi sabah pansiyonu terk edecekti. Ka-

pısının önüne gelince anahtarı kilide soktu ve açtı.

İçeri girdi.

Yağmurluğunu çıkarıp yatağın üzerine attı. Banyoya gitti, diş fırçasına macun koydu ve dişlerini fırçalamaya başladı.

Aynada kendine baktı. Gözleri kıpkırmızı, altlarında halkalar, alnında ve ağzının iki yanında iki derin çizgi. Hiç önemi yok. Yorulmuştu. Dinlemeye ihtiyacı vardı, hepsi bu kadar. Ve özellikle de hiçbir şey düşünmemeye. Yarın Lugones sokağındaki villasına dönecekti ve orada iyi bir istirahatten sonra mate içerken ya da en sevdiği valsler eşliğinde sigara tüttürürken düşüncelerini bir düzene sokacaktı.

Omuzlarını silkti. Çarşafa dolanmış bir iş? Eee ne olmuş? Dünyanın sonu değil ya!

Silah kılıfını çıkardı omzundan. Yazık ki bugün cumartesi değil, dedi kendi kendine silahına bakarken. Gerçekten şu anda canı Florencio Varela'da olmak istemişti. Evet, hemen gidip atış talimlerine başlamak, biraz Prens'le oynamak, hemen Angela'yı bulmak, kuşkusuz o da ona kahve yapardı, kadınla gevezelik etmek, ona bu hafta işlerin pek de yolunda gitmediğini söylemek –neden olmasın– *ne tür* işler olduğunun ayrıntısına girmeye gerek yok, sadece başına geleni anlatmak yeter, böylece kadın neden bu kadar hüzünlü, bu kadar keyifsiz olduğunu anlasın.

Çarşafa dolaşmış bir iş? Ne olmuş yani?

Öfkeli bir hareketle silahını yatağın üzerine fırlattı. Ellerini yüzüne kapadı, ağzından bir inilti, adeta bir hıçkırık yükseldi. Banyoya gitti ve yüzünü yıkadı. Sakinleşmeyi başardı.

Bavulunu aldı, yatağın üzerine koydu. Hiç acele etmeden, adeta bir makine gibi giysilerini doldurmaya başladı. Birkaç gömlek, kravatlar, iki pantolon. Odanın havası birden müthiş boğucu gelmeye başlamıştı. Pencereyi ardına kadar açmaya gitti.

Külpe'nin dairesinde ışık yanıyordu.

Çabucak silahını kılıfına geçirdi, merdivenleri üçer beşer iniyordu, birkaç saniye sonra kendini sokakta buluverdi. İri, kara bulutların ardından kızılımsı bir ay gözüküyordu.

Pampa sokağına kadar yürüdü, gara ulaştı, tam o sırada harekete geçen bir trenin yorgun ve uykulu yüzlü yolcularına baktı, yeraltı geçidine indi. Bir kez daha adım sesleri duvarlarda yankılıyordu. Perona çıkan geçide saptı ve eve doğru bir göz attı. Pencerenin ardında hiçbir gölge görünmüyordu.

Lüger'ini çıkardı, perondan indi ve yürümeye başladı. Yavaş yavaş yürüyordu, kafası bomboş ama tüm duyuları ayaktaydı. Caddede karşıdan karşıya geçerken yine gözlerini pencereye dikti.

İşte o sırada ışık söndü.

Durdu. Kuşkusuz, *biri vardı*. Binaya girdi ve tırmanmaya başladı. Bir kat, iki kat. Sonra üçüncüsü.

Dairenin kapısı aralıktı.

Neden? Neden yarı aralık? Duraksadı, silahı tutan eli yumruk olmuştu. Gergin, ama kafası yerinde, her şeyle başa çıkmaya hazırdı.

Kapıyla aralarında on ya da on beş adım kalmıştı. Usulca ilerledi.

Birden aşağıdan asansörün harekete geçtiğini duydu. Bekledi. Gürültüler, konuşmalar, sonra da gülüşmeler duyuldu. Bir kadın ve bir adam. Asansör durdu... *üçüncü katta*. Mendizabal birkaç basamak inip saklanacak zamanı ancak bulabildi. Kadınla adam asansörden çıktılar. Biraz çakırkeyif olmalıydılar çünkü durmadan gülüyorlardı. Dipteki daireye yöneldiler, kapıyı açıp girdiler.

Mendizabal birkaç dakika daha bekledi. Gülme sesleri kesilmişti. Yine etrafa tam bir sessizlik çökmüştü.

Birkaç basamak çıktı ve daireye yöneldi. Sol eliyle usulca kapıyı itti, içeri girdi. Her taraf karanlığa gömülmüştü. Işığı yaktı.

Şaşkınlıktan olduğu yerde kalakaldı.

Odanın bütün duvarları kendi fotoğraflarıyla kaplıydı: Mendizabal Lugones sokağındaki küçük villasından çıkarken; Mendizabal pansiyonun kapısında; Mendizabal Las Barrancas'da bir sıranın üzerinde tek başına otururken; Mendizabal Külpe'nin oturduğu binanın kapısını açarken; Mendizabal önemli adamın yanından çıkarken; Mendizabal *Albor*'un köşesinde Peña'yı beklerken; Mendizabal tren garındaki bankta; Mendizabal yine Las Barrancas'da, ama bu kez Amanda ve Sergio ile; Mendizabal *Stromboli*'ye girerken; Mendizabal piyangocunun önünde; Mendizabal'ın yüzü, gözleri, her yerde gözleri.

Arkasındaki kapının kapandığını duydu.

—Silahınızı masanın üzerine koyun, dedi bir ses.

Söylenileni yaptı, arkasına döndü ve salonun kapısına dayanmış bir adamın kendine nişan aldığını gördü.

Külpe'ydi.

Bakıştılar.

Külpe:

—Size karşı bir şeyim yok Mendizabal, ama bu işle görevlendirildim.

Ve ateş etti.

Dört gün sonra Bayan Garland semtin karakoluna gitti. Bir şikâyette bulunmak istiyordu. Pansiyonerlerinden biri bütün eşyalarını odasında bırakarak ortadan yok olmuştu. Raúl Mendizabal adıyla kaydını yaptırmıştı. Hayır, hakkında daha fazla bir şey bilmiyordu. Buna karşılık sakin huylu, tam bir beyefendi olduğunu söyleyebilirdi. Ve de çok titiz, çünkü ne bir şey kirletmiş ne de yıpratmıştı. Tek kusuru çok sigara içmesi olabilirdi, çünkü muhtemelen hiç istemeden, perdelerden birini sigarayla yakmıştı. Ama bu da sadece küçük bir delikten ibaretti. Dikkatsizlik, diye sözlerine son vermişti Bayan Garland, bu da herkesin başına gelebilir.

O, bütün kiralık katillerin en iyisidir. Hiçbir örgüte bağlanmadan çalışan tek kişilik bir örgüt, anonim bir silahtır. Kurbanlarını büyük bir özenle öldürür. Öldüreceği kişinin bütün ilişkilerini tanımak; dolaştığı, yaşadığı bütün mekânları görmek; böylece, kurbanının kaderine hâkim olmak ister. Gerçek bir zanaatkârdır. Meslektaşları ona büyük bir hayranlık duyar, kıskanırlar.

Kadınsız, tek başına yaşar. Fotoğrafçılıkla uğraşır. Müziği, özellikle de Strauss'un *Sanatçının Yaşamı*'nı sever.

Bir gün, iki kadınla ilişkisi olan birini öldürmesi istenir.

Yatak odaları, sigara izmaritleri gibi, "öteki"ne ait "kara ayrıntılar"ı içeren heyecanlı bir hikâye başlar...

KARA AYRINTI
ISBN 975-539-145-2
9 789755 391458